

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

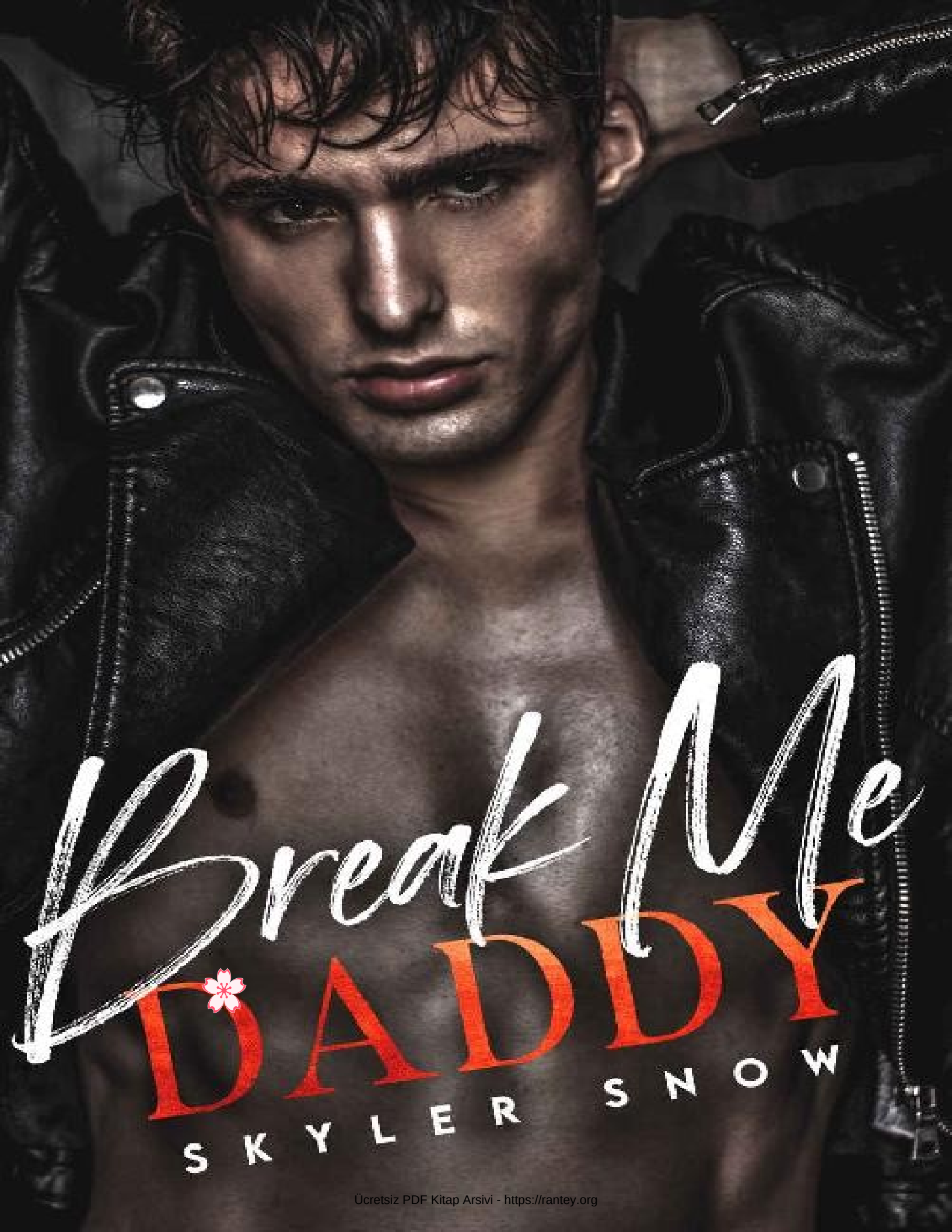
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A close-up portrait of a young man with dark, wavy hair and a serious expression, wearing a black leather motorcycle jacket. The jacket is open, revealing his bare chest. The lighting is dramatic, with strong highlights and shadows.

Break Me

DADDY

SKYLER SNOW

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İçindekiler

<u>Önsöz</u>	<u>__</u>
<u>Bölüm 1</u>	<u>__</u>
<u>Bölüm 2</u>	<u>__</u>
<u>Bölüm 3</u>	<u>__</u>
<u>Bölüm 4</u>	<u>__</u>
<u>Bölüm 5</u>	<u>__</u>
<u>Bölüm 6</u>	<u>__</u>
<u>Bölüm 7</u>	<u>__</u>
<u>Bölüm 8</u>	<u>__</u>
<u>Bölüm 9</u>	<u>__</u>
<u>Bölüm 10</u>	<u>__</u>
<u>Bölüm 11</u>	<u>__</u>
<u>Bölüm 12</u>	<u>__</u>
<u>Bölüm 13</u>	<u>__</u>
<u>Bölüm 14</u>	<u>__</u>
<u>Bölüm 15</u>	<u>__</u>
<u>Bölüm 16</u>	<u>__</u>
<u>Bölüm 17</u>	<u>__</u>
<u>Bölüm 18</u>	<u>__</u>
<u>Bölüm 19</u>	<u>__</u>
<u>Bölüm 20</u>	<u>__</u>
<u>Bölüm 21</u>	<u>__</u>
<u>Bölüm 22</u>	<u>__</u>
<u>Bölüm 23</u>	<u>__</u>
<u>Bölüm 24</u>	<u>__</u>
<u>Bölüm 25</u>	<u>__</u>
<u>Bölüm 26</u>	<u>__</u>
<u>Bölüm 27</u>	<u>__</u>
<u>Bölüm 28</u>	<u>__</u>
<u>Bölüm 29</u>	<u>__</u>
<u>Bölüm 30</u>	<u>__</u>

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32 Epilog](#)

[Yazar Notu Fight](#)

[Me Daddy](#)

[Mafya Babaları Serisi](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Daha Fazla Skyler Snow](#)

Break Me DADDY SKYLER SNOW

Bu eser kurgusal bir eserdir ve sadece yetişkin okuyucular içindir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmadan, elektronik veya mekanik dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Bahsedilen tüm ürünler ve marka isimleri, ilgili sahiplerinin ve/veya şirketlerin tescilli ticari markalarıdır. Bunların haklarına sahip değilim ve hak iddia etmiyorum.

Kapak Sanatçısı: [Charli Childs](#)

Bıçimlendirici: Brea Alepou

[Vellum ile oluşturulmuştur](#)

*Break me Daddy, şiddet, ölüml, müstehcen sahneler ve dub-con gibi unsurları
içeren, ancak bunlarla sınırlı olmayan bir mafya MM romanıdır.*

Önsöz

Altı

Titredim ve ceketimi omuzlarıma daha sıkı sardım. Bir zamanlar Florida benim evimdi ve sığağı sevmeme rağmen, yerleşmiş olan olağandışı soğuşu hiç sevmiyordum. Isıtıcıyı işaretli zeminde sürükledim ve avucumun içiyle ona vurdum.

Makine homurdandı ve tısladı, sonra çok az bir ısı yaydı. Avuç içlerimi makineye dayadım, makine kaçınılmaz olarak tekrar düzgün çalışmaya başladığında kendimi yakarsam da umurumda değildi. Şu anda, karnımın gurultusunu bastıramadığım için ısınmam gerekiyordu. Bir seçim yapmam gerekiyordu.

Bir an önce iş bulmam gerekiyordu.

Liseden eski bir arkadaşım olan Ty bana biraz para vermişti. Bunun için minnettardım ve Georgia'dan çıkabilmişim, ama hala Bianchi'lere çok yakındım. Onları düşünmek tüylerimi diken diken ediyordu. O parayı çalmak aptalcaydı, ama orada duruyordu. O kocaman, ısıltılı kumarhanede onca para varken, ben birkaç bin dolar için bir hayvan gibi avlanıyordum.

Tamam, belki birkaç tane değil ama çok zengindiler! Kaybolduğunu fark etmeleri bile gerekmezdi. Şimdiye kadar vazgeçmiş olmaları gerekirdi, ama Bianchi'lerin nasıl insanlar olduğunu söylentilerden biliyordum. Amadeo'yu sadece bir iki kez görmüştüm, ama o, uğraşılmayacak türden bir adamdı. Ve ben onu eğip kıcına bir sopa sokmuştum.

Öldüm ben.

Sonsuza kadar kaçmaya devam etmem imkansızdı. Asıl planım ülkenin diğer tarafına kaçmaktı, ama her gece motel ücretleri ödemek zorunda kalacağımı, mutfanın olmadığına yemek yemenin ne kadar pahalı olacağını, ne kadar az uyuyabileceğini ve etrafındaki her küçük sesi duyarak, birinin kafana kurşun sıkmasını beklerken gözlerini kapatamadığında ne kadar yorgun düşeceğini hesaba katmamıştım.

Böyle düşünmemeliyim, yoksa şu anda bu binanın çatısından atlayabilirim. Kaçabilirim. Bir iş, cebimde biraz para ve en azından bir uçak bileti alabilirim. Umarım.

Karnım guruldadı ve yine yemeyi erteleyemeyeceğimi biliyordum. Bir buçuk gün olmuştu ve karnım kendini yemeye çalışıyordu. Kiraladığım, yıpranmış zeminleri ve rengi solmuş duvarları olan küçük, döküntü daireye bakınca, depresyon tekrar üzerime çöktü.

Çok dibe vurmuştum.

"Siktir et." Ayağa kalktım ve elektrikli ısıtıcıyı tekmeledim. Isıtıcı daha fazla ısı vermeye başladı ve ben iç geçirdim. "Evet, çalışsan iyi olur. Ve ben geri döndüğümde hala çalışıyor olsan iyi olur."

Cüzdanımı ve anahtarımı alıp cebime attım. Birkaç blok ötede bir market vardı ve orada yiyebileceğim bir şeyler bulabileceğime emindim. İmkansız derecede küçük ocaktaki minik tencerede ısıtmaya çalıştığım da hala soğuk olan konserve çorbadan bıkmıştım. Şu anda ağır bir şeye ihtiyacım vardı, ama sabahın birinde ne bulabileceğimi bilmiyordum.

Başımı kapüşonla örttüm, dairemden çıktım ve göğsüme bir korku çöktü. Etrafıma hızla bakındım, Atlanta'da beni kovalayan adamların izini arıyordum. Kalbim göğsümde çarpıyordu ve en kötü senaryoları düşünmemeye çalışarak titriyordum.

Dövüşemediğimden değil, okulda defalarca dayak yedikten sonra bir arkadaşım bana öğretmeden önce kendim öğrenmişim. Ama bu adamlar yumruklarıyla gelmemişti, silahlarıyla gelmişlerdi. Ve benim silahım yoktu.

Sönük ışıklı, kirli koridorda kimsenin olmadığından emin olduğumda, iç geçirdim ve omuzlarım düştü. *Tamam, ben iyiyim. Biraz yemek alıp eve döneceğim ve... gecenin geri kalanında duvara bakacağım.*

İnleyerek, bunun ne kadar berbat olacağını düşünmemek için yürümeye başladım. Beni bir şekilde bulabileceklerinden korktuğum için telefonum yoktu. Eski telefonumu attıktan sonra aldığım bir kontrollü telefonum vardı ama o da sadece acil durumlar içindi. Televizyonum yoktu, bilgisayarım yoktu, hayatımda her şeyi mahvettiğim anları düşünmekten başka yapacak hiçbir şeyim yoktu.

Sokakta yürürken ellerimi ceplerime soktum. Tüm hatalarımı düşünürsem, bütün gece uyanık ve mutsuz kalırdım. Bunun yerine bir iki bira alıp uyuyacaktım. Yarın gerçekliğe geri dönecek ve yüzleşmem gereken tüm saçmalıklarla ilgilenecektim.

Market göründü ve adımlarımı hızlandırdım. Lüks bir yemek değildi, ama cebimi yakmadan tüm malzemeleriyle bir sosisli sandviç, biraz cips ve birkaç bira alabilirdim. Biftek değildi, ama yemek yemektir ve karnımı doyurmak istiyordum.

Markete girip etrafa baktım, kasiyere başımı sallayarak selam verdikten sonra reyonların arasına daldım. Önce atıştırmalıklarımı aldım, tezgaha koydum, sonra yanına biraları koydum.

"Bir sosisli alacağım."

"Ne dersen o," dedi tezgahın arkasındaki adam, telefonunda gezinirken.

Omuz silktim ve yemeğimi almaya geri döndüm. İki sosisli sandviç seçtim ve üzerlerine bolca acı biber, peynir, jalapeno biber, kızarmış soğan ve lahana turşusu koydum. Kasaya geri döndüğümde ketçap ve hardal paketleri cebime sıkıştırılmıştı.

"Bu kadar mı?" diye sordu adam, sivilce kaplı yanaklarını kaşıyarak.

"Evet, bu kadar," dedim, cüzdanımı açıp birkaç küçük banknot çıkardım. "Teşekkürler."

Çantayı ve para üstünü aldım ve kapının üzerindeki çanın tınlayan sesiyle oradan ayrıldım. Midem tekrar guruldadı ve yaklaşan yemeğim için ağzım sulandı.

"Hey!"

Kalbim göğsümde çarparken, hızla döndüm. Bir adam marketin tuğla duvarına yaslanmıştı. Elini dağınık sakalının üzerinde gezdirirken beni baştan aşağı süzdü. Her şeyi sorun çıkaracak birine benziyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Geri çekildim. "Eve."

Adam sırtıttı. "Neden? Buraya gel, seninle konuşmak istiyorum."

Konuşurken, iki adam daha yanına geldi. *Kahretsin*. Bianchi'nin adamlarından biri gibi görünmüyordu, ama en az onlar kadar tehlikeli olabilirdi. Kaçmaya hazırlanırken bir adım daha geri çekildim.

"Hayır, teşekkürler."

Adamın dudaklarındaki gülümseme kayboldu.

"Buraya gel!" "Siktir git," diye mırıldandım ve dönüp koşmaya başladım.

Soğuk rüzgar yüzümü kamçılarken, evime doğru koşuyordum. Saklanırken bir deliyle karşılaşmak tam da benim şansımdı. Köşeyi döndüğümde sert bir şeye çarptım. Geriye tökezleyerek gözlerimi yukarı kaldırdım.

Oh, lanet olsun.

Koyu renkli takım elbise giymiş adama bakarken kalbim göğsümde hızla atıyordu. Gözleri bana dikildi. *Bu Bianchi'ye benziyor*. Topuklarımı döndürdüm, tepelere doğru koşmaya hazırlandım ama bir el omzumu yakaladı ve beni geri çekti.

"Çekil," dedi. "Arkamda kal."

Onun arkasına taşınırken tökezledim ve başka bir adam beni yakaladı. Beni yerinde tuttu, yoksa koşmaya devam edecektim. Uzaklaşmaya çalıştığımda bana alaycı bir şekilde sırtıttı.

"Kıpırdamaya devam edersen bacağına kırarım," dedi düz bir sesle. "Patronun emri."

Patronun emri. Evet, başım beladaydı.

Silahların çıkarıldığını gördüm. Kalbim bir an durdu. Onu bana kolayca kullanabilirlerdi ve vurulmak istemiyordum. Kim ister ki? Etrafıma bakındım, bir çıkış yolu var mı diye, ama gidecek hiçbir yerim yoktu.

"Gitmenizi öneririm," dedi önümdeki adam. "Hemen."

Beni kovalayan üç adam bana ve onlara baktılar ve benim için değmeyeceğime karar verip arkalarına dönüp gittiler. Rahatladım ve içimden bir nefes aldım. Sonunda.

Şimdi sadece buradan uzaklaşmam gerekiyor...

"Six, aklından bile geçirme," beni tutan adam homurdandı.

"Ona fazla yüklenme, Luka. Emrimiz onu incitmemek, biliyorsun." Luka adındaki adam başını salladı. "Hatırlıyorum."

İkisini de dikkatle süzdüm. Ne hakkında konuşuyorlardı? Kim olurlarsa olsunlar, kesinlikle Amadeo Bianchi için çalışıyorlardı. İçgüdülerim kaçmamı söylüyordu ama ayaklarım kıpırdamıyordu.

"Arabaya bin," dedi Luka, duran arabaya doğru başını sallayarak.

Bu, beni harekete geçirmek için yeterliydi. Dönüp koştum. O arabaya binmektense, arkamdan vurulma riskini göze alacaktım. Arkamdan gelen ağır ayak sesleri hızımı artırdı, ama ne kadar hızlı koşarsam koşayım, onların gittikçe yaklaştığını duyabiliyordum ve...

Yakalandığımda homurdandım.

"Çekil üstümden!" diye bağırdım. "Siktir git!"

"Şşşş," diye bir ses kulağıma fısıldadı. "Uyku zamanı."

Boynumda keskin bir acı hissettim. İçgüdüsel olarak o bölgeye vurdum ama orada hiçbir şey yoktu. İki adım attım, sonra başım dönmeye başladı ve odaklanamadım.

Kahretsin.

Göz kapaklarım ağırlaşmaya başlayınca vücudum gevşemeye başladı. Bana iğne yaptıklarını ve artık ayakta duramayacağımı fark ettim. Sendelediğimde, kollarım sarıldı ve kaldırılırken sanki uçuyormuşum gibi hissettim.

"Onu Amadeo'ya götürelim," dedi bir ses. "O bekliyor."

Konuşmak için ağzımı açtım ama dilim sanki on kilo ağırlığındaymış gibi hissettim. Beni oraya götürmeyin diye bağırmak istedim ama başım yana düştü ve gözlerim kapandı. Gözlerimi tekrar açtığımda arabadaydım, gözlerim tekrar kapanmadan önce tavana bakıyordum.

Öleceğim.

Birinci Bölüm

Altı

Hareket etmeye çalıştığımda vücudum isyan etti ve inledim. *Neden boğazım bu kadar kurumuştur?* Sanki bütün gece kum yemiş gibi hissediyordum. Kendimi kaldırmak için elimi yatağa dayamaya çalıştım ama kollarım hareket etmiyordu. *Üzerlerinde mi uyuyorum?*

Yana döndüm ve gözlerimi açmaya çalıştım. Gözlerim açıldığında, her bir göz kapağımda on kiloluk ağırlıklar varmış gibi hissettim. Tekrar inledim ve tavana baktım.

Burası daire değil.

Bu farkındalık göğsüme bir ton tuğla gibi çarptı. Birdenbire doğrulduğumda başım zonkladı ve hareket edebilmek için baş dönmesinin geçmesini beklemek zorunda kaldım. Birkaç kez gözlerimi kırıp etrafıma baktım.

"Kahretsin."

Yürümek için zar zor yeterli büyüklükte küçük bir odadaydım. Bir tarafta bir karyola vardı, üzerine oturdum ve karyolanın, yerde uyku tulumu olan dairemde daha rahat olması ne kadar üzücüydü? Gözlerim odadaki diğer her şeyi taradı, oda boştu. Zemin soğuktu, ayaklarım çıplaktı ve önümde kirli ve yıpranmış büyük, çelik bir kapı vardı.

"Tamam, beni kesinlikle yakaladılar," diye mırıldandım. "Kahretsin."

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve kollarımı çekiştirdim. Kollarım sıkıca bağlanmıştı, ip bileklerime batıyor ve cildimi yakıyordu. Bileklerimi ileri geri ovuşturdum. Yanma hissi arttı ve acıyı görmezden gelip hedefime odaklanmaya çalışırken dişlerimi sıktım.

Buradan bir an önce çıkmam gerekiyordu.

Kendimi sakinleştirmeye zorladım. Kaçmadan önce bayılmak istemiyordum. Bu insanların bilmediği bir şey vardı, o da benim kaçmakta çok iyi olduğumdu

. Ve bu odadan çıkabilirsem, giderdim. Ülkeyi otostopla geçmek zorunda kalsam bile umurumda değildi, buradan gidecektim.

"Fena değil," diye mırıldandım kapıyı incelerken. Çömelip dikkatlice baktım. "Kilit çok eski. Sadece bir şeye ihtiyacım var..." diye mırıldandım kendi kendime.

Üstte parmaklıklı bir pencere vardı. Belli ki içeriği görebilmeleri içindi. Kapının altında, muhtemelen yemek sokmak için yeterince büyük olan daha küçük bir pencere vardı. Tuvalet olmadığı için o yemeğin nereye gideceğini düşünmek istemedim. Titredim.

Buradan hemen çıkmam lazım.

Bileklerim, onları ileri geri hareket ettirip aynı anda burnumu tutmaya çalışırken ağrımaya başladı. Oda, bodrum katının nemli, misk kokusuyla doluydu ve burnumu tıkayan çok fazla toz vardı. Kafamı açık tutmam gerekiyordu ama o piçlerin boynuma enjekte ettikleri şey hala damarlarımdan akıyordu ve odaklanmak zordu.

Toparla kendini, kaltak!

Her şeyden kurtulabilirdim. Bu benim uzmanlık alanımdı. Bana bir sorun verin, ben de kurtulmanın bir yolunu bulup hayatıma devam edeyim. Hayatım boyunca bunu yaptım ve şu anda da yapabilirdim. Ayağa kalktım ve etrafıma baktım. Arkanı dönüp ince yatağı kaldırdım ve sonunda bir kenara attım, kaslarım hala bağılıyken hareket etmekten ağrıyordu.

Göğsüm inip kalkarken, ayaklarımın üzerinde sallanarak mide bulantısıyla mücadele ettim. *O piç kurusuna bunu ödettirmek istiyorum.* Beni kaçırın iri yarı adamlar, kendimi berbat hissettirdikleri için yumruklanmalıydılar. Pes edip kusmaya ya da bayılmaya vaktim yoktu. İkisi de düşünmesi bile utanç vericiydi. Boğazımı kesmeye karar verdiklerinde, bir nehirde atılmak istemiyordum.

Yatağın kenarından çıkıntı yapan bir metal parçası gördüm ve gözlerim parladı. *Bingo.* Yatağa doğru ilerleyip, pürüzlü parçanın iplere sürtündüğünü hissedene kadar çömeldi. Yavaşça bileklerimi yukarı aşağı hareket ettirdim. Çok hızlı hareket edersem, damarımı kesip bu cehennem gibi küçük hapisane hücresinde kan kaybından ölecektim.

"Hadi. Hadi."

Ayak sesleri yankılandı ve nefes almayı kestim. Ciğerlerim yanıyordu ve kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, neredeyse hiçbir şey duyamıyordum. Yavaşça derin bir nefes aldım ve kapının dışındaki seslere tekrar odaklanabildiğimde, ayak sesleri uzaklaşıyordu. Gözlerim kapının üstündeki pencereye sabitlenmiş, birinin içeri bakıp ne yaptığımı keşfetmesini bekliyordum.

Saniyeler geçti. Dakikalar. Saatler gibi geldi ama o kadar uzun sürmediğini biliyordum. Kimsenin geri dönmeyeceğinden emin olunca, iplere tekrar başladım. İplerin gevşediğini, liflerin kopup beni yavaş yavaş serbest bıraktığını hissedebiliyordum.

Yemin ederim, buradan sağ çıkarsam bir daha asla aptalca bir şey yapmayacağım. Evet, kavga etmeyi bırakacağım, iyi bir iş bulacağım, çok çalışacağım. Lanet olası bir evim, iki buçuk çocuğum ve iyi bir kocam olacak, yeter ki buradan çıkabileyim. Lütfen, lütfen, lütfen.

Dua eden biri değildim, ama birinin ya da bir şeyin beni duymasını umuyordum, çünkü aksi takdirde başım belaya girecekti. Bu odadan çıktıktan sonra, nerede olduğumu, gardiyanların nerede olduğunu ve fark edilmeden nasıl kaçabileceğimi bulmam gerekiyordu.

Bunu yapabilirim. Başka seçeneğim yok.

Doğru, haberlerde kayıp kişi olarak yer almak istemiyorsam kaçmak tek seçeneğimdi. *Tabii biri beni ararsa.* Kendimi toplamalıydım. Fazla düşünmeye vaktim yoktu, çünkü düşünürsem donup kalır, bu tuzaktan kurtulamayabilirdim.

"Evet!" diye tısladım.

İpler koptu ve kollarımı önüme çektim. Her iki bileğim de iltihaplanmıştı, parlak kırmızı ip izleri ve derime kazınmış desenlerle kaplıydı. Bir süre her ikisini de ovuşturup kan dolaşımını hızlandırdım. Parmak uçlarım hafif mavileşmişti. *Ne kadar süredir bağlıydım?*

Çok uzun. Özellikle de bağlanmaktan nefret eden biri için.

Dönüp özgürlüğümü kazanmamı sağlayan metal parçayı inceledim. Onu yakalayıp çektim ve biraz gevşedi. *Sonunda şansım dönüyordu.* Kapüşonlu sweatshirt'ümü ve altındaki tişörtümü çıkardım. Tişörtü elime sardım, çubuğu yakaladım, ayağımı ranzaya koydum ve çektim.

Yüksek bir çınlama sesiyle çubuk yerinden çıkınca neredeyse bağıırıyordum ve sırtım kapıya çarpmadan önce kendimi durdurmayı başardım. Bir kez daha durup yaklaşan ayak sesleri için bekledim, ama hiçbir şey yoktu. En azından artık bir silahım vardı ve o piçler gelirse tereddüt etmeden birini onunla vururdum. Dünyanın en büyük şeyi değildi, ama sürpriz unsurunun benim lehime olmasını ve bunu avantajıma kullanabilmeyi diledim.

Çubuğu yere bıraktım, kapüşonumu tekrar çektim, sonra silahımı aldım ve kilidi açmaya başladım. Gözlerimi kapattım ve kilidi çevirirken kapının sesini dinledim. Girip çıkamayacağım pek bir yer yoktu. Bu da farklı değildi. Sadece sabırlı olmalı, acele etmemeli ve...

Tık.

Kapının açılmasının ağır sesi, sırtımdan bir zevk titremesi geçirdi. Evet, bu tatlı, tatlı özgürlüğün sesiydi. Hâlâ ayakkabım yoktu, ama soğuk Ocak zeminiyle başa çıkıp bunu aşmam gerekecekti. Bulunduğum cehennem çukurundan çıktığımda, bundan sonra ne yapacağımı ayrıntılı olarak düşünebilirdim.

Gömleğimi alıp cebime tıktırdım. Giydiklerim bir süreliğine alabileceğim tek kıyafetler olabilirdi, çünkü o daireye geri dönüp bir şey almamın imkanı yoktu. Oraya gitmek ölüm cezası anlamına gelirdi.

Kapıya bakarak derin bir nefes aldım ve kendimi hazırladım. Kapının diğer tarafında ne varsa, o hayat ve ölüm arasındaki çizgiydi ve ben ölmeye hazır değildim. Belki de sadece dünyaya orta parmağımı göstermek için, sırf inat için hayattaydım, ama bu her sabah yataktan kalkmak için diğer nedenler kadar iyi bir nedendi, bu yüzden bunu motivasyon olarak kullanmaya devam edecektim.

Dönerek, yatağı ranzaya geri yerleştirdim ve başımı salladım. İşte, hazır olmadan önce kimse benim gittiğimi bilmek zorunda değildi. Topuklarımı döndürerek kapıya döndüm ve ona doğru adım atmadan önce nefesimi tuttum.

Kapıya bastırdım ve kapı yüksek bir gıcırta sesiyle açıldı. Yüzümü buruşturup etrafa bakındım ama kimse yoktu. Dışarı çıkarken dişlerimi sıkarak kapıyı tekrar kapattım. Mümkün olduğunca fazla zaman kazanmam gerekiyordu.

Başımı sağa sola çevirdim. *Nereye gidecektim?* Hücreden çıktığımda bodrumun kokusu daha da yoğunlaşmış gibiydi ve burnuma elimi götürdüm. Yürürken, bir sıra hücre olduğunu fark ettim. Bazılarının önünden geçerken, sesler ve fısıltılar duydum. Kalbim tekrar hızlandı ve daha hızlı yürümeye başladım.

Buradan bir an önce çıkmam gerekiyordu.

Durup kimseye yardım edecek vaktim yoktu, zaten yardım da etmezdim. İyi şans serimi bozup, iyi bir samaritan olmaya çalışırken ölürdüm. Umarım bu adamların şansı da benimki gibi dönerdi. Koridorda parmak uçlarında yürüdüm ve sonundaki kapıya baktım. Başka bir koridor vardı, ama sonunda dışarıya açılan bir kapı vardı.

Tek yapabileceğim denemektir.

Tüm cesaretimi toplayarak kapıyı sonuna kadar açtım. Dışarıda saklanacak bir yer yoktu, biri gelip beni farların ışığında donakalmış bir geyik gibi dururken görürse saklanacak bir yer yoktu.

Kapıdan dışarı adımımı attığımda, bir el omzumu kavradı ve beni geriye doğru çekti. Dengesini kaybettim ve kirli zemine çarptığımda dudaklarımdan bir inilti çıktı. Sırtım ağrıyla yandı ve öfkem alevlendi.

Şansım buraya kadarmış. Hayatım mahvoldu!

Sırt üstü yatıp ölecek değildim. Hırslayarak, ayağa kalkıp artık yapamayana kadar savaşmaya hazır bir şekilde yukarı baktım. Eğer yakalanacaksam, her adımda savaşacaktım.

Gözlerim beni yakalayan kişiye odaklandı ve kanım dondu. Üzerimde duran, paltosu sadece geniş omuzlarında duran, siyah gömleğinin ilk üç düğmesi açık, saçları geriye taranmış olan, kaçmaya çalıştığım canavardı. Derin yeşil gözleri parladı ve dudaklarında bir kaş çatma vardı.

Mahvoldum.

İkinci Bölüm

Amadeo

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Altı. Birkaç haftadır onu arıyordum ve itiraf etmeliyim ki, o neredeyse altını ıslatırken onun üzerinde durmak tatmin ediciydi. Beni buraya gelip ondan gerçeği öğrenmek için zamanımı harcamaya zorladığı için bunu hak etmişti. Ama bunun da ötesinde, neredeyse kaçmaya cesaret etti. Adamlarımdan birine bu işi yaptırmak yerine, onu sorgulamak için bizzat buraya gelmem iyi olmuştu.

Zaten hiçbirinin ona dokunmasına izin vermezdim. O benim.

Six'i gördüğüm andan itibaren, bir kıvılcım çıktı, fırtınadaki bir geminin siren şarkısına çekilmesi gibi bir çekim oldu. Onu ilk gördüğüm gün, kendini beğenmiş bir kibir ve çekici gülümsemelerle doluydu. Göz açıp kapayınca kadar kumarhanedeki personelimizin yarısını kişisel çekiciliğiyle etkileyişini izledim.

Onu bu kadar özel kılan neydi?

Nedenini tam olarak anlayamıyordum, ama ben de en az onun kadar kötüydüm, çünkü bu çocuk tek kelime etmeden dikkatimi çekmeye çalışıyordu. Six hakkında internette bulabildiğim bilgilerden daha fazlasını öğrenmem gerekiyordu.

Six benden uzaklaşmak için geri çekildi ve ben de onun gözleri etrafta dolaşırken onu takip ederek öne çıktım. Korkmuş bir tavşan gibi görünüyordu.

Başımı eğdim. "Kaçarsan ve seni kovalamak zorunda kalırsam, işini daha da zorlaştırmış olursun. Ayağa kalk. Hemen."

Yutkundu ve ben de adem elmasının yukarı aşağı dans edişini izledim. Söyleneni yapmak yerine, avuç içlerine yaslandı ve bana baktı.

"Ya yapmazsam?"

Dudaklarım seğirdi ve kaşlarımı kaldırdım. "Beni sınamanın akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Yerde yatan bir adamı vurmayacağını düşünüyorum."

"Yanılıyorsun. Benden çaldığın kadar para çalan bir adamı sırtından vururdum." Sig Sauer'imi kılıfından çıkardım ve emniyet kilidini açtım. "Peki hangisini tercih edersin? Ayakta mı? Yoksa yerde mi?"

Six'in dudaklarından acı dolu bir ses çıktı ve benden daha da uzaklaştı. "İkisi de değil," dedi, sesi titriyordu. "Yaşamayı tercih ederim."

"O zaman sana söyleneni yap ve ayağa kalk," diye homurdandım, sabrım her saniye azalıyordu. "Aynı şeyi iki kez sormam."

"Ama az önce sordun," diye işaret etti.

Ona göz kırptım. *Bu çocuk ölüm arzusunda mı?* Onun hakkında araştırma yapmıştım ve elimdeki tüm raporların doğru olduğunu söylemek zorundaydım. Ama o, düşündüğümünden daha da pervasız ve çılgındı.

"Kim olduğumu biliyor musun?"

Six başını salladı. "Amadeo Bianchi. Bianchi ailesinin reisi."

"Evet. Peki benim ne iş yaptığımı biliyor musun?"

"İnsanları öldürürüm," dedi, nefesi titriyordu. "Birçok insanı."

"Doğru." Ona doğru yürüdüm ve yüzüm onun yüzüne yaklaşıp kadar çöktüm. "O yüzden, benimle yüzleşip konuşurken bunu hatırlaman iyi olur, hmm?" Elimi uzattım ve bir avuç dolusu saçını tuttum. Yağlıydı. Acilen sıcak bir duşa ihtiyacı vardı, ama henüz değil. Ben istediğimi elde edene kadar değil. "Anladın mı?"

Six dilini dudaklarının üzerine sürerek ıslattı. Hızla başını salladı, derin çikolata rengi gözleriyle bana bakarken başı yukarı aşağı sallanıyordu. Ama gözleri sadece korkuyla dolu değildi. Sanki bana yumruk atmak istermiş gibi gözlerinin arkasında bir ateş parlıyordu.

Oh, hadi dene bakalım.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, Six titrek bir nefes aldı ve gözleri silaha takılmadan önce başka yere baktı. Açıkta kalan ön kollarında tüylerinin diken diken olduğunu görebiliyordum ve yıpranmış, kirli kapüşonlu sweatshirtinin kollarını hızla aşağı çekti. Gözleri tekrar benimkilere döndüğünde, kırmak istediğim çelik gibi bir kararlılık vardı.

"Ayağa kalk."

Bu sefer ona başka bir şey söylememe gerek kalmadı. Ben ayağa kalkınca Six da beni takip etti. Benden sadece birkaç santim kısaydı ama başını dik tutuyordu. Cesur mu yoksa aptal mı olduğunu bilemedim.

Sanırım göreceğiz.

"Beni takip et. Adamlarım," her iki yanımda duran iki adama başımı salladım, "seni takip edecekler. Tek bir yanlış hareketinde, tereddüt etmeden seni vururlar." Silahımı kılıfına geri koydum. "Konuşalım."

"Ne hakkında?" diye mırıldandı beni takip ederken.

"Her şey hakkında." Arka odaya girdik ve o hemen öğürdü. "Bir sorun mu var?" diye sordum, omzumun üzerinden bakarak.

"Burası ölüm kokuyor."

"Burada ölüm *var*." Odaya göz gezdirdim. "Hem de çok. Şu sandalyeye otur."

Bulunduğumuz oda gerçekten ölüm kokuyordu, ama belki de ben buna alışmıştım. Yerde bir gider ve düz beyaz fayanslar olan küçük bir odaydı. Kanı temizlemek bu şekilde daha kolaydı. Sandalyenin üzerinde, gerekirse insanları asmak için kullanışlı bir kanca ve uzak duvardan dışarı çıkan kocaman bir hortum vardı. Cevap almak istiyorsan, bunu yapmak için en uygun oda burasıydı.

Döndüğümde Six'ın hala oturmadığını fark ettim. Hareket etmediğinde, gardiyanlardan biri onu ileri itti. Dişlerimi sıktım. *Bu beni neden bu kadar sinirlendirdi?* Six oturdu ve bana öfkeyle bakarken ben bunu görmezden geldim.

"Ee? Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordu. "Hava durumu mu?"

"Ukala davranma." Ceketimi çıkarıp bir muhafızın eline verdim. "Bizi yalnız bırak."

"Emin misin?" adamlarımdan biri sordu. "Bu adam kurnazdır. Bizi atlattı..."

"Hepinizin beceriksiz olduğunu anlıyorum," diye homurdandım. "Neden bana bu gerçeği hatırlatmak istediğinizi anlamıyorum. Çıkın dışarı!"

"Peki, efendim," dedi çabucak.

İkisi de sıçanlar gibi kaçıştılar ve ben bir dakika boyunca kapalı kapıya bakarak, daha sonra onların kemiklerini nasıl kıracağımı hayal ettim. Nasıl oldu da etrafım aptallarla çevriliydi? Etrafına çılgınca bakan Six'e döndüm.

Parmaklarımla şaklattım. "Aklından bile geçirme. Yanlış bir hareket yaparsan ayak bileklerini kırarım."

Six kendini sandalyeye geri itti. "Siktir, sakın ol!"

Kaşlarımı kaldırdım ve ona doğru adım attım. "Kollarını arkaya, sandalyenin arkasına koy."

"Sapıkça. En azından bir güvenlik kelimesi verecek misin?" Ona baktığımda, sırtışı kayboldu ve boğazını temizledi. "Üzgünüm, çok gerginim."

"Gergin olmalısın."

Six tereddüt etti ve ben saniyeler içinde aramızdaki mesafeyi aşip yüzüne yaklaştım. Bir avuç saçını tuttum ve o nefesini tuttu, nefesinin sesi testislerime kadar ulaştı ve onlar gerildi. *O ses yasadışı olmalı.*

"Sabrımı yitirene kadar beni sınamaya devam edeceksin, değil mi?"

"H-hayır, hayır, öyle değil," diye nefes aldı ve ellerini sandalyenin arkasına koydu. "Sadece çok aptal bir ağzım var. Annem de öyle derdi. İstemediğim zaman konuşmaya başlıyor ve inan bana, konuşmaya devam etmeye çalışmıyorum, sadece başladığımda duramıyorum ve sonra hep çılgınca şeyler söylüyorum ve sonunda kendime kızıyorum. Şu an olduğu gibi. Evet, şu anda gerçekten susmak istiyorum ama yapamıyorum. Bu bir lanet ya da hastalık ya da öyle bir şey. Kahretsin. Üzgünüm. Susacağım, yemin ederim."

Ağzım yine seğirdi ve yirmi dakika içinde ikinci kez, Six beni neredeyse gülümsetmişti. Neredeyse. Çok sinir bozucuydu ve ona biraz akıl vermek için can atıyordum, ama onda beni etkileyen bir şey vardı.

"Konuşmayı kes."

"Evet, iyi fikir. Konuşmayı kes. Yapabilirim."

"Yapabilir misin?" diye homurdandım.

Dudaklarını sıkıştırırken ciyakladı. "Deniyorum lan!"

Kafasını sallayarak saçlarını bıraktım ve uzak duvardaki masaya doğru yürüdüm. Ağır metal kelepçeleri alıp sandalyeye geri döndüm ve arkasına geçtim. Six'e baktığımda göğsü inip kalkıyordu. Kalbinin kontrolsüz bir şekilde attığını biliyordum ve o korkuyu biraz daha uzun süre izlemek istedim.

Bunun yerine, bileklerini birbirine yaklaştırdım ve kelepçeleri taktım. Bir adım geri attığım anda, kelepçeleri salladı ve inledi.

"Bağlanmaktan gerçekten nefret ediyorum," diye mırıldandı. "Bu olmadan da burada oturup konuşabilirim, biliyorsun."

"Hayır, yapamazdın." Başka bir sandalyeyi tutup yere sürükledim ve oturdum. "Kaçmaya çalışırdın, içgüdülerim devreye girerdi ve sonunda seni vururdum. Bunu yapamayız. Peki, paramı nasıl çaldın?"

Six, alçak tavan ışıkları altında soldu. "Oh, bunu mu konuşmak istiyorsun?" dedi gergin bir şekilde.

"Başka ne var?" diye kısa bir cevap verdim.

"Başka bir şey." Six'in gözleri benim bakışlarımdan kaçarak yana kaydı.

Orada oturup ona bakarak, sorumu tekrarlamak istemiyordum. Bana karşı gelmeye devam etmesini bekliyordum.

Six derin bir nefes aldı ve kaşlarını çatı. "Gerçekten bilmek istiyor musun?" "Evet."

Six alt dudağını kısa bir süre ısır. "Dürüst olmak gerekirse o kadar da zor değildi. Her şey bir programa göre yapılıyor ve gardiyanların dikkati kolayca dağılıyor. İçeri sızmak, odaya girip parayı almak çok kolaydı. Çıktığımda, yürüyerek çıktım. Kimse fark etmedi bile. Görmediğim başka bir aptal kamera olmalı."

Gözden kaçırdığı birçok kamera vardı. Kumarhanem sürekli yeni ve gelişmiş güvenlik teknolojileriyle donatılıyordu. Bianchi's'i her odası bir kaleye çevirmek benim en büyük önceliğimdi. Bu yüzden, parayı aldığımda hemen uyarıldım. Ama o daha hızlıydı, kameranın görüş alanından çıkıp kumarhaneden kaçtı.

"Neden aldın?" diye sordum. "Yakalanacağını bilmeliydin."

Six bana baktı ve omuz silkti. "Beynim öyle çalışmıyor. Bana bir şey yapmamı söylüyor ve ben de... yapıyorum." Omuzları tekrar kalktı ve indi. "Sonuçlarını pek düşünmüyorum. Paraya ihtiyacım vardı."

Çenem titredi. "Neden?"

"Bir adama borcum vardı. O adama beş dolar borçlu olmak istemezdin, birkaç hafta önce beni fena halde dövmüştü. Dinle, başka seçeneğim yoktu. Borcuma eklediği faizler beni mahvetti."

"Yani *benim* paramı alacağını mı düşündün?"

"Senin için bir şey ifade etmezdi," diye homurdandı.

Öne uzandım ve metal sandalyenin kenarını tutup onu kendime doğru çektim. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve ben ayağımı kasıklarına koyup biraz bastırdığımda titredi. Baskı çok azdı ama onu dikleştirmeye yetti.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Bir daha asla olmayacak, yemin ederim! Ve sana geri ödeyebilirim. Her kuruşunu."

Yüzüne baktım ve tek görebildiğim, sert bir şaplak ve tavır değişikliğine ihtiyacı olan, kaybolmuş, yanlış yönlendirilmiş bir adamdı. Six sadece yirmi bir yaşındaydı, ama şimdiden bir sürü sorunu vardı. Tefecilik yapan bir pislikle yatmak mı? Bu muhtemelen en büyük hatalarından biriydi.

Ta ki benden para çalana kadar.

"Seni öldürmeliyim," dedim ve pantolonumun cebine uzanıp bir paket sigara çıkardım. Bir tane yakıp paketi tekrar cebime koydum. "Ama sana bir teklifim var. Dediğin gibi, paraya gerçekten ihtiyacım yok. Ama mesele prensip meselesi, anlıyor musun?"

"Evet, evet, anlıyorum," dedi Six başını sallayarak. "Yani, sana geri ödeyebilirim, değil mi?" "Dört yüz bin doların tamamını mı?"

Six yüzünü buruşturdu. "O kadar mıydı?"

"Muhtemelen biraz daha fazla, ama yuvarlak hesap veriyorum." Dumanı üfledim ve öne eğildim, kasıklarına biraz daha baskı uyguladım. O inledi ve ben o yüzün benim için inlediğini hayal edebiliyordum. "Ama bu kadar konuşma yeter. Senden bir şey istiyorum."

"Ne?" diye sessizce sordu.

"Benim arkadaşım olursan borcunu affederim."

"Arkadaşım mı?" Alaycı bir şekilde sordu. "Gerçekten fahişe mi demek istiyorsun? Çünkü bence fahişe demek istiyorsun."

Ben ona sert bir bakış attım. "Bir bakıma, evet. Benimle kalırsan, sana söyleneni yaparsan, bacaklarını benim için açarsan, o zaman bu konuyu kapatırım. Ama bunun yanı sıra başka bir şeye daha ihtiyacım var. Bana Baba demen gerekiyor."

Six bana göz kırptıktan sonra kahkahayı patlattı. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

Yüzüm taş gibi sertleşti. Şaka yapıyormuşum gibi mi görünüyordu? Six'i gördüğüm andan itibaren, hayatının kontrolünü ele alacak birine ihtiyacı olduğunu anlamıştım ve bana Baba diyecek, bana itaat edecek ve ihtiyacım olanı verecek birini istiyordum. Yaşam tarzım hataya yer bırakmıyordu ve geçmişte erkek rolü oynaması için tuttuğum pahalı fahişeler gerçek olanlardan çok uzaktı. Hayır, kendi oğlum olsun istiyordum.

O çocuk Six olacaktı.

Üçüncü Bölüm

Six

AMADEO'YA BAKTIM.

"Ne diyorsun sen? Delirdin mi?"

Hayır, çünkü o şaka yapıyordu. *Değil mi?* Tek istediği benim onun özel fahişesi olmam ve ona Baba demem olması imkansızdı. Bunu para karşılığında yapacak insanlar olduğunu bilmiyor muydu? *Öyleyse neden ben?*

"Senin aptal mı yoksa deli mi olduğuna karar vermeye çalışıyorum," dedi Amadeo öne eğilerek, ayağıyla daha sert bastırarak. "Hangisi?"

Dişlerimi sıkarak, dilimde kalan çığlığı geri tutmaya çalıştım. *Kahretsin.* O piç kurusu beni gerçekten sinirlendiriyordu. Normalde, onu tekmelerdim. Ama sandalyeye bağlandığım ve benimle oynadığı için, kaçış yoktu. Katlanmak zorundaydım.

"Bilmiyorum," diye tükürdüm sonunda.

Amadeo başını eğdi. "Şu anda aptallık olduğunu düşünüyorum," dedi ve ayağıyla daha fazla bastırdı, ben de çığlık attım. "Öyleyse, ağzına dikkat etsen nasıl olur? Hmm?"

"Duydum!" diye inledim, o baskıyı biraz azalttığında ve ona kızgın bakmamaya çalıştım. "Ama benden ne istediğini anlamıyorum."

"Az önce söylediğim gibi. Benimle kal, borcunu öde, yatağımı ısıt." Elini uzattı ve çenemi yukarı kaldırdı. "Ve bana Baba de."

Boğazım düğümlendi. Yüzünde bir yalan ya da şaka izi arayarak, onun ifadesiz yüzüne bakarak kaşlarımı çattım. Aklımdaki tüm olası senaryolar arasında, bu hiçbiri yoktu.

Göğsümde gerginlik yükseldi ve gülmemek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. *Aptal sinirler.* Kalbim çok hızlı atıyordu, yüzüm kızarıyordu ve saklanmak istiyordum, bu yüzden gülmek üzereydim.

Amadeo'nun bana bakması, o derin yeşil gözlerinin bir saniye bile başka yere kaymaması durumu daha da kötüleştiriyordu. Elinin çenemde olması hissi çok güçlüydü. Dönmeye çalıştım ama o beni durdurdu, elini daha da sıkılaştırdı.

Neyim var benim?

"Ee?" diye sordu Amadeo.

Ona göz kırptım. "Ne, ne?"

"Anlaştık mı?"

Hayatta olmaz. Amadeo Bianchi, insanların dediği kadar deliydi. Hakkında her zaman söylentiler, kapalı kapılar ardında fısıldanan şeyler vardı. Onun bir katil, bir kaçakçı olduğunu, işkence yapmaktan hoşlandığını, soğuk ve kalpsiz olduğunu duymuştum. Ama onu şahsen hiç tanımamıştım ve söylentileri önemsememiştım. Herkes insanları olduklarından daha fazla göstermeyi severdi, özellikle de gülümsemekten çok bakışlarıyla tehdit eden zengin adamları.

Ama Amadeo, duyduğum kadar kötü biriydi. Gözleri üzerimde dolaştı ve ben sandalyede kıpırdanmaya başladım. Kahretsin. Daha uzağa kaçmalıyım.

"Altı."

"Düşünüyorum."

Amadeo homurdandı ve bu ses doğrudan penisime ulaşarak onu sertleştirdi. *Ereksiyon olma. Sertleşme. Sertleşme!* Korku konusunda her zaman bir sorunum vardı; kalbimin hızla atmasına, başımın dönmesine ve kanımın hızla akmasına neden oluyordu. Bu beni tahrik ediyordu. Ve Amadeo o kişi olmasaydı, muhtemelen ilk fırsatta ona oral seks yapmayı teklif ederdim. Adam deliydi, ama çekiciydi.

"Düşünecek ne var ki?" diye sordu Amadeo, saçma sapan düşüncelerimi keserek.

"Ya anlaşılmayı kabul edersin ya da sonuçlarına katlanırsın."

"Benim babam olmak istediğini düşünürsek, sonuçlar ne kadar kötü olabilir ki?" diye mırıldandım. "Ne? Mola mı alacağım?"

Amadeo çenemi daha sıkı kavradı, tırnakları derime batarak dudaklarımdan utanç verici bir inilti çıkmasına neden oldu, sonra ben de ona kükredim. *Tamam, seksi ama beni sinirlendiriyor. Lanet ellerini üzerimden çek.*

"Bir daha bana kükreme," diye emretti.

Aptal tarafım ona "Yoksa ne olur?" diye sormak istedi. Bana daha önce yapmadığını başka ne yapabilirdi ki? Hayatım tam bir felaketti ve şu anda bile kontrolden çıkmaya devam ediyordu. Bana daha kötüsü ne yapabilirdi ki? Beni öldürmek mi? Bu noktada bu bir tatil olurdu.

"Ve haklısın, bunun sonucu bir zaman aşımı olacak." O öne eğildi ve ben uzaklaşmaya çalıştım, ama gidecek hiçbir yer yoktu. "Uyandığın hücrede geçirebilirsin. Ama bu sefer, ben merhametli olup kapıyı açana kadar orada kalabilirsin."

Titredim. Berbat yerlerde yeterince kaldım, ama o küçük oda en kötüsüydü. Tek düşünebildiğim, o alanda mahsur kalmak, nemli kokunun burnumu doldurması ve beni yapış yapış ve iğrenç hissettirmesi idi. Hayır, bunu yapmak istemiyordum.

Ama ona Baba demek...

Beynim bunu kavrayamıyordu. Baba diyen insanlara karşı bir şeyim yoktu, arkadaşlarımdan hepsi kendileri ve sevdikleri şeyler konusunda farklıydılar. Ama ben bundan hoşlanmıyordum ve bunu yapmak istemiyordum.

"Başka bir çözüm bulabiliriz," dedim. "Dediğim gibi, sana borcumu ödeyebilirim. Haklısın, o para senin ve ben onu almamalıydım. O yüzden, yerine koymama izin ver. Bir iş bulabilirim ya da beni bedavaya çalıştırabilirsin."

Amadeo koyu renkli kaşlarını kaldırdı. "Neden bir daha benim işyerime adım atmana izin vereyim ki? Beni bir kez soydun."

"Ve bunu bir daha asla yapmayacağım," diye ona sertçe başımı sallayarak söyledim. "İnan bana, hatalarımdan ders aldım ve telafi etmeye hazırım. Ne dersin?"

Elini yüzümden çekti ve parmaklarını simsiyah saçlarının arasına geçirdi. "Bence şu anda deli ya da aptal olmaktan çok hayalperest olmaya yakınsın."

"Bu daha mı iyi, daha mı kötü?" diye

mırıldandım. "Ne fark eder ki?"

"Önemli olmasını umuyorum."

Amadeo bana başını salladı. "Tek bir seçeneğin var, o kadar. Peki, hangisini seçeceksin? Benimle gelip borcunu ödeyecek misin, yoksa burada kalıp acı çekecek misin?"

"Dinle, durum şu. Baba meselesi bana göre değil. Senin zevkine karışmayacağım, ben pislik değilim, ama bir erkeğe baba demek gibi bir isteğim yok. Lanet olsun, kendi babama bile hiç öyle hitap etmedim. O yüzden başka bir şey yapalım. Yemek yapabilirim. Oh! Temizlikte de iyiyimdir. Şoförlük ne dersin? Şoföre ihtiyacın var mı?"

Adam bana bakıp gözlerini kırptı. Ayağını kasıklarımından çekip ayağa kalkmadan önce kollarını düzelttiğini izledim. Kollarını sıvadıktan sonra bana doğru yürüdü ve ben neredeyse altına işeyecektim.

"Tamam, tamam!" diye bağırdım. "Siktir, sakın ol dostum. Sana susmayı bilmediğimi söyledim!"

"Öğren," diye tersledi.

"Tamam! Ama ciddiym. Başka bir sürü şey yapabilirim, tamam mı? Ne yapacağını bulalım... Ne yapıyorsun?"

Amadeo arkama geçmişti ve onu görememek korkumu doruğa çıkardı. Ona bakmaya çalıştım ama başımı geriye doğru itti. Kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki nefes alamıyordum ve son darbeyi beklerken gözlerimi sıkıca kapattım. Beynime kurşun sıkınca bunu hissedebilecek miydim?

Kelepçeler klik sesi çıkardı ve bileklerim serbest kaldı. Onları arkama götürdüm ve birbiri ardına ovuşturdum, sonra bir el kolumu kavradı. Amadeo beni ayağa kaldırdı ve yürümeye başladı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum, odadan çıkıp koridora doğru yürürken boğazımda panik yükseliyordu.

"Bunu zaten biliyorsun."

Hayır, o odaya geri dönmek istemiyordum. Ama Amadeo'nun teklifi? Onu da istemiyordum. Eğer birkaç kez sevişip sonra beni serbest bırakmak istiyorsa, sorun yoktu. Ama içimden bir his, onun bundan daha fazlasını istediğini söylüyordu ve ben bağlanmak istemiyordum.

Amadeo hücremin kapısını açtı ve kolumu bıraktı. "İçeri gir."

Odanın sınırlarına bakarak kaşlarımı çattım. "Biz..."

"Seninle konuşacak başka bir şeyimiz yok. Aklın başına geldiğinde konuşabiliriz."

Beni ileri itti ve ellerim kapının iki yanına yapışırken ayaklarım betona saplandı. *Kahretsin, beni gerçekten kilitleyecek, değil mi?* Omzumun üzerinden baktım ve dudakları düz bir çizgi halindeydi.

Amadeo ciddiye di.

Korku omurgamı sardı ve boğazıma safra yükseldi. Gözlerinde en ufak bir pişmanlık belirtisi yoktu ve bu benim öfkemi yeniden alevlendirdi. Beni kilitlemekle ne hakla? Evet, ondan çalmıştım, ama geri verecektim ya da ona borcumu ödemek için başka bir yol bulacaktım. Neden onun şartlarına uymak zorundaydım?

"Git," dedi Amadeo başını sallayarak. "Hemen."

Ellerimi kapı çerçevesinden çekip odaya adım atmak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Kapı arkamda çarptı, gözlerimi kapatıp kendimi derin bir nefes almaya zorlarken ses kemiklerimde yankılandı.

Sorun yok. Bir kez çıkabildim, yine yapabilirim.

"Sen, bu kapıda kal. Eğer tekrar kaçarsa, o odada sen olacaksın." "Evet, patron!"

Amadeo kapıyı çaldı ve ben hızla döndüm. Pencereden bana baktı ve başını eğdi. "Konuşmaya hazır olduğunda Angelo'ya haber ver."

"Siktir git!"

Ona orta parmağımı gösterdim, o da geri çekilip ortadan kayboldu. Midem bulandı. Kahretsin. Yatağa doğru yürüdüm ve oturdum, ne kadar berbat bir durumda olduğumu fark edince her yanımda titremeye başladı. Hapsedilmek mi? Bu ölümden beterdi.

Bacaklarımı karyolaya çektim ve sırt üstü yattım. Tavan gölgelere bürünmüştü, başımın üstündeki aptal ışık gözlerimi kamaştırıyordu. Kendimi korumak için kolumu yüzüme koydum ve hızla çalışan zihnimi sakinleştirmeye çalıştım.

Amadeo Bianchi dünyadaki en büyük pislikti. Ne kadar yakışıklı olursa olsun, o bir pislikti. Hücremden çıkmanın bir yolunu bulduğum anda, ondan uzaklaşacak ve bir daha geriye bakmayacaktım.

Dördüncü Bölüm

Amadeo

MONİTÖRE BAKIYORDUM, gözlerim Six'in her hareketini takip ediyordu. Şu anda, bir duvardan diğerine zıplıyor, kendi kendine mırıldanıyordu. Yüksek sesle konuşmuyordu, çünkü her kelimesini duyabilirdim, sadece pembe, dolgun dudakları hareket ediyordu.

"Bana daha ne kadar direneceksin?"

Sadece üç gün olmuştu, ama Six orada tek başına kalmaktan deliye dönmüş gibi görünüyordu. Tuvalete gitmek için dışarı çıkarıldığında ve geri döndüğünde, daha da sinirlenmişti. Şimdiye kadar bana akla gelebilecek her türlü küfürü etti, ama yine de pes etmedi.

Bana karşı savaşmaya devam et. Pes ettiğinde daha da iyi olacak.

Six benden nefret ediyordu, ama ben ona hayran kalmıştım. Güçlü, cesur, atılgandı ve tam bir baş belasıydı. Küçük sohbetimizden ayrıldıktan sonra, kumarhanenin katındaki ve arka odalarındaki herkesi kovup yerine yenilerini aldım. Bu kolay bir işti. İnsanlar benim kumarhanemde çalışmak istiyordu ve Six bana sorunun teknolojide değil, insanlarda olduğunu gösterdiği için hepsinin gitmesi gerekiyordu.

Masamın yanındaki küçük kutu açıldı ve sarışın bir kadın bana gülümsedi. "Bay Bianchi, aileniz geldi."

Düğmeye bastım. "Teşekkürler, Darla. Onları içeri alabilirsin."

Güvenlik kameralarına geçtim ve kardeşlerim ile kuzenlerimin kumarhaneye girişlerini izledim. Kimse bizim akraba olmadığımızı anlayamazdı. Hepimiz Bianchi ailesinin karakteristik çene hatlarına, aynı koyu saç rengine ve aynı güç ve kontrol duygusuna sahiptik. Onlar kimseye boyun eğmeyen erkeklerdi.

Ben hariç.

Diğer ekrana geri döndüm ve Six'in silüetini takip ettim. *Neden ona bu kadar takıntılıyım?* Belki de beni çeken onun pervasız aptallığıydı. Eğer

başka biri olsaydım ve Six benden bir şey çalsaydı, şimdiye kadar ölmüş olurdu. Yöntemlerim sert olabilir, ama gerçekte onun hayatını kurtarıyordum.

Ve bana bunun için borçluydu.

"Selam!" Gabriele her zamanki gibi gürültüyle kapımdan içeri girdi. Ayağa kalktığımda, beni sertçe kucakladı, avucunu sırtıma vurarak geri çekilip bana sıırttı. "İşler nasıl gidiyor?"

"İyi," dedim, elimi bir sandalyeye doğru sallayarak. "Otur. Diğerleri nerede?"

Omzunun üzerinden başparmağıyla işaret etti. "Hemen arkamda." Bilgisayarımın üzerine eğildi ve kaşlarını kaldırdı. "Bu kim?"

Bir tuşa bastım ve ekran karardı. Gabriele dikleştı ve kaşları daha fazla yukarı kalkarsa alnından kayacaklarına yemin ederdim. Gözlerimin içine baktı ama ben geri adım atmadım. Six kimseyi ilgilendirmezdi, sadece beni ilgilendirirdi. Onu kimseyle paylaşmazdım, kardeşlerimle bile.

O benim.

Diğerleri içeri girerken, Gabriele sanki benden gerçeğı öğrenebilecekmiş gibi bana bakmaya devam etti. İkimiz de, istemediğim sürece konuşmayacağımı biliyorduk. Gabriele o sert bakışıyla gerçeğı öğrenmekte ustaydı, ama bu benim üzerimde işe yaramayacaktı.

"Bir şeyi mi bölüyoruz?" Riccardo, gözümün ucunda hareket ederek sordu. "Sizin neyiniz var?"

"Kızışıyorlar," diye fısıldadı Niccolo. "Köpek olsalardı, bacaklarını kaldırırlardı."

"İğrenç," dedi Dario kardeşini azarlayarak. "En azından medeni gibi davranabilir misin?"

"Hayır," Niccolo güldü. "O çok sıkıcı."

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu

Gabriele. "Hayır. Otur."

Orada durdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Son birkaç haftadır tuhaf davranıyorsun ve bu hoşuma gitmiyor. O kimdi?"

"Kimse yok dedim. Şimdi oturun lan, yoksa oturturum," diye homurdandım.

"Bırak şunu, G," dedi Dario.

"O bir şey saklıyor ve ben..."

"Bırak," diye tekrarladı. "Hadi, otur. Hepimizin yapacak işleri var ve o kendini kaybedip yüzüne yumruk attığında kanı temizlemek istemiyorum."

Gabriele sonunda göz teması kurmayı bıraktı ve başka yere baktı, kollarını açıp oturduğunda dudaklarından bir küfür döküldü. Bana en çok sorun çıkaran hep oydu, ama ne de olsa ne bekleyebilirdim ki?

Sonra ben de oturdum ve her birine baktım. Onlar benim organizasyonumdaki en güvenilir kişilerdi. Gabriele, iyi bir nedenden dolayı benim ikinci komutanımdı. Ukala ve otoriter olabilirdi, ama aşırı derecede sadıktı. Riccardo'nun çelik gibi bir iradesi vardı, ama seks işçilerimize bakan kişi o olduğu için buna ihtiyacı vardı. Kuzenim Niccolo deliydi, ama silah kullanmakta ustaydı ve yakalanmadan onları yönetiyordu. Bu kolay bir iş değildi. Peki ya Dario? Benden beş yaş büyüktü, ama hiçbir şeyi yönetmek istemiyordu. Uzmanlığı yemek kitapları ve para aklamaktı. Her biri bir rol oynuyordu ve onlar olmadan işleri bu kadar sorunsuz yürütemezdim.

"Neler oluyor, Ama?" Riccardo merakla sordu.

"Dün gece iki depomuz daha saldırıya uğradı."

"Kahretsin," Gabriele kaşlarını çatı, çıkmazımız unutulmuştu. "Ne çalındı?"

"Silahlar, uyuşturucular, kaçak mallar." Omuz silktim. "Liste sonsuz ama adamlarım ellerinden geldiğince hasarı derliyorlar."

Dario kaşlarını çatı. "Giren ve çıkan malların daha iyi kayıtlarını tutmuyorlar mı?"

"Tabii ki tutuyorlar," dedim, burnumun köprüsünü sıkıştırarak. "Bizim daha organize olduğumuzu biliyorsun. Ama depoya saldırdıklarında, çıkarken ikisini de ateşe verdiler. Neyin var, neyin yok, kayıtlar da yandığında neyin vardı, belli değil."

"Sana tüm envanterin kağıt dışında başka bir yerde yedeklenmesi gerektiğini söylemiştim," dedi Dario başını sallayarak.

"Ve sana hiçbir elektronik cihazın tamamen güvenli olmadığını söylemiştim. Her iki yöntemin de riskleri var, ama ben babamın yaptığı gibi yapmayı tercih ediyorum. Her şey

yazılı, şifreli ve güvenli bir şekilde saklanıyor. Bu talihsiz bir olay, ama benim işlerimi nasıl yürüttüğümü eleştirerek paçayı kurtarabileceğini sanma."

Dario ellerini havaya kaldırdı. "Tanrım, bugün çok gerginsin. Ben sadece sana bir şeyi işaret ediyordum."

"Seks yapması lazım," dedi Niccolo başını sallayarak. "Yüzünde huysuz, azgın bir ifade var."

Ona sert bir bakış attım.

"O!" Nic beni işaret ederek sırtıttı. "İşte o ifade." "Kuzenim olmasaydın, yemin ederim seni vururdum."

Nic'in sırtışı daha da büyüdü. "Bu beni sevdiğin anlamına mı geliyor?" "İrlandalılar mı?" Gabriele, Niccolo'yu görmezden gelerek araya girdi.

Omuz silktim. "Keşke bir cevabım olsaydı, ama şu ana kadar yok. Tabii ki, o piçlerin yüzünden olduğuna inanıyorum. Conor Kelley çok uzun zamandır benimle uğraşıyor."

"Belki de küçük bir toplantı yapmalıyız," dedi Riccardo. "Her zaman birbirimizle uğraştık, ama bu biraz fazla değil mi sence? Rekabet etsek bile, birbirimizin işlerine saygı göstermeye çalışırız."

"Aynen," dedim başımı sallayarak.

Gabriele de başını salladı. "Yakında bir toplantı ayarlayacağım. Eğer bu onun adamlarıysa, o zaman o köpekleri dizginlemesi gerekiyor."

Gabriele'nin koyu renkli gözlerinde sanki birini öldürecekmiş gibi bir bakış vardı. Eğer ben sıradan bir seyirci olsaydım ve bunu görseydim, muhtemelen bayılırdım.

"Evet, ama sakın ol," dedim ona. "Savaş başlatmaya çalışmıyoruz, müzakere etmeye ve herkesi tekrar aynı noktaya getirmeye çalışıyoruz. Hepsi bu."

Gabriele homurdandı ama başını salladı. "Peki."

Ben de başımı salladım. "Güzel. Şimdi, bana sizin durumunuzla ilgili son gelişmeleri anlat."

Her şeyin nasıl yürüdüğüne dair bana tek tek bilgi verdiler. Bazıları sorun yaşıyordu ve ben de onlara yardımcı oldum ya da tabletimden güvenlik görevlilerinin görev yerlerini değiştirdim.

ama bu sadece çalışanlarımı organize etmekte ve biri dosyalarımıza erişim sağlasa bile görünen tek şey bu olurdu.

"Hepsi bu mu?" diye sordum, konuşmaları bittiğinde.

"Evet," dedi Dario başını sallayarak. "Hayır. Nonna Emilia bu hafta sonu akşam yemeği için eve gelip gelmeyeceğimizi bilmek istiyor."

"Ne pişiriyor?" diye sordu Riccardo.

"Her zamanki gibi, ama Caponata da var, o yüzden *io sono lì*,"

dedi Dario. "Beni de sayın," dedi Gabriele.

Ben de onlara katılmak istedim, ama bu hafta sonu Six ile birlikte olmayı planlıyordum. Hepsi bana umutla baktılar.

"Bakacağım."

"Gelmezsen annen çok üzülür," dedi Riccardo. "Bakacağım dedim."

Gabriele inledi. "Bizi rahat bırakmayacak. Oraya gitsen iyi olur."

Gözüm seğirmeye başlamıştı. "Hey, biliyorum. Ben sinirlenmeden önce hepiniz ofisimden defolup gitseniz nasıl olur?"

"Gördün mü? Ona penis lazım," diye fısıldadı

Niccolo. "Dışarı!"

Niccolo güldü, ama sanki ayakları yanıyormuş gibi ofisimden kaçtı. *Piç kurusu*. Bir gün onun suratına yumruk atacağım. Onların arasında en çok o ve Gabriele sinirimi bozuyordu.

Veda ettik ve kapıyı kapatırken başımı salladım. Ailemi seviyordum ama lanet olsun, beni delirtiyorlardı. Yine masama oturdum, bilgisayarımı tekrar açtım ve videoya baktım.

Telefonumu aldım ve kapısında nöbet tutan Angelo'yu aradım. İlk çalınıştta telefonu açtı.

"Evet, patron?"

"Mahkum nasıl?"

"Sinirli, aç ve zayıf." Odaya bakındıktan sonra tekrar uzaklaşmasını izledim. "Şimdi konuşmaya daha istekli olmalı."

"Hemen geliyorum."

Telefonu kapattım ve cebime attım. İş bekleyebilirdi, kalbimi hızlandıran çocuğu görmek istiyordum. Ceketimi alıp giydim ve ofisimden çıktım.

"Bay Bianchi, toplantınız var..."

"Çekil," dedim Darla'nın yanından hızla geçerken. "Meşgulüm."

"Evet, Bay Bianchi, ama bu son kez ertelenebilir." Topuklarımı döndürdüm ve ona sert bir bakış attım. "Bugün bana başlama."

Çenesi titredi. "Hayır, sen başlama. İşimi yapmazsam, bana bağırın sensin, bu yüzden toplantıyı taşıyabileceğimi söyledim, ama bu son kez taşınacak."

"Beni sinir ediyorsun."

Darla gülümsedi. "Bu yerin iyi yağlanmış bir makine gibi çalışması içinse, bunu seve seve yaparım efendim." Bilgisayarına geri döndü. "Öğle yemeğinizi nereye göndermemi istediğinizi bana bildirin. Gününüzün geri kalanını keyifle geçirin Bay Bianchi."

Ona baktım, ama o bana aldırış etmedi. Darla, temizlik yaptığımda kovmadığım tek çalışandı ve asla kovmayacaktım da. Bana baş belasıydı, ama işini yapıyordu ve soru sormuyordu.

Topuklarımı döndürdüm ve konuyu kapattım. Darla, mafya üyeleriyle dolu bir ailenin karşısında bile korkusuzdu. Onun güvenini sarsacak veya bize karşı konuşma şeklini değiştirecek hiçbir şey söyleyemezdim. Güçlü kadınların arasında büyümüştüm ve hepsi de kendilerine saygısızlık edilmesine izin vermektense bıçaklayacak türden kadınlardı. Belki de artık buna alışmıştım.

Arabama bindim, aklım yine Six'teydi. Kapı kapanır kapanmaz, telefonumdaki güvenlik kamerasını açtım ve ona baktım. Sedyeye uzanmış, yorgun görünüyordu.

Merak etme, her şeyi düzelteceğim, Six. Ve sen benim olacaksın.

Beşinci Bölüm

Six

VÜCUDUM AĞRIYOR. Günlerce küçük, sert bir karyolada yatmak böyle olur. Yerde yatmaktan daha iyi olduğu hissi artık yoktu ve gerçekte bu odadan nefret ediyordum. Arada sırada ışık titriyordu ama hiç sönmüyordu. Dış dünyaya açılan bir pencere de yoktu, bu yüzden saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Soğuk, nemli koku her yere yayılmıştı ve ben yavaş yavaş aklımı kaçıırıyordum.

Daha kötü durumlarda da bulunmuştum. Aklıma gelmiyor ama eminim vardır. Değil mi? Hayır, eminim bu en kötüsü. Psikopat bir mafya patronu tarafından esir alınmak mı? Evet, eminim bu şimdiye kadar başıma gelen en kötü şey.

Hâlâ Amadeo'ya kızgındım, ama yavaş yavaş suçluluk duygusu bana yöneliyordu. O para olduğu yerde kalmalıydı, benim açgözlü ellerimden uzak. Kafamın içindeki "git buradan" diye bağırان o küçük sesi dinleseydim, şu anda bulunduğum yerde olmazdım. Kendime acıma duygusu göğsüme çöktü ve yüzümü ellerimle ovuştururken inledim.

"Ben yaşayan en aptal insanım," diye tavana seslendim. "Cidden, bu odadan çıkabilirsem böyle bir pislik olmayı bırakacağım."

Kapalı alan beni rahatsız etmeye başlamıştı. Bu lanet kilitli kutudan çıkmak istiyordum ve özgür olmak için her şeyi yapardım. Kolumu yüzüme attım, yüzümdeki kaşıntılı sakal tıraş izleri cildime sürtünüyor ve onu tahriş ediyordu. Her küçük şey sinirlerimi bozuyordu. Odada nefesimin ve kalp atışlarımın sesi dışında hiçbir ses yoktu. Bana küçük öğünler verdiklerinde, tek duyabildiğim kendi sinir bozucu çiğneme sesimdi. Şu anda bile odanın dışında çok az şey duyabiliyordum.

Arkamı döndüm ve duvara baktım. Kapıyı izleyip açılmasını dilemektense, kapının var olmadığını varsaymak daha iyiydi. Aldığım küçük özgürlük anları hiç de yeterli değildi. Bugün tuvaletten hücreme geri götürülürken ayaklarım sürünüyordu ve içeri girmek istemiyordum

ama kapımın önündeki haydutun bir bakışıyla, girmezsem bana zarar vereceğini anladım.

Tamam, bu sefer ciddiylim. Buradan çıkarsam, uslu duracağım. Cidden. Her şeyi iyice düşüneceğim ve dürtüsel davranmayı bırakacağım. Gerçek bir iş bulacağım ve bir daha asla hırsızlık yapmayacağım. Beni buradan çıkarın yeter!

Kilitlerin ağır sesi beni irkitti. Birden ayağa fırladım ve kapıya döndüm, bu sırada ranzadan düştüm. Soğuk zemin beni karşıladı ve yere çarptığımda tısladım. İki İtalyan deri ayakkabı gözüme çarptı ve yavaşça Amadeo'ya baktım.

"Senin benim için yerde yatmanı görmeye alışabilirim."

Kalbim bir an durdu. Neden ona her baktığımda böyle oluyordu? Dizlerimin üzerine çöktüm, ama ayağa kalkmaya çalıştığımda, elini başıma koydu ve başını salladı.

"Kıpırdama. Söyledim ya, seni yerde görmek hoşuma gidiyor."

Penisim sıçradı ve kendime bağırarak istedim. Cidden, kafam o kadar mı sikikti ki bunu seksi buluyordum? Bir sandalye getirildi ve Amadeo oturup elini uzatıp çenemi tuttu.

"Konuşmaya hazır mısın?"

Ağzımı açtım, dilimde "siktir git" kelimesi vardı ama hemen kapattım. Midem guruldadı ve kendimi durdurduğuma sevindim. Dayanmak ve bu adamı benden uzaklaştırmak istesem de açlıktan ölüyordum. *Oyuna devam et. Sonra kaçabilirim.*

"Evet," diye başımı salladım.

Amadeo sıırttı ve bu beni nefesimi kesti. Somurtkan, kaşlarını çatmış ve sert bakışlı haliyle bile çekiciydi, ama bu? Bu çok daha iyiydi. Vücudum kızardı ve istemeden bile onun dokunuşuna yaslandım. Kendi iyiliği için fazla güçlüydü.

"Duymak istediğim şey buydu." Çenemi bıraktı ve parmakları çene hattım boyunca dans etti. "Peki teklifimi düşündün mü?"

Başımın derisi ürperdi ve o bana dokunduğunda konuşmayı unuttum. Ne zamandır kimse bana dokunmamıştı ki? *Çok uzun zamandır. İnsanlar*

insanlar dokunulmaya aç olduklarını söylerken kastettikleri şey bu. Deli bir adamın beni okşamasına izin veriyorum.

"Evet."

Amadeo başını eğdi. "Oh, şimdi çok sessizsin. Belki de bu oda sana iyi gelmiştir." Sıcak parmağıyla yanağımı okşadı. "Öyleyse, babacığın için uslu bir çocuk olmaya hazır mısın?"

Neden böyle söylemek zorundaydı ki?

Baba dediğinde, bu kelimeden bal damlıyordu. Uyluklarımı birbirine bastırdım ve bunu yaptığımı fark ettim. Hızla kendimi rahatlamaya zorladım. Yüzümü inceledi ve hemen cevap vermediğimde çenemi tekrar kavradı ve dudaklarımdan aptalca bir inilti çıktı.

"Ne yapmam gerekecek?" diye hızlıca sordum. "Bu ne anlama geliyor? Senin iyi oğlun olmak ne demek?"

Amadeo oturdu ve bana baktı. Daha önce yaptığı gibi bir paket sigara çıkardığını ve bir tane yaktığını izledim. Gözlerini üzerimde gezdirmeden önce dumanı üfledi ve baştan aşağı inceleniyormuşum gibi hissettim. Bu, köşeye kıvrılıp o yakıcı bakışlardan saklanmak istememe neden oldu.

"Bu, ben istediğimde istediğimi yapman anlamına gelir." Daha fazla duman üfledi ve öne doğru eğildi. "Bu tür bir ilişkiyi hiç duydun mu?"

Kafamı salladım. "Hayır."

"Bunu nasıl açıklayabilirim?" diye kendi kendine sordu, gözleri uzaklara daldıktan sonra tekrar bana baktı. "Temelde içimde kontrol etme ihtiyacı var. Tabii ki bu basitleştirilmiş bir tanım ve eminim diğer birçok baba bunu başka şekillerde tanımlıyordur, ama bu bana en uygun olanı." Elini salladı. "Konudan sapıyorum. Kontrol ve bakım ihtiyacım var. Sorumlu olmak ve bir çocuğu hayatında olması gereken yere yönlendirmek hoşuma gidiyor."

Dudaklarımı o kadar sert ısırdım ki zonklamaya başladı. "Bir soru sorabilir miyim?" diye patladım sonunda.

"Evet."

"Böyle bir şey istiyorsan, neden bunu yerine getirebilecek birini bulmuyorsun? Sana Baba demek isteyecek türden erkeklere erişimin olmalı. Neden ben?"

"Hiçbiri senin kadar bana ihtiyaç duymuyor," dedi basitçe. "Seni ilk gördüğüm gün bunu gözlerinde görebildim. Sende kırık bir şeyler vardı ve ben onu düzeltmek istedim. Ayrıca, evet, bu fantezi için para ödeyebilirim, ama onlarla gerçek olmaktan çok uzak ve ben itaat illüzyonundan bıktım. Bu, aktörün susmasını istediğin kötü bir porno gibi, çünkü çok fazla ve hiç de iyi değil."

"Ve sen beni mi istiyorsun? Ama ben de sadece bir rol oynamıyor muyum?"

Amadeo o kadar derin bir şekilde kaşlarını çatı ki, ondan daha da uzaklaştım. *O ifade neydi öyle?* Bazen onu anlayamıyordum. Sanki duygularının yerine taştan bir duvar örülmüştü ve ben ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Belki," diye cevapladı Amadeo. "Ama denemek istiyorum. Sana teklifim bu. Yanımda kal, uslu bir çocuk ol, özgürlüğünü kazan."

"İyi olma kısmını bilemem," diye mırıldandım.

"Denemen gerekecek."

Dokunduğum her şeyi mahvediyorum ve o bunun denemek kadar kolay olduğunu mu düşünüyor? Evet, bu çok iyi gidecek. Kendini hayal kırıklığına hazırlıyor.

Ama bu onun sorunu, benim değil. Onun dediklerini yaptığım sürece, bu odadan çıkabilirdim. Tek yapmam gereken numara yapmaktı. Ona baktım ve yüzünü inceledim. Amadeo'da beni tedirgin eden bir şey vardı. Başka biri olsaydı, muhtemelen ondan uzaklaşmak için her şeyi kabul ederdim. Ama Amadeo'nun yeşil gözlerine baktığımda, sanki bacaklarım zincirlenmiş gibi hissettim ve evet dediğimde kaçışın olmayacağını anladım.

"Ne kadar süre?" diye sordum.

Amadeo sigarasını yere attı. "Ne kadar süre ne?"

"Bunu ne kadar süre yapmam gerekecek? Borcum ne zaman bitecek?"

Amadeo beni baştan aşağı süzdü. "Altı ay."

Altı ay. *Aylar.* Uzun bir süre tutsak kalacaktım.

Kaçamazsam. Ama bir çıkış yolu bulacağım.

"Altı ay sonra özgür olacak mıyım?"

"Evet," dedi Amadeo, dudaklarından derin bir iç çekişle. "Kaç kez daha tekrar etmem gerekiyor?"

"Sadece anladığımdan emin olmak istedim." Nefesimi verip başımı salladım.
"Tamam, peki. Yapacağım."

Amadeo sigarasını ezip söndürdü. "Ne yapacaksın?"

Onu tamamen şaşkın bir şekilde baktım. Şimdi neyden bahsediyordu? O bana bekleyişle bakarken, ben de kafamda düşünmeye başladım ve sonunda anladım.

Doğru. Baba meselesi.

"Yapacağım. Baba."

Dudaklarını kıvrıran sırıtış beni etkiledi, sanki elektrik akımı çarpmış gibi vücudumun her yerinde karıncalanma hissettim. Elini uzattı ve bir kez daha çenemi avucuna aldı, sonra başımı bir o yana bir bu yana eğdi. Başparmağı alt dudağımın üzerinde gezdirdi ve ben sırf inat etmek için onu ısırma isteğine direndim.

"Seni temizleyelim. Kokun berbat."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Beni bu... bu... lanet olası zindana kilitledin! Tabii ki berbat kokuyorum!"

Amadeo yanaklarımı sertçe kavradı. "Sesini alçalt. Hemen."

"Tamam, tamam," diye geri çekildim.

"Özür dile."

Zaten sinirlerimi bozuyordu.

Amadeo'nun gözleri, sanki benim bir hata yapmamı bekliyormuş gibi bana meydan okudu. Pes edip en iyi yaptığım şeyi, yani ağzımdan laf kaçırmak yerine, kendimi tutarak başımı salladım.

"Üzgünüm."

"Ne için

üzgünsün?"

Ben homurdandım. "Üzgünüm, baba!"

Dilini şaklattı. "Sonunda bu tavrını düzelteceğiz, ama şimdilik bu kadar yeter."
Amadeo beni bıraktı ve ayağa kalkarak üzerimde dikildi.

"Angelo, gidiyoruz. Six, Angelo senin yeni kişisel koruman olacak. Beni takip et."

"Evet, patron," dedi Angelo başını sallayarak.

Kalbim hızla çarparak ayağa kalktım ve onların arkasından gittim. *Sonunda*. O odanın içini bir daha görmek istemiyordum.

"Oh, Six?" Amadeo durdu ve omzunun üzerinden bana baktı. "Evet... Baba?"

"Kaçmaya çalışırsan. Beni kızdırırsan. Sınırı aşan herhangi bir şey yaparsan, tekrar uslu davranmaya hazır olana kadar seni hemen o hücreye geri koyarım. Anladın mı?"

Ne kadar uğraşsam da ağızımdan tek kelime çıkmadı. Başımı salladım ve o da arkasını döndü. Hapishaneme son bir kez baktım ve hızlandım. Oraya bir daha asla geri dönmeyecektim. Ne isterse istesin, ne yapmam gerekirse gereksin, özgür kalacağımdan emin olacaktım.

Altıncı Bölüm

Altı

AMADEO'nun yaşadığı bina çok büyüktü. Tüm ışıklar sıcak bir parıltı yayıyordu ve tertemiz lobide neredeyse hiç kimse yoktu. *Saat kaçtı?* Duvarda bir saat vardı ama okumak için çok uzaktaydı. Vazgeçip Amadeo'ya baktım. İçeri girdiğinde kimse ona doğrudan bakmadı ama ben hayranlıkla ona bakıyordum. *Onun ne olduğunu biliyorlar mıydı?*

Kesinlikle beni görmezden geldiler. Kendime baktım. Kirli, yırtık bir tişört, üzerime uymayan pantolon ve ayakkabısızdım. Benim gibi görünen bir adamla zengin bir adam görseydim, ya kötü bir şey olduğunu ya da onun iyi bir adam olduğunu ve evsiz bir adama yardım ettiğini düşünürdüm. Bir aynanın önünden geçerken yağlı saçlarımı ve cildimi gördüm ve *yüzümü* buruşturdum. *Evet, kesinlikle evsiz gibi görünüyorum.*

"Geride kalma, Six," dedi Amadeo asansöre doğru kayarken.

Başımı salladım ve adımlarımı hızlandırdım. Asansöre bindik ve asansör yukarı çıkarken nefesimi tuttum. Her sayı geçtikçe sonsuzluk gibi geliyordu. Arka planda yumuşak bir müzik çalıyordu ve önümüzde duran Angelo'nun kocaman sırtına bakarak bir ayağımdan diğerine geçiyordum.

"Kıpırdama."

Amadeo'ya baktım ve o da bana bakıyordu. "Üzgünüm," mırıldandım. "Elimde değil. Lüks yerler cildimi kaşındırıyor." Tırnaklarımı boynuma geçirdim ve titredim.

"Kes şunu. Şimdi beni de

kaşındırırıyorsun." "Gördün mü? Lüks

şeyler sana bunu yapıyor." "Sen zengin

bir ailede büyümedin mi?"

Gerildim ve ona döndüm. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Senin hakkında her şeyi biliyorum."

"Ürkütücü."

"Zeki," diye karşılık verdi. "Bir odada en çok şey bilen kişi her zaman en tehlikeli kişidir."

Yeşil gözleri içimi okudu ve ben tekrar döndüm. *Tamam, o takıntılı ve deli. Not edildi.*

Asansörün zili beni geri gerçekliğe döndürdü. Hepimiz dışarı çıktık ve Amadeo'nun evine girdik. Hemen girişte durdum ve evin büyüklüğünden şaşkına döndüm.

"Burası senin evin mi?"

"Hayır," Amadeo ceketini çıkardı. "Burası benim loftum. Toplantılarım ve bu tür işlerim olduğunda buraya gelirim. Yarın benim evime gideceksin, ama önce banyo yapman ve ben de her şeyi düzgünce yerleştirip hazırlamam gerekiyor."

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Ne gibi şeyler?"

"Bu kadar çok soru sormayı bırak." Kolları sıvadı ve her iki kolunda da dövmelemin bir kısmını gördüm. "O kıyafetleri çıkar."

"Burada mı?"

Amadeo gözlerini kısarken, ben istemeden bir adım geri attım. O yüz ifadesini takındığında gerçekten korkutucu oluyordu. Bu garipti, çünkü onu her zaman korkutucu bulmuyordum, beni bir deponun bodrumuna kilitledikten sonra bile. Ama keskin yeşil gözleri bana öyle bakarken, o adamın içindeki katili görebiliyordum.

"Tuvalet," diye patladım. "Tuvalete gitmem lazım."

Bunu bir soru haline getirmemeye dikkat ettim, çünkü öyle yaparsam sinirleneceğinden emindim. Amadeo başını salladı ve merdivenleri işaret etti.

"Ana banyo yatak odasının yanında. Angelo seni götürecektir," dedi ve bara oturdu. "İşin bittiğinde sana temiz giysiler hazırlayacak."

Başımı salladım ve doğruca banyoya gittim. *Ne zaman insanların önünde çıplak kalmaktan utanır oldum? Daha önce arkadaşlarımla ve yabancıların önünde tüm kıyafetlerimi çıkarmıştım*

ama Amadeo'nun dikkatli bakışları altında olmak farklı, daha korkutucu geliyordu.

Buna alışsam iyi olur. Onunla yatmam gerekiyor.

Doğru, bu er ya da geç gerçekleşecekti. Düşünmek istemediğim için bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım. Bunun yerine, banyoya girdim ve donakaldım.

"Kaşınıyor," diye mırıldandım, cildimi kaşıyarak. "Çok büyük!"

Lise öğrencisiyken ailem tüm parasını kaybettiğinden beri, hayatın daha basit şeylerine alışmışım. Malikaneler ve pahalı arabalar, ikinci el kıyafetler ve küçük evlerle değiştirilmişti. Arkadaşlarımla aynı okula gitmek, onların muhtemelen bir kez giydikten sonra bağışladıkları kıyafetleri giymek çok aşağılayıcıydı. Paranın işleri ne kadar etkilediğini, paran kalmayana ve birdenbire arkadaşların da kalmayana kadar fark etmemek ne garip.

Giysilerimi çıkardım ve yere attım. Onlardan uzaklaştıkça, o anıları da geride bıraktım. Düşün nasıl çalıştığını anladıktan sonra, suyu o kadar sıcak açtım ki banyo bir anda buharla doldu. Hemen içine girmek için sabırsızlanıyordum.

"Siktir, bu çok iyi geldi."

Ellerimi duvara dayadım ve üç farklı duş başlığından sıcak suya maruz kaldım. Kir ve pislik vücudumdan akıp gitti ve ayaklarımın etrafında dönen ve giderden kaybolan bulanık suyu izledim. Su yüzüme damlıyordu ama umursamadım. Haftalardır kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim.

Etrafa bakındığımda, vücut şampuanı, şampuan ve saç kremi buldum. Vücut şampuanını açıp kokladığımda, vücudumu bir sıcaklık kapladı. Amadeo. Tam olarak onun gibi kokuyordu. Bir kez daha derin bir nefes aldım, sonra avucuma biraz döktüm ve ellerimi vücudumun üzerinde gezdirdim.

"Yemek otuz dakika içinde hazır olacak," dedi Amadeo, sesi kapının diğer tarafında olamayacak kadar yakındı. "Acele et."

Kafamı dışarı çıkardım ve bana göz kırptığında irkildim. "Hay aksi, beni duymadan buraya nasıl girdin! Bana kalp krizi geçirtirmeye mi çalışıyorsun?"

Amadeo kaşlarını kaldırdı. "Ben sessizce hareket ederim. Buna alışsan iyi olur."

Ürkütücü.

Bunu yüksek sesle söyleyip kendime daha fazla sorun yaratmadan önce başımı duşa geri soktum. Amadeo, o piç kurusu, huzurlu ruh halimi mahvetmişti ve ben onu geri getiremiyordum. Bunun yerine, temizlenmeye ve duştan çıkmaya odaklandım. Midem ağrıyordu ve ona dokunarak inledim.

Bir şeyler yemem lazım.

Kişisel cehennemimde yemek çoğunlukla artıklardan ibaretti. Vücuduma koyacak önemli bir şey yoktu ve şimdi midem kendini yiyormuş gibi hissediyordum. Saçımdaki şampuanı ve saç kremi duruladıktan sonra dışarı çıktım ve tezgahın üzerinde benim için bırakılmış havluyu aldım. Etrafa bakındığımda kıyafetlerimin kaybolduğunu fark ettim.

"Hey, eşyalarım nerede?" diye seslendim.

"Onları attırdım," diye cevapladı Amadeo.

Öfke içimi kapladı ve havluyu sıkıca kavradım. Evet, eşyalarım eski ve berbat, ama onlardı *benim*. Kapıya doğru fırladım, kapıyı açtım ve o, elinde içkisiyle yatak kenarında oturmuş bana bakıyordu.

"Affedersin?"

"Ne dediğimi gayet iyi duydun." "Onlar

benim eşyalarımı!"

"Hepsi iğrençti. Yeni kıyafetler alacaksın," diye başını şifonyere doğru salladı. "Orada ve dolapta daha fazlası var. Ama banyo tezgahına da birkaç tane bıraktım." Gözleri vücudumu baştan aşağı süzdü ve aniden çıplak ve ıslak olduğumun farkına vardım. "Ama sözleşmeye şimdi başlamak istersen, kıyafetlere hiç gerek kalmayabilir."

Omurgamdan yukarı doğru yayılan titreme ağzımı sıkıca kapatmamı sağladı. Amadeo'nun gözleri avını takip eden bir kurt gibi görünüyordu ve ben onun nişanındaydım. Bir adım geri attım ve o ayağa kalktı. Ben uzaklaştıkça o yaklaşıyordu, ta ki kolunu uzatıp elini boğazıma dolayana kadar.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

"Giyinmeye," diye fısıldadım.

Amadeo öne eğildi ve burnunu omzuma dayadı. Uzun, yavaş bir nefes alıp dudaklarından boğuk bir inilti çıkınca gözlerim birden açıldı.

Bırak beni. Bırak beni. Bırak beni!

Bana öyle bakmaya, dokunmaya ve koklamaya devam ederse, sertleşecektim. Oysa bu, gerçeklerden en uzak şeydi. Amadeo Bianchi ile yatmak istemiyordum, aptal vücudum ne kadar ısrar etse de.

Amadeo boğazımı bıraktı ve vücudu benimkine bastırdı. Dudakları yavaşça boynumdan kulağıma doğru kaydı. Dişleri tenime değdiğinde nefesimi tuttum, sonra kulağıma fısıldadı.

"Yemek yemek istiyorsan giyinmeni öneririm, çünkü beş saniye daha çıplak kalırsan seni yere atıp halı yanığı olana kadar sikmeye başlayacağım." Parmakları göğsümde dolaştıktan sonra meme uçlarımdan birini tutup çimdikledi. Ben çığlık attığımda, o kıkırdadı. "Kalk, evlat."

O geri çekilir çekilmez, yüzüne bakmamak için başka yerlere baktım. Cildim yanıyordu ve ona bakarsam, bu yangını daha da kötüleştirecekti. Banyo kapısını kapattım ve sanki bir işe yarayacakmış gibi kilitledim. Eğer gerçekten isterse içeri girebileceğinden ve gireceğinden hiç şüphem yoktu.

Ellerim titreyerek uzandım ve bana bıraktığı kıyafetleri aldım. Gömleği üç kez düşürdüm, sonra içimden küfrettim, onu kaptım ve üstüme giydim. *Neyim var benim?*

Amadeo, arzulamam gereken biri değildi. O, karanlıkta gizlenen bir canavardı, yetişkin erkeklerin korktuğu öcüydü. Boğazımı kesip benden sıkıldığında beni bir kenara atabilecek bir adama tutkuyla bağlanıp onun peşine düşmeyecektim. Onu çabucak yorardım. Kendimi tanıyordum. Ben uzun vadeli bir şey değildim, ya terk edilmeden ya da kaçmadan önce birkaç gecelik geçici bir zevktim.

"O benim sahibim değil." Lavabonun kenarını kavradım ve karanlık gözlerime baktım. "Bunu unutma."

Lavabodan uzaklaştım ve görmek istemediğim bir şey görmeden önce kendime bakmayı bıraktım. Hızla, bana verdiği siyah eşofmanı giydim. Kalçalarımdan biraz sarkıyordu ama umursamadım çünkü

Sıcak ve yumuşaktı. Sadece eşofman altı olsalar da, muhtemelen son beş yılda sahip olduğum her şeyden daha pahalıydılar. Çorapları giydim ve onlar da eşofman altı kadar yumuşak ve hoştu. Tüm vücudum sanki bir kucaklamaya sarılmış gibi hissettim.

Karnım yine guruldadı ve tuvaletten çıkmaktan başka çarem yoktu. Yemek. Bir şeyler yemem gerekiyordu, yoksa bayılacaktım. Bu sefer tuvaletten çıktığımda beni karşılayan Angelo'ydu. Yıllar önce çekici olabilecek bir yüzü vardı, ama gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve burnu birden fazla yerinden kırılmıştı. Kocaman, çok geniş bir adamdı, ama bana baktığında hafifçe gülümsedi.

"Burada olmak zindanda olmaktan çok daha iyi, değil mi?"

Nefesimi verdim. "Hiç bilemezsin."

Kıkırdadı. "Bu tarafa gel. Patron telefon görüşmesi için dışarı çıktı, ama sana yemek hazırlamamı söyledi."

"Saat kaç?" diye sordum, siyah merdivenlerden bir alt kata inerken.

"Yediyi biraz geçiyor."

"Bu kadar mı?" Kafamı kaşımaya başladım. "Zamanın nasıl geçtiğini hiç fark etmemişim."

"Evet, hücreler insana bunu yapar. Zamanın sonsuz olduğunu anlayana kadar, zamanı bilmemizin ne kadar önemli olduğunu asla fark etmiyoruz." Elini masaya doğru salladı. "Otur. Ben yemeği getireyim."

"Teşekkürler."

O uzaklaşırken, ben etrafa bakındım. Bütün mekan modern bir havaya sahipti, ama... boş görünüyordu. Aile fotoğrafları yoktu, yerinden oynatılmış bir ayakkabı, bardak ya da kravat yoktu. Daha önce kaldığım hücre gibi soğuktu, ama siyah, beyaz ve gümüş renkleriyle daha lüks bir havası vardı. Burası bir ev gibi gelmiyordu. Zaten bir evin nasıl bir yer olduğunu bilmiyordum.

Angelo içeri girdi ve midem guruldadı. Önüme makarna ve biftek, yanında da karides olan bir tabak koydu. Ortadan kaybolduktan sonra, büyük bir salata kasesi, bir kase ekmek ve tereyağı ile geri geldi ve bana bir kadeh şarap doldurdu.

"Vay canına," diye ona baktım. "Bunların hepsi benim için mi?"

"Evet, ama patron da size katılacak," dedi ve ağır bir cam sürahidten kehribar rengi bir sıvıyı bardağa döktü.

Bir parça ekmek alıp ağzıma attım. Beni kaçırın kişinin akşam yemeğinde bana eşlik edeceği haberi bile iştahımı kaçırmaya yetmedi. Angelo, Amadeo'nun tabağıyla geri geldiğinde ona baktım ve ona bir salata hazırladım.

"O kadar da kötü değilsin," dedim. "Zindanda pisliğin teki olduğunu sanmıştım, ama sen iyi birisin."

"Hepimizin yapması gereken işleri var," dedi omuz silkerek. "Ben de garson değilim, ama patron yemek servisi yap dediğinde, yemek servisi yaparsın. Mahkumları gözetle dediğinde, onu da yaparsın."

Kaşlarımı çattım. "Ya beni öldürmeni isteseydi?"

Gözleri yukarı kaydı. "Ölmüş olurdun. Başka bir şey ister misin?"

Ona baktım, şaşkınlıktan kelime bile kuramadım. Aynen öyle. Amadeo ona tetiği çekmesini söyleseydi, o odada ölmüş olurdum ve kimse bunu bilmezdi, hatta umursamazdı bile. Ailem şu anda nerede olduğumu merak ediyor muydu? Bir daha ortaya çıkmasaydım benim için yas tutar mıydılar?

"Kişisel algılama. Dediğim gibi, bu bir iş," dedi Angelo elini sallayarak.

Başımı salladım, ama söyleyecek başka sözüm kalmamıştı. O uzaklaşırken, önümdeki yemeğe baktım, midem artık tamamen farklı bir nedenden dolayı bulanıyordu.

Ben o kadar değersiz miyim? Bu insanlar başkalarının hayatlarını bu kadar az mı önemsiyorlar? Yumruğumu sıktım, donuk, kırık tırnaklarım etime batarak cildimde iğne batması gibi bir acı hissettirdi.

"Bir sorun mu var?"

Amadeo masadaki sandalyesinin arkasında durdu ve kaşlarını çattı. Yüzünü inceledim. *Beni öldürür müydü? Öylece?* Ona bakamıyordum bile. Yine tabağıma bakmaya başladım, çatalımla yemekleri itip kakıyordum.

"Altı," dedi sert bir sesle. "Ne oldu?"

Cevap vermedim. Siktir et onu. Gözlerim yanıyordu ve kendime gülmek istedim. Bu ne lan? Bu adam beni öldürebilirdi diye lanet olası bir çocuk gibi ağlayacak mıydım? Hala her an öldürebilirdi. Beş saniye boyunca hissettiğim geçici rahatlık yok olmuştu. Bir hapishaneyi başka bir hapishaneyle değiştirmiştım.

"Benimle konuşmazsan, sinirleneceğim," diye homurdandı. "Hiçbir şey," diye tükürdüm ve bir parça karidesi bıçakladım. "Bırak beni."

"Bana bırak beni deme."

Ona baktım ve onun tüm sinirlerini bozmak istedim. *Siktir git Amadeo*. Bana çöp gibi davranamazdı. Ben zaten ne olduğumu biliyordum. Beni öldürecekse, bunu yapıp işini bitirebilirdi.

"Siktir git," dedim.

"Angelo!"

Adam odaya girdiğinde kalbim hızla çarpmaya başladı. İşte bu kadar. Adamının kirli işi yapmasını sağlayacak ve ben ölecektim. Masayı sıkıca kavradım ve boğazım düğümlenirken ikisi arasında çılgınca bakışlar attım.

"Ben ayrıldığımda kötü bir ruh hali içinde değildi." Amadeo oturdu. "Ne oldu?"

"Bir soru sordu, ben de cevapladım patron." "Ne sorusu?" diye sordu, bardağını eline alırken.

Angelo ona konuşmamızın tam olarak nasıl geçtiğini anlattı ve ben bir daha Angelo'ya hiçbir şey anlatmamaya karar verdim. Tabii ki, Amadeo'ya her kelimeyi anlatmak zorundaydı. Anlatmasaydı, muhtemelen kendisi ölmüş olurdu. Amadeo, Angelo'ya başını sallarken ben ona baktım.

"Elini masaya koy, Angelo."

Adamın yüzü karardı, ama elini masanın üzerine koydu. "Evet, patron."

"İşlerimizi herkese anlatmamıza gerek yok, değil mi?"

"Hayır, Patron."

"Onu korkutmana da gerek yok. Değil mi?"

"Hayır, Patron," dedi adam başını sallayarak. "Fazla konuştum. Bir daha olmayacak."

"Eminim olmayacak."

Amadeo, Angelo'nun eline cam sürahiyi çarptığında boğazım düğümlendi. Sürahiyi kaldırıp tekrar aynı şeyi yaptı; camın kemiğe çarpma sesi kulaklarımda sonsuza dek kazındı. Camın dibinde kan lekeleri vardı, ama Angelo elini geri çekip kanı yere damlatırken inlemedi bile.

"Biri gelip bunu temizlesin," dedi Amadeo, içkisini tekrar eline alırken. "Bir dahaki sefere dilini çıkarırım."

"Evet, patron."

"Bu gece izinlisin," dedi Amadeo elini sallayarak. "O elini tedavi ettir."

"Tabii ki. İyi geceler, patron."

Angelo odadan çıktıktan sonra Amadeo'ya baktım. Camın içindeki buzların çıkardığı ses dışında, mekan ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü. Amadeo bardağını masaya koydu, gözleri benimkilere baktı ve başını eğdi.

"Ne?"

"Ne?" diye tekrarlardım. "Ne oluyor lan? Ona bunu yapmana gerek yoktu!"

"Seni üzdü."

"Ne olmuş yani!" diye bağırdım. "Beni üzdü diye elini mahvettin mi? Muhtemelen bir şeyini kırmışsındır."

"Belki," dedi omuz silkerek, sonra çatal bıçaklarını alıp yemeğe başladı.

Kalbim hızla çarparak ona baktım. O bunda bir sorun görmüyordu, değil mi? Adam bana birkaç kelime söyledi ve ben onu yaraladım. Dudaklarımı yaladım ve kendimi çıldırtmayacak bir şey söylemeye çalıştım.

"Bunu yapmana gerek yoktu," diye tekrarlardım. "Sırf gereksiz bir aptallık söyledi diye."

Amadeo bana baktı ve çatalını bıraktı. "Burası benim dünyam, Six. Neyin gerekli olup neyin gerekli olmadığı tamamen bana bağlı. Seni üzdü, düzeltildi, bir daha yapmayacak," dedi parmaklarını birbirine geçirerek. "Nerede olduğunu sanıyorsun? Burasının yapıcı eleştirisi ve katılım için altın yıldızların verildiği bir yer olduğunu mu sanıyorsun? Ben iyi bir adam değilim, Six. Bunu unutmadan senin yararına olur."

O yemeğe geri döndü, benim midem ise düğümlenmişti ve gözlerimi ondan ayıramıyordum. Evet, şiddet eğilimli bir tarafım vardı, ama hiç bu kadar kötü olmamıştı. Öyle miydi? Kafamı salladım. Hayır, kesinlikle hayır. Amadeo bir psikopattı.

Onunla kalırsam öleceğim.

"Six?"

Ona baktım. Amadeo'nun gözlerinde yine o bakış vardı, sanki her an üzerime atlayabilir ve beni bitirebilirmiş gibi. Ona cevap vermek yerine, sadece bekledim.

"Bana bir daha siktir git deme ya da bana saygısızlık etme, tamam mı? Bir dahaki sefere seni cezalandıracağım."

"Neden şimdi değil?" diye meydan okudum.

"Yeterince uyumadın ve yemek yemedin. Sanırım deliriyorsun. Yarın aklın başına gelecektir."

Şaka sana, pislik. Benim hiç mantığım olmadı ki.

Yedinci Bölüm

Amadeo

SIX, sanki yemezse ortadan kaybolacakmış gibi yüzüne yiyecekleri tıktırdı. Onu yemek yemeye bırakıp mutfağa girdim, bir kadın kanı temizliyordu. Ben de aynısını yaptım, Angelo'nun elini ezdiğimde kalan kırmızı lekeleri temizledim. Cildimden yıkandılar ve pembe su akıp gitmeden önce lavaboda dönüp durdular.

Bir saniye durup ellerimi kurularken uzaklara baktım. Six, Angelo'yu incittiğimde gerçekten üzölmüş görünüyordu. *Sandığımdan çok daha hassas biriydi.* Öfkemi kontrol etmem gerekiyordu, yoksa benden korkmasına neden olacaktım.

Benim istediğim de bu değil mi?

Soru cevapsız kaldı, ama gerçek şu ki, Six konusunda ne istediğimi bilmiyordum. Onu istediğimi biliyordum, ama korkudan hayranlığa, hayranlıktan korkuya geçip duruyordum. O karmaşık biriydi. Paramı çaldığı için onu cezalandırmayacaksam, onu serbest bırakıp hayatıma devam etmeliyim. Ama bunu yapamadım.

Bulaşık bezini yere attım ve yemek odasına geri döndüm. İçeri girer girmez Six gerildi ve gözleri benimkilere doğru kaydı. Her ne pahasına olursa olsun yemeğini korumaya hazır, vahşi doğada yaşayan bir hayvan gibi görünüyordu. Ama ben ondan yemeğini almayacaktım. Yemek yemesi gerekiyordu.

Gözlerini kısarak baktı ve içimde bir şey değişti. Sabırlı olmaya çalışıyordum ama bu çocuk sinirlerimi bozuyordu. Gerçekten ona göz kulak olacak ve yerine oturacak birine ihtiyacı vardı, yoksa yanlış kişiyi kızdırıp başını belaya sokacaktı.

"Yüzünü düzelt. Bana dik dik bakma."

Six'in gözleri daha da kısıldı. *Ölmek mi istiyor?* Bana onun gibi bakmayacak yetişkin erkekler tanıyordum ve burada yirmi bir yaşındaki bu serseri, sanki kafayı yememi istiyormuş gibi bana dik dik bakıyordu. *Belki de istiyordu.*

"Buraya gel, Six."

Six dikleşti ve yüzümde bir şey arıyormuş gibi bana baktı. şarap kadehini kaptı ve sanki hayatında i e eği son i kiymiş gibi bir dikişte i ti. Belki de öyle olduğunu düşünüyordu, ama ben onu öldürmeye niyetim yoktu. Six ilginç biriydi ve ben ona göstermiyor olsam da, beni ne kadar parmağında oynattığının farkında değildi.

Angelo yüzünden  zg nd , ama o adam bunu hak etmişti. Neden oğlumu kızdıracak bir şey söylediğini anlayamıyordum, ama bunu bir daha asla yapmayacaktı. Acı, ne yapmaması gerektiğini sürekli ve istikrarlı bir şekilde hatırlatıyordu ve Angelo geri döndüğünde, neyin yanlış gittiğini zaten bildiğimiz için lanet olası bir konuşma yapmamıza gerek kalmayacaktı.

"Six."

Oğlum sandalyesinden fırladı. "Geliyorum."

Nefesini verip masanın etrafında dolaşmaya başladı. Sert adam tavırlarına gülmemek için kendimi zor tuttum. Diğer  ocuklar Six yanlarına geldiğinde korkuyor muydu? Sorun çıkaracak gibi görünüyordu, ama ben sadece ona bakacak ve ona rehberlik edecek birine ihtiya ı olan bir  ocuk görüyordum. Onu kırıp yeniden şekillendirecek birine. Önümde durdu.

"Ne?" diye sordu.

"Aptal olma."

"Evet," diye homurdandı. "Baba?"

"Aferin oğlum," diye mırıldandım, elini tutup onu öne doğru çektim. "Pantolonunu indir."

Six tereddüt etti. "Ne?"

Ayağa kalktım ve Six'in pantolonunun kenarını tuttum. Pantolon kalçalarından aşağı kaydđ ve Six bana bakarken yüzü kızardı, çenesi açıldı. Elimi uzattım ve kolunu tuttum, oturmadan önce onu oturma odasına sürükledim.

"Kucağıma uzan."

"Bekle," dedi Six, bir ayağından diğerine atlayarak. "Bekle!" "Bir dakika daha beklemeyeceğim. Kucağıma uzan. Hemen."

Six, gözlerimdeki ciddiyeti görmüş olmalı ki, sertçe yutkundu ve içinden küfretti. Ama bacaklarıma vurmadan önce bacaklarıma yaklaştı ve yavaşça kucağıma uzandı. Soluk kıcı bronzlaşmak ve bir sürü kırmızı iz almak için çığlık atıyordu. Şu anda ona en azından bunlardan birini verebilirdim.

O üzerimde uzanırken, uzun bacaklarına uzanan kıvrımlı kalçalarını seyrettim. Elim sırtının kıvrımlarından aşağı kaydı ve parmaklarım onun teninde dans etmeye başladı. Dokunulduğunda yumuşaktı, ama elleri pürüzlü ve nasırlıydı. Nasıl oldu da üst sınıf bir kraliyet mensubu bu hale geldi?

"Ne yapacaksın?" diye mırıldandı. "Seni şaplaklayacağım."

Six alaycı bir şekilde güldü ve bana dönüp baktı. "Ciddi olamazsın? Kaç yaşında sanıyorsun beni? Lanet olası bir şaplağa ihtiyacım yok... Siktir!"

Elim kığına çarptı ve avucumda bir sızı hissettim. Elim hemen ısınmaya başladı, ama bu hoş bir duyguydu. Six'in göğsü uyluklarımin üzerinde inip kalkıyordu, nefes alışı düzensizdi, sonra tekrar bana baktı.

"Ciddiymişsin."

"Öyleydim," dedim, kaşımı kaldırıp elimi kığında gezdirerek. "Ve sen her yaramazlık yaptığında bunu yapacağım. Biraz direniş katlanabilirim, ama bana saygı göstereceksin. Eğer çok fazla olur ve artık dayanamazsan, kırmızı de, ben de dururum."

"Bu saçmalık," diye homurdandı.

Six açıkça aynı seviyede olmaya hazır değildi. Elimi tekrar kaldırdım ve şaplak sesi oturma odasında yankılandı. Derisi pembeye döndü, ardından şişlikler oluşmaya ve derisi üzerinde belirginleşmeye başladı. Parmaklarımı üzerinde gezdirdim, sonra tekrar şaplak attım. Ve tekrar. Ve tekrar.

İlk başta sessizdi, göğsünden çıkmaya çalışan her sesi bastırıyordu. Bacaklarımdan, seslerini bastırıp dudaklarından çıkmasını engellediğini hissedebiliyordum. Uyluklarımı kavradı, parmakları pantolonuma batıyordu.

Bacaklarımın üzerinde uzanmış, kıcı havada, pantolonu ayak bileklerinde dururken ne kadar iyi göründüğünü biliyor muydu? Başını salladı, ayak parmaklarının üzerinde zıplarken koyu saçları ileri geri sallandı. Kurtulmaya çalıştığını hissedebiliyordum, ama Six ile işim henüz bitmemişti. Onu tutmak için elimi sırtının ortasına koydum ve kıcına tekrar vurdum.

"Tamam!" diye bağırdı, sesi titriyordu. "Tamam, tamam!"

"Tamam ne?" diye sordum. *Şap.* "Neye tamam diyorsun?" *Şap. Şap. Şap!*

"Lanet olsun," diye inledi. "Siktir, duracağım."

O tırnaklarını derime batırmaya çalışırken ben sııttım, ama bu bana iyi geliyordu. *Şap.*

"Neyi keseceksin?"

"Her şeyi!"

"Benim için uslu bir çocuk olacak mısın?"

"Evet... evet, baba!" Nefes nefese, vücudu kucağımda kıvranıyordu. "Senin için uslu bir çocuk olacağım!"

Duymak istediğim şey buydu. Six'in onu dizginleyecek, dünyaya karşı çok keskin ve pürüzlü olan sert kenarlarını yumuşatacak birine ihtiyacı vardı. Yine kıcına vurdum ve bu sefer çığlık attı, vücudu avucumun altında titriyordu.

Six'i yere indirdim ve bana bakarken nefes nefese kaldı. Koyu renkli gözleri hayal kırıklığıyla doluydu, ama orada başka bir şey de vardı. Acı ya da öfkeyle ilgisi olmayan bir sıcaklık. Hayır, bu saf, vahşi bir şehvetti. Aşağıya baktım ve o, elini penisinin üzerine koyduktan sonra bacaklarını hızla kapattı.

Çenesini tutup yukarı kaldırdım, böylece gözlerime bakmak zorunda kaldı. "İtaat edersin ya da cezalandırılırsın, Six. Bu anlaşma böyle işliyor." Ağrıyan avucumu onun sakallı yanağına sürdüm ve o kaşlarını çatı. "Yani, babacığın dediğini yaparsın ya da seni tekrar kucağıma yatırıp, anlamana kadar kıcına şaplak atarım. Hangisini istersin?"

"İkisini de istemiyorum."

Başımı salladım ve söylediğim şeyi aynen yaptım. Onu kucağıma yatırıp, pozisyonunu düzelttikten sonra tekrar kıcına elimi indirdim.

Bu sefer kendimi tutmadım. Her vuruşum sert oldu ve Six bağırdı, küfretti ve kıvrandı, ama penisi uyluklarımın arasında büyüdü. Ön sıvısının pantolonumu lekelediğini hissettim ve vücudum alev aldı.

Sakin ol. Henüz değil.

Onun kucağıma oturup penisimi almasını ne kadar istesem de, henüz zamanın gelmediğini biliyordum. Six'i biraz daha terbiye etmem gerekiyordu, ancak o zaman pes edip onu gerçekten istediğim gibi tadını çıkarabilirdim. Elim onun cildinde kaydı, yanığı yatıştırdı, sonra ona sertçe vurdum ve o çığlık attı, nefesi şimdi titriyordu.

"Red," diye bağırdı, başını sallayarak. "Yeter artık. Uslu duracağım!"

Elimi havada durdurdum ve sonra nazikçe onun kıkına koydum. Six hala kıvranıyordu, ama karşılık vermiyordu ya da saçma sapan konuşmuyordu, bu yüzden yanığı yatıştırmak için cildini ovuşturdum. Sonunda vücudu gevşedi ve titrek nefesleri düzelmeye başladı.

"Bu benim nazik davranışım, Six," dedim, elimi vücudunda yukarı aşağı gezdirirken. "Ama eğer çok fazla yaramazlık yaparsan, bir dahaki sefere şaplak atmayıp seni tekrar o hücreye koyacağımı bil. Gece gündüz bana karşılık veren birine sabrım yok, Six. Sözleşmedeki yükümlülüklerini yerine getirmeni istiyorum."

Six sessiz kaldı. Onu tekrar dizlerinin üzerine çöktürdüm ve ben başını yukarı kaldırıncaya kadar benden başka her yere bakıyordu. Six'in gözleri aşağıdaydı, nefesi düzensizdi. Onun alt dudağına baktım, o kadar yumuşak, pembe ve dolgundu ki öpülmeyi bekliyordu. Başparmağımı üzerinde gezdirdim ve o orada hareketsiz ve sessizce oturdu.

"Anladın mı?" diye sordum. "Bir cevap duymam lazım, Six."

"Evet." Sesi, boğuk bir fısıltıdan ibaretti.

"Evet, ne?" diye sordum.

Six zorlukla yutkundu. "Evet, baba."

Parmaklarımla saçlarını okşadım. "Aferin oğlum. Hâlâ aç mısın?" Six bana baktı ve omuz silkti. "Bilmiyorum."

"Evet, ihtiyacın var. Bu bir uyum süreci. Biliyorum, ama iyi olacaksın. Yemek istemiyorsan biraz dinlen. Hangisini istersin?"

"Yemek," diye mırıldandı Six.

Ben de başımı salladım. "Tamam, hadi gel."

Ona ayağa kalkmasına yardım ettim ve o hızla pantolonunu çekti ama ben gerçeği çoktan görmüştüm. Six inkar edebilir, ama o şaplakla tahrik olmuştu. Ona sorun olmadığını söylemek istedim, ama buna karşı çıkacağını biliyordum. Six, sağa git dediğinde sola giden türden biriydi. Elimden geldiğince acele etmemeliydim, ama Six'in bana ait olması gerektiğini biliyordum.

O masaya oturup yüzünü buruştururken, ben de karşısına oturdum. Kalbim hızla atmaya devam ediyordu ve gözlerimi ondan ayıramıyordum. Six, içimde uzun zaman önce öldüğünü sandığım bir şeyi uyandırıyor. Kaybolduğunu sandığım duyguları yeniden canlandırıyor. Ama o çocuğa baktığımda, öncekinden daha da aşık olmuşum.

Ne olursa olsun seni koruyacağım.

Sekizinci Bölüm

Six

AMADEO BANA DOKUNMAMIŞTI.

Üç gün boyunca eve geldi, birlikte akşam yemeği yedik, konuşmaya çalıştı ve ben cevap vermediğimde bana şaplak attı. Sonra yatmaya gittik ama ben en uça yattım ve Amadeo mesafesini korudu. Vücudumdaki her sinir gergindi. Neyi bekliyordu? Neden beni henüz sikmemişti?

O yokken pahalı televizyonunu izlememe izin veriyordu, ama eve gelir gelmez Amadeo her zaman kapatıyordu. Bu beni delirtiyordu. Ne izliyorsam izleyeyim, uzaktan kumandayı kapıyor ve bana masaya oturmamı söylemeden önce kapatıyordu. Sanki lanet bir çocukmuşum gibi. *Bu yerde aklımı kaçırıyorum.*

Duvara bakarak saate baktım. Saat neredeyse yedi olmuştu. Amadeo yakında eve gelecekti ve beni masaya çekip birlikte akşam yemeği yiyecekti. Tekrar televizyona baktım, sonra gözlerim bir kez daha saatin tik taklarına kaydı ve sonra tekrar aşağı kaydı.

Ne halt ediyorum ben? Onu mu bekliyorum?

Amadeo kafamı allak bullak etmişti! Kapı açıldığında inledim ve başımı salladım. Daha dik oturdum, ama loft'a giren Angelo'ydu. Eli bandajlıydı ve bandajın altında elinin neye benzediğini bilmek istemiyordum.

"Patron benimle gelmeni istiyor." "Nereye gidiyorum?" diye sordum.

"Diğer evine. Odan hazır."

Nefesimi verdim. "Tabii ki hazırdır. Ayakkabılarımı giyeyim." Ayakkabılarımı aldım ve Amadeo'nun adamlarının geldiğim gün bıraktıkları pahalı spor ayakkabıları giydim. "Neden burada değil?"

"Toplantısı biraz uzayabilirmiş, o yüzden beni gönderdi."

Angelo'ya baktım ve başımı eğdim. "Hey, elin için gerçekten üzgünüm. Seni bu duruma sokacağımı bilmiyordum."

Elini kaldırdı. "Senin hatan değildi. Dediğim gibi, bu işin bir parçası. Ayrıca, kırılan bir şey yok. Endişelenme."

"Emin misin?" diye sordum, kaşlarımı çatarak.

Angelo başını salladı. "Kesinlikle. Ama artık gitmeliyiz. Amadeo sabırlı bir adam değildir."

"Bana mı söylüyorsun?" diye mırıldandım.

Ne kadar yıkatmamı istesem de Amadeo'nun kokusunu taşıyan kapüşonlu sweatshirt'ü aldım ve başıma geçirdim. Kokusu beni boğuyordu ama dişlerimi sıkıp görmezden geldim. Hazır olduğumda Angelo beni yanına alıp otoparka götürdü. Bekleyen arabaya binip yola çıktık.

"Diğer evi nasıl?" diye sordum, arabadaki rahatsız edici sessizliği doldurmak için konuşmaktan kendimi alamadım.

Angelo pencereden dışarı baktı. "On dokuzuncu yüzyılın sonlarında yeniden inşa edilmiş. Oldukça büyük. Bahçesi ve havuzu var, eminim rahat edeceksin."

Başımı salladım, ama rahat edemeyeceğimi haykırmak istedim. Loftun büyüklüğü yüzünden değil, tutsak olduğum için. İsteği dışında tutulduğunu bilen biri nasıl rahatlayabilir ki? Yolun geri kalanında sessiz kaldım, umutsuzluğa veya daha fazla kendine acımaya kapılmamak için uğraştım, ama bu duygular çoktan beni sarmıştı.

Araba şehri geride bıraktı ve lüks bir banliyöye girdik. Kocaman demir kapılardan geçtik ve araba durmadan önce araba yolundan yukarı doğru kaydık. Evi dikkatle inceledim.

Oldukça büyüktü. Angelo bu yerin "oldukça büyük" olduğunu söylemişti, ama bu yetersiz bir ifadeydi! Ev çok büyüktü, iki katı geniş ve uzundu. Evin önüne çıkan merdivenler ve kapıya çıkan başka bir merdiven bile vardı. Önünde, her iki yanında çiçekler ve çalılar ile çevrili bir çeşme duruyordu. Yunanca ders kitabından çıkmış gibi görünüyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandım.

"Biraz daha acele etmeliyiz," dedi Angelo nazikçe. "Amadeo çoktan gelmiş gibi görünüyor."

Başımı salladım ve onu merdivenlerden yukarı takip ettim. İkinci merdivene ulaştığımda, Amadeo kapıda duruyordu. Gözleri üzerimde dolaştı ve kalbim neredeyse durdu. Parmaklarını saçlarının arasına geçirdi ve bakışları beni takip etti. Bir kez daha av gibi hissettim, ama başımı dik tuttum ve onun beni öyle görmesine izin vermedim.

"Neden bu kadar geciktin?" diye sordu Amadeo.

"En kısa yolu kullandık patron," dedi Angelo. "İşte geldi."

Ona yaklaştığım anda Amadeo kolumu yakaladı ve beni eve sürükledi. Omzuma baktım ve Angelo omuz silkti, sonra güvenli bir mesafeden bizi takip etmeye başladı.

"Nereye gidiyoruz? Kendi başıma yürüyebilirim, biliyorsun," diye homurdandım, o beni merdivenlerden ikinci kata çıkarırken. "Amadeo!"

O da dönüp bana baktı. "Bana ne dedin?"

Yutkundum. "Baba. Nereye gidiyoruz baba?"

Amadea yüzümü inceledi, sonra tekrar döndü. Başka seçeneğim olmadığı için onu takip ettim. Koridordan geçtik, bir kapıyı açtı ve beni içeri aldı.

"Burası senin odan."

Oda çok büyüktü. Yatak, gri yastıklarla süslü lüks siyah battaniyelerle örtülmüştü ve tüm oda bu tonlarda dekore edilmişti. Gri, siyah, krem. Abartılı olmadan sofistike bir odaydı ve hoşuma gittiğini itiraf etmeliyim. Bir hapisane hücresi olabilir, ama güzel bir hücreydi.

"Sanırım bu senin," dedi, köşedeki çantayı işaret ederek.

Ona doğru yürüdüm ve dizlerimin üzerine çöktüm. "Çantam!" Çantayı karıştırdım ve son eşyalarımı buldum. Onları bir daha asla göremeyeceğime emindim. Amadeo'ya baktım ve dilimin ucunda "teşekkür ederim" kelimesi vardı, ama nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Bunun yerine çantamı karıştırmaya başladım.

Amadeo'nun atmadığı birkaç giysi vardı, bu beni mutlu etti. Onların altında, her zaman yanımda taşıdığım küçük bir fotoğraf albümü vardı

. Bunların hepsinden en önemlisi oydu. Telefonum el konulmuştu, ama buna şaşırmadım. Ancak, en sevdiğim, üzerinde büyük bir S harfi olan yüzük hala çantanın dibindeydi ve onu parmağıma taktım.

"Yüzük ne?"

Amadeo'ya baktım. "Arkadaşımdan aldığım bir hediye."

"Hangi arkadaşın?" diye homurdandı.

Biraz geri çekildim ve ayağa kalktım. "Liseden eski bir arkadaşım."

Amadeo'nun dudaklarındaki çatık ifade daha da belirginleşti. "Neden sana mücevher veriyor? İkiniz çıkıyor muydunuz? Hâlâ görüşüyor musunuz?"

İç geçirdim. "Boşuna endişeleniyorsun. Ty'ı birkaç aydır görmedim, yakın zamanda göreceğimi de sanmıyorum," diye mırıldandım.

"Birkaç aydır." Bir adım öne çıktı, gözleri kısıldı.

Yüzünde yine o ifade vardı. *Tehlike* kokuyordu ve ben hem geri çekilmek hem de onunla kavga etmek istiyordum çünkü ona hiçbir şey borçlu değildim. Kim tanıdığım ya da kim bana ne satın aldığı önemli değildi. Bu geçici bir altı aylık anlaşmaydı ve sonra yollarımız ayrılacaktı.

"Bırakalım bu konuyu." Sakallı yanaklarımı elime alıp yüzümü buruşturdum. "Bugün tıraş bıçağı alabilir miyim? Tıraş olmam lazım."

Amadeo bir süre daha bana baktı ve kafasında bir şeyler düşündüğünü görebiliyordum. "Banyo burada," dedi ve başka bir kapıya doğru yürüyerek benim için kapıyı açtı.

İçeri girdim ve etrafa baktım. Banyo, yatak odası ile aynı sofistike renklerde dekore edilmişti, ama en azından aşırı büyük değildi. Burayı sevebilirdim. Amadeo'nun çömeldiği tezgaha doğru yürüdüm ve tıraş bıçağı, tıraş kremi ve havluyla geri döndüm.

"Tezgahın üzerine otur."

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Neden?"

"Çünkü sana öyle dedim," diye tersledi. "Tezgahın üzerine. Hemen." Elimini üzerine koyduğumda beni durdurdu. "Önce kıyafetlerini çıkar."

Yutkundum ve yüzünde ciddi olmadığını gösteren herhangi bir işaret aradım. Ama Amadeo her zaman ciddiydi. Giydiğim kapüşonlu sweatshirt'ü tuttum ve tereddüt ettim.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

Kafamı sallayarak kendimi hazırladım ve kapüşonlu sweatshirt'ümü çıkardım.

"Hayır, baba." "Aferin oğlum. Hepsini çıkar."

Ne yapacak? Beni şaplaklamak için kıyafetlerimi çıkarmaya alışmıştım, bu da öyle miydi? Öyle gelmiyordu. Gömleğimi çıkarıp diğer kıyafetlerimi aşağı doğru ittiğimde ellerim hafifçe titredi ve onları sabit tutmaya çalıştım. Amadeo beni aceleye getirmede, sadece orada durup izledi. Sonunda, dikleştirdim ve o tezgahı okşadı. Tezgahın üzerine atladım ve derin bir nefes aldım.

Amadeo kollarını sıvadı ve ön kollarını yukarı sıyırdı. Dövmelerinden birini gördüm, bir kafatası, silah ve gül. Onu izledim, sonra gözlerim onun kaslı kollarını, zeytin rengi teninde belirginleşen damarlarını izledi. Büyülenmiş bir şekilde, o elini uyluğuma koyana kadar çıplak olduğumu tamamen unutmuştum.

"Bacaklarını aç."

Ağzım kurudu. "Neden?"

"Çok fazla soru soruyorsun," diye homurdandı ve bacağıma sıktı. "Aç onları. Genişçe."

"Evet, baba."

Bacaklarımı zorla açmaya çalıştım, ama vücudum beynimin verdiği emre direnmeye devam etti. Amadeo orada durmuş, sabırla beni izliyordu. Sinirlenmesini bekliyordum, ama sinirlenmedi. Gözlerimi kapatıp bacaklarımı açtım ve Amadeo hemen aralarına yerleşti.

"Kıpırdama."

O yanaklarıma tıraş kremi sürmeye başladığında gözlerimi açtım. Düz bir ustura aldı ve ben nefesimi tuttum. Amadeo'nun elinde tehlikeli bir silah mı vardı? Evet, tam olarak olmak istediğim yer orası değildi, ama başka seçeneğim yok gibi görünüyordu.

Bıçak cildime sürtündü ve ben nefesimi tutarak mümkün olduğunca hareketsiz kalmaya çalıştım. Jilet cildime her dokunduğunda kalbim hızla atmaya başlıyordu. Bu sırada tek bakabileceğim şeyin Amadeo olması da durumu daha da zorlaştırıyordu. Beni tıraş etmeye konsantre olduğu için yüzü ifadesizdi.

Hiç de fena görünümlü bir adam değildi. Amadeo'nun saçları o kadar kalın ve koyu renkti ki, dokunmak için can atıyordum. Saçlarla kaplı güçlü çene hattı ve pürüzsüz yanakları okşanmak için yalvarıyordu. Onu izlerken, karnımda bir şeyler kıpırdadı ve vücudumu bir sıcaklık kapladı. Amadeo'nun yeşil gözleri bana doğru parladı ve hızla başka yere baktı.

Bu neydi böyle?

"Uzan," dedi.

Etrafımıza baktım. Tezgah beni taşıyacak kadar büyüktü. Ona bir kez daha baktım ve o kıpırdamayınca vazgeçip uzandım. Tezgahın serinliği beni titretti ve Amadeo'nun tıraş kremi alıp kasıklarımın üzerine biraz daha sürdüğünü izledim, sonra tekrar usturayı eline aldı.

"Hey, hey, hey! Ne yapıyorsun dostum?" Nefes nefese, başımı sallayarak sordum. "O lanet şeyle kimin aletine yaklaşıyorsun sanıyorsun?"

"Bana güvenmiyor musun?"

Amadeo'ya baktım. "Tabii ki güvenmiyorum," diye tükürdüm. "Delirdin mi sen? Normal bir jilet kullan."

"Hayır, bunu kullanmak istiyorum." Bacaklarımı ayırdı ve gözleri açgözlülükle üzerimde dolaştı. "Kıpırdama, bir şey olmaz."

Kalbim bir an durdu. Ölecektim. O düz jileti indirip cildimin üzerinde kaydırırken nefesimi tuttum. Parmaklarını cildimde tutarak, beni yavaşça tıraş ederken cildimi gergin tuttu. Amadeo yaklaşarak nefesini penisimin üzerine üfledi. Isı penisimi titretti ve dudaklarımdan iniltiye çok benzeyen utanç verici bir ses çıkınca kızardım.

Amadeo bana baktı. "Gördün mü? O kadar da kötü değil, değil mi?" Başparmağını pürüzsüz bir deri parçası üzerinde gezdirdi. "Babacığın için uslu bir çocuk ol, ben de seninle ilgileneyim."

Ona baktım, göğsüm hızla inip kalkıyordu, ama sonunda başımı salladım. Amadeo işine dönmeden önce bana nadir gördüğüm o gülümsemelerinden birini attı.

Hareketsiz yatarak, beni tıraş ederken keyifle zaman geçirmesini izledim. Amadeo hala büyük bir pislikti, ama böyle anlarda o kadar yumuşak ve nazikti ki, bazen onun ne kadar canavar olduğunu unutuyordum.

Neden bana bu kadar nazik davranıyor?

"Ah!" diye tısladım, beni kestiğinde ona öfkeyle baktım, illüzyon paramparça olmuştu. "Beni kestir," diye homurdandım.

"Elim kaydı," dedi, havluyu alıp ıslattı ve o bölgeyi sildi. Yarayı inceledi ve eğilip yarayı öptüğünde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Amadeo'nun dili hızla dışarı fırladı ve yarayı tek bir hızlı hareketle yaladı, dilinde benim kanım varken inledi.

Siktir.

O anda ondan ne kadar nefret ettiğimi unuttum. Gözlerimiz buluştu ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Amadeo eğildi ve dudaklarını açgözlülükle benimkilere bastırdı. Ağzım açıldı ve kanın tadı dilimde dans ederken onun dilini kabul ettim. İnemeye çalıştım ama o öpücüğüyle bunu yuttu, eli iç uyluklarımı sertçe kavradı.

Bu adamın, başka bir erkeğin penisinin nasıl bir şey olduğunu unutana kadar beni sikmesini istiyorum.

Bu düşünce o kadar istem dışı ama şiddetliydi ki, şok oldum. Amadeo'dan uzaklaştım, nefes nefese kalmış bir şekilde elimi göğsüne dayadım. O homurdandı ve ben ondan daha da uzaklaştım. Amadeo gözlerini kıırttı, gözlerindeki o yanan cehennem kayboldu ve normale döndü.

"Neredeyse bitti. Hareket etme."

Gözlerini benden ayırmayınca başımı salladım ve sonunda işine geri döndü. Dudaklarım hala öpücüğünün şiddetinden titriyordu, dilimde demirin tadı kalmıştı. Amadeo tıraşını bitirdi ve beni temizlemeye başlamadan önce bıçağı lavaboya vurdu. Beni yakından inceledi, ama kesik kanaması başlamış olduğu gibi hemen durmuştu.

"İyi misin?" diye sordu.

O... benim durumumu mu önemsiyordu? Bu neydi? Hasta bir zihin oyunu mu?

Ama Amadeo'nun gözlerine baktığımda aldatma görmedim, sadece merak ve biraz endişe gördüm. Çenesi gergindi ve ona uzanıp dokunmak istedim.

"Evet."

"Emin misin?" diye sordu. "Seni incitmek istemedim. Öyle değil."

"Sorun yok," diye fısıldadım, onun davranışlarından hala şok olmuş haldeydim.

"Ben iyiyim."

Amadeo derin bir nefes aldı. "İyi." Beni son bir kez daha sildi ve başını salladı.

"Bitti." Elini uzattı. "Hadi, kalkmana yardım edeyim."

Beni oturur pozisyona getirdi ve ben kendime gelemeden dudakları yine dudaklarıma değdi. Amadeo'nun eli başımın arkasına bastırarak beni kendine yakın tuttu, sonra kalçalarımı tutup beni kendine çekti. Giysili penisini benimkine sürttü ve ben inledim.

Bana ne yapıyor?

"Duş al ve hazırlan," diye fısıldadı Amadeo dudaklarıma, sonra gözleri gözlerimle buluştu. "Bu gece sözleşmemizi yerine getirmeyi planlıyorum."

Bir titreme geçirdim ama başımı salladım. Bundan kaçış yoktu, en iyisi bir an önce bitirmektir. "Evet, baba."

"Aferin oğlum." Elim kaldırdı. "Odaya dönmeden önce şu lanet yüzüğü çıkar."

"Evet, baba."

Amadeo banyodan çıkmadan önce bana bir kez daha gülümsedi. O gittikten sonra, ciğerlerimi yakıp kavuran nefesimi nihayet bıraktım.

Ne halt yemiştin ben?

Dokuzuncu Bölüm

Amadeo

NE YAPIYORUM BEN?

Banyo kapısına bakarken parmaklarımı saçlarımın arasına geçirdim. Six kapının diğer tarafındaydı, duş almaya gitmiş, su akıyordu. Onu rahat bırakıp balkona açılan çift kapıdan dışarı çıktım. Masaya oturup bir paket sigara çıkardım, bir tane yakıp başımı geriye eğdim.

"Siktir."

O kadar seksi ki, neredeyse onu tezgahın üzerine yatırıp becerecektim. Kanını yaladığımda verdiği nefes, daha fazlasını isteyen koyu renkli gözlerindeki bakış. Kafamı salladım.

Bu altı aylık bir anlaşmaydı, ama ben çoktan ona bağlanmaya başlamıştım. Nasıl bağlanmayabilirdim ki? Six'in her şeyi sanki benim için yaratılmış gibiydi. Tavırları, inlemesi, dudaklarının tadı. Kontrolümü kaybediyordum. Tek istediğim oraya geri dönüp, boynuna bir tasma takmak, bir kayış bağlamak ve onu bir kafese kilitlemektir.

Six'te beni bu kadar yumuşak yapan neydi? Bir kilometre öteden görebiliyordum, ama durduramıyordum.

Telefonum çaldı ve Six hakkındaki düşüncelerimden uzaklaştırdı beni. Sigara kül tablasına bıraktım ve numaraya baktım. *Harika*. Cevap tuşuna bastım.

"Umarım çok önemli bir şeydir."

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, majesteleri," diye cevapladı Gabriele. "Ama pazartesi gününden beri ailenizden kimse sizden haber almadı. Ne oluyor, Ama?"

Elimle yüzümü sildim. "Bir işim çıktı."

"Bir şey mi, yoksa biri mi?" diye sordu Gabriele. "Çünkü loftunda biriyle vakit geçirdiğini duydum."

Sigaramı elime almıştım ve o bunu söylediğinde parmaklarımın arasında kırıldı.
"Kim benim hakkımda konuşuyor?"

"Boş ver. Kim o? Ne yapıyorsun?"

"Kendi iyiliğin için fazla meraklısın," diye homurdandım. "Geri çekil."

"Ama..."

"Her şey kontrolüm altında, tamam mı? Neden kendi evimde yaptıklarım hakkında bu kadar endişeleniyorsun?"

"Çünkü sen çok fazla bağlanma eğilimindesin," diye vurguladı. "Bir kez baktın mı takıntılı oluyorsun, peki kalbin kırıldığında ne oluyor? Kendini kaybediyorsun ve sen cinayetler işlerken parçaları toplamak bana kalıyor." İcini çekti ve burnunun köprüsünü sıkıştırdığını hayal edebiliyordum. "Şehrin her yerinde kan gölü yaratılmış bir ortamı temizleyecek vaktim yok, lütfen, lütfen dikkatli ol. Questo è tutto ciò che chiedo. Tamam mı?"

Ben de iç geçirdim. "Sen tam bir baş belasısın."

"Evet, ben de seni seviyorum, pislik. Gitsem iyi olacak." Arka planda bir kargaşa duydum ve Gabriele arka planda birine hızlıca İtalyanca konuşuyordu. "Dövüş başlıyor. Sonra konuşuruz."

"Yarın," dedim sertçe. "Bu gece yapacak işlerim var."

"Nic'in tavsiyesine uyup birini becerecek misin?"

Ben bir sigara daha yakarken banyo kapısı açıldı ve Six, vücudundan su damlayan halde çıktı. Su damlacıklarının derisinde kaymasını izledim ve o döndüğünde gözlerimiz buluştu. Yüzüğünü çıkarmıştı ve elinde havluyla kendini kuruluyordu, sonra benden gözlerini kaçırdı.

"Öyle bir şey," diye Gabriele'ye mırıldandım. "Kapatmam lazım." "Söylediklerimi unutma, Ama! Cidden, sakın..."

Telefonu kapattım ve cebime geri koydum. Gabriele yarına kadar bekleyebilirdi. Başı belada değildi. Muhtemelen kan dökülmesini izlemekten mutluydu. Ben de Six'i izlemekten mutluydum.

Oda içinde zarifçe dolaşıyordu ve bir zamanlar geldiği eski dünya parası olduğunu görebiliyordum. Yaptığı her şeyde asil bir hava vardı,

bununla ilgili her şeyi kınamış olabilir, ama yine de paradan doğup büyümüş olduğu belliydi.

Sigarayı söndürdüm ve odasına geri döndüm, o havluyu yere attığında donakaldım. Gergin görünüyordu, benimle yatma ihtimaliyle karşı karşıya kaldığında her zamanki cesareti kaybolmuştu. Ama ben ilk başta beni büyüleyen o ateşli, coşkulu çocuğu istiyordum.

"Onu al," dedim, havluya doğru başımı sallayarak. Six havluya baktı. "Gerçekten önemli mi?"

"Yap şunu evlat, yoksa bu geceki aktivitelere uzun ve sert bir şaplakla başlayacağım."

Dudaklarında kelimeleri gördüm. *Yap şunu*. Oh, bunu söylemeyi çok istiyordu ama kendini tutuyor, kontrol etmeye çalışıyordu. Onun kendisiyle mücadele etmesini izlemeyi seviyordum.

Six onu yerden kapıp top gibi yuvarladı. "Mutlu musun?"

Saçlarını avuçladım ve dudaklarımız birbirine çarptığında inledi. Ne kadar çok saçma sapan konuşsa da, benim ellerimde hamur gibiydi. Neden bana direnebileceğini düşündü ki? Bu kadar sinir bozucu olmasaydı, neredeyse eğlenceli olabilirdi.

İleri adım attım ve o yatağa çarpıp yuvarlanana kadar ilerlemeye devam ettim. Six yavaşça geri çekildi ve ben de onu takip ettim, yatak örtüsünün üzerinden sürünerek eğildim ve dudaklarını tekrar öptüm. Sırtını kavisleyerek bana doğru bastırdı ve dili benimkiyle dolandı.

"Benden çok nefret ediyorsun, ama açlıktan ölüyormuş gibi öpüyorsun," dedim, dilimle alt dudakını izlerken. "Neden böyle?"

"Siktir git," diye tükürdü.

"Dikkatli ol." Başını yana eğdim ve boynuna saldırdım, ağlayana kadar cildini öpüp emdim. "Babacığı kızdırma."

Six'in inlemeleri başımı döndürüyordu. Onları bütün gün dinleyebilirdim ve bir saniye bile sıkılmazdım. Alt dudakını ısırarak dizlerimin üzerine oturdum ve ona baktım. Sonunda ondan uzaklaştım ve yatağa oturdum.

"Gömleğimi çıkar."

Yataktan kalkıp önümde durmak için acele etmedi. Bana baktığında sıırıttım.

"Acele et," diye alay ettim.

Six homurdandı. "Hiç kimse sana gerçek bir pislik olduğunu söyledi mi?"

"Evet, sen dahil herkes söyledi." Başımı eğdim. "Neden nazik olmalıyım ki?"

"*Biraz* daha nazik olsaydın, belki her gün suratına yumruk atmak istemezdim," diye mırıldandı ve uzanıp siyah gömleğimin düğmelerini açmaya başladı.

"Bana yumruk atmak mı istiyorsun?" diye sordum. "At bakalım."

Six bunu gerçekten düşünüyormuş gibi görünüyordu ve bu onu daha da çok istememe neden oldu. Ancak teklifimi kabul etmek yerine, gömleğimi açmadan önce düğmelerini açmaya devam etti ve gözleri göğsümü taradı. Oradaki sayısız dövmeyle incelediğini biliyordum ve ona izin verdim.

Elimi uzattım, onun uyluğunun arkasını tuttum ve o bana göz kırptı. Ona dokunmaktan kendimi alamıyordum. Six ile ilgili her şey, hayatımdaki diğer her şeyden çok daha gerçek geliyordu. Benim gibi biri olarak, kimseyi hayatıma sokmak kolay değildi ve ben de bunu istemiyordum. İnsanlar, sana ihanet etmeden önce sana yakınlaşmanın bir yolunu bulurlardı. Bunu çok erken yaşlarda öğrenmişim. Ama Six'e baktığımda, Bianchi ailesinin reisi olduğumda kaybettiğim her şeyi özlüyordum.

"Ne oldu?" diye sordu Six.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Sen..." Elini göğsümden aşağı doğru kaydırdı. "Üzgün görünüyordun."

Öyle miydin? Elim yüzüme götürdüm ve derin düşüncelere dalmışken duygularımı ele vermiş miyim diye baktım. Six bunu açıkça görmüştü. O çocuğa çok yaklaşıyordum, kendim için, onun için, koruduğum herkes için saklamam gereken yanlarımı gösteriyordum.

"Pantolon," dedim. "Çıkar." Six

başını salladı. "Tamam."

"Ne zaman doğru yapacaksın?" diye sordum. "Olmaz."

"Evet, baba," dedi Six, gözlerini zar zor gizleyerek, sonra titredi. "Bu delilik."

"Ama bunu söylemek hoşuna gidiyor," diye düşündüm. "Bunu anlayabiliyorum."

Six başını salladı. "Sen delisin! O boku söylemekten hoşlandığımı hiç söylemedim." Pantolonumu çözdü ve çok nazik olmayan bir şekilde uyluklarımdan aşağı çekti, sonra pantolonumu ve boxerımı tamamen çıkardı. "Uyduruyorsun."

"Görüyorum," diye karşılık verdim. "Bana baba dediğinde, o kadar tahrik oluyorsun ki, telaşlanıyorsun."

"Ben telaşlanmam," diye homurdandı.

"Öyle mi? O zaman bu ne?" diye sordum ve onun penisini tutup sıktım. "O zaman neden benim için bu kadar sertleşiyorsun?" Cevap veremeden onu üstüme çektim ve sırtını yumuşak battaniyeye dayayana kadar ikimizi de yuvarladım. "Hmm? Neden penisin elimde bu kadar sert?"

"Çünkü..."

Başını eğdim ve bana bakmasını sağladım, elimle onun penisini bırakıp çenesini tuttum. "Hayır, başka yere bakma. Gözlerin sürekli bende olsun istiyorum."

Six zorlukla yutkundu. "Ben... yapamam," diye mırıldandı. "Asla yapmam. Sadece," gözlerini sıkıca kapattı. "Beni dizlerimin üzerine çökert ve öyle sık," diye fısıldadı.

Ona baktım ve öfkenin kalbimi sıkıştırdığını hissettim. "Ne oluyor lan? Hangi moron senin kadar güzel birini arkadan siker ki?" Elimi yanağına götürdüm, başparmağım alt dudağını okşadı. "Sen çok baş döndürücüsün, dudaklarından çıkacak her iniltiyi, her ahı, her nefesini içime çekmem gerek."

Six'in gözleri açıldı ve her zamanki öfke ve şehvetinin altında başka şeyler gördüm. Korku muydu? Belirsizlik mi? Keşke zihnini okuyabilseydim, ama ona bakarken boşuna umutlanmaktan başka bir şey yapamadım.

Oğlana çok fazla şey anlatıyordum ve bunun tamamen bir fantezi olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyordu. Altı ay. Sözümü tutup onu özgür bırakmadan önce sahip olduğum tek zaman buydu, çünkü en azından sözümün eri bir adamdım. O uzaklaştığında kalbim parçalanacaktı, ama biz zaten bu tehlikeli yola girmiştik ve geri dönmek istemiyordum. Çok uzun zamandır hissizdim.

Sadece *bir şeyler* hissetmek istiyordum.

"Beni güzel buluyorsun," dedi Six, başını sallayarak. "Bence sen hayal görüyorsun."

Gülümsedim. "Belki biraz. Senin için."

Kaşlarını çattı. "Neden ben? Benim özel bir yanıım yok ki."

Six bu konuda çok yanılıyordu. Kumarhanede onu aylarca izlemiştim. İnsanların ona nasıl akın ettiğini, çekiciliğini ve rahat kahkahalarını görmüştüm. Akıllı, kurnaz, ama vahşi ve belki de biraz tehlikeliydi. İçindeki karanlık, içimdeki canavarı uyandırıyor ve ben onu korumak ve güvende tutmak için kimi öldürmem, neyi yok etmem gerekirse gereksin yapacaktım. Yok ettiğim şey kendim olsa bile.

"Sadece gözlerini benden ayırma," dedim ona, hissettiklerimi dile getiremeden. "Tamam mı?"

"Evet, baba."

Bu sözler kalbimi sıkıştırdı ve dişlerimi onun etine geçirmek, kemiklerini parçalamak istedim. Evet, baba. İki kelime, çok basit, ama o bunları içtenlikle söylediğinde, kendimi dünyanın zirvesinde hissettim. Asla inmek istemediğim bir coşkuydu.

"Aferin oğlum." Gözlerinin parladığını gördüm. Onu her övdüğümde bunun olduğunu fark ediyor muydu acaba? "Burada yat. Hemen döneceğim."

Six başını salladı ve bir kez olsun sessiz kaldı. Onun üstünden kalkıp komodine gidip kayganlaştırıcı ve prezervatifleri aldım. Angelo'nun elini sıktıktan sonra, bana baktığında yüzünde sonsuza kadar o dehşet dolu bakışın kalacağından korktum, ama öyle olmadı. Her şeyden çok, gözlerinde bir çelişki gördüm ve onun da bir şeyler hissettiğini anladım. Belki benim kadar ileri gitmemişti, ama bu his giderek büyüyordu.

Beni istiyordu.

Yatağa döndüm ve Six beni izliyordu. Ona gülümseyerek yatağa geri döndüm ve prezervatifi dişlerimle yırttım. Ambalajı tükürdüm ve prezervatifi çıkardım, sonra sertleşmiş penisimin üzerine geçirdim. Avucuma kayganlaştırıcı dökerken Six'e baktım ve o hala bana bakıyordu.

"Gergin misin?" diye sordum.

Dudaklarını ısırđı. "Bu benim için yeni bir Şey," diye iç geçirdi. "O yüzden... abuk ol ve bitir Şunu."

"Hayır," dedim. "Acele etmeyeceğim."

Six homurdandı. "Neden her zaman böyle pislik olmak zorundasın?"

Omuz silktim. "Bu benim DNA'mda var." Elimi onun deliğine sürmeden önce kendi penisimin üzerinde gezdirdim. O nefesini çekti ve ben sııttım. "Rahatla. Her Şey yolunda gidecek."

"Ne fark eder ki? Parasını sen ödüyorsun, benim ne istediğim kimin umurunda."

Onun sözleri beni sertleştirdi. Six bana baktı, sonra gözleri yana kaydđ ve göğsüm acđ bir Şekilde sıkıştı. O haklıydđ. Her Şey bir illüzyondur, parçalanacak bir illüzyon. Ama ben biraz daha uzun süre ona tutunmak istedim.

Bacaklarının arasına geçtim, penisimi onun girişine bastırdım ve ileri doğru ittim. Six nefesini tuttu, kolunu boynumun arkasına doladı, ben de kalçalarımı sallayıp daha derine ittim.

"A-Ama... Baba, lütfen," diye baėırdđ.

"Sana para dyorsam ve seni umursamıyorsam, neden yavaşlayayım ki?" diye bağırdım. Kayganlaştırıcıyla ıslanan elimi battaniyeye sildikten sonra sertçe ileri doğru ittim. "Beni yle gördüğüne göre, fikrini değiştirmeye alışmayacağım."

Six ığlık attđ, tırnakları sırtıma batıyordu. "Siktir git!" diye baėırdđ, kalçaları benim sert itmelerime karşılık kendi kendine hareket ediyordu ve bana öfkeyle baktđ. "Sence bu şimdiye kadar sikildiğim en sert Şey mi?" diye tükürdü. "Bu hiçbir Şey."

Bileklerini yakaladım ve yatağa çarptım. Bir anda yine beni ileden çıkarmaya başladı. Six beni sinir etmeyi çok iyi biliyordu ve bundan nefret ediyordum. Ona sertçe çarptım ve sırtı yataktan kalktı, aėzđ açıldı ama ses çıkmadı.

"Sana ne kadar canavar olduğumu göstereceğim, Six," diye kulağına fısıldadım. "Senin kıının sadece benim sikimden zevk almasını sağlayacağım. Sonunda benden ayrıldđında bile, tek hayalini beni sikmek oluşturacak."

"Asla," diye tükürdü. "Senden nefret ediyorum."

"Beni daha çok nefret et," diye emrettim, kalçalarımı öne doğru iterek dudaklarından boğuk bir inilti kopardım. "Aynen öyle, bebeğim. Babacığın büyük sikini al ve benden asla kaçamayacağını bil."

Six'in gözleri yaşardı. "Göt herif," diye homurdandı, başını geriye eğerek muhteşem boğazını ortaya çıkardı. "Seni öldüreceğim!"

"Deneyebilirsin," diye güldüm. "Birçok kişi denedi." Eğilip boğazını ısırdım ve dudaklarından bir inilti kopardım. "Hayır, hayır, kalçalarını hareket ettirmeyi bırakma. Daha sert. Daha hızlı. Hadi, beni boşaltmanı istiyorum."

"Siktir git!"

"Aynen öyle," diye inledim, o beni sıkıca kavrarken, vücudu kendi kendine zıplıyordu. "Baba'ya sevdiğini söyle."

"Ah," diye inledi Six, başını sallayarak. "Siktir, ben sadece..." Elini çekip aşağıya doğru salladı, sonra penisini kavradı. "Bunu seviyorum, baba. Beni daha sert sik!"

Gözleri donuklaşınca gülümsedim ve her kelimesinde ciddi olduğunu anladım. Beni bu şekilde kaçamazdı, onu karnının üstüne yatırsaydım kaçabilirdi ama. Şu anda, beni izlemekten başka bir seçeneği yoktu, onu gerçekliğe geri çekmeye devam ettiğim sürece kaçabileceği hiçbir yer yoktu.

"Çok iyi gidiyorsun," diye inledim ve alt dudağını ısırdım. "Hiç bu kadar harika hissetmemiştim."

Vücudumun her santimi alev almış gibi hissediyordum. Six sıkılaştı; ben inledim. O kalçalarını salladı, ben de bileğini yatağa daha sıkı bastırdım. Ve gözleri benimkilere baktığında, milyonlarca küçük parçaya ayrıldım.

"Dizlerimin üzerine çök," diye inledi Six, başını sallayarak.

"Lütfen, baba." "Hayır," diye homurdandım. "Benden kaçamazsın."

Six'in tüm ateşi sönüyordu ve onun yerine, altında yatan çocuğu görüyordum. Ağladı ve inledi, başını salladı ve beni iterek yaklaştırmaya çalıştı. Ama ben hiçbir yere gitmiyordum. Six'in her parçası bana aitti. Belki henüz bunu bilmiyordu, ama yakında öğrenecekti.

Yavaşladım ve vücudunun hareketlerini, yarı kapalı gözlerle bana bakışını izledim. Eğilip dudaklarını yakaladım ve dilimi ağzına soktum. Dillerimiz birbirine dolandı ve vücudum dalgalar halinde ısındı.

"Baba, çok doydum," diye inledi. O kadar uçmuş görünüyordu ki, gülümsemeden edemedim. "Lütfen, yeter."

"Neredeyse bitti, bebeğim." Pürüzsüz çenesine öpücükler kondurdum. "Baban için biraz daha dayanabilir misin? Dayanamazsan, kırmızı diyebilirsin, ben de dururum. Benim için biraz daha dayanabilir misin?"

Six sertçe başını salladı. "Evet... evet, baba!"

"Ne uslu çocuk. Çok iyi gidiyorsun." Eğildim ve meme uçlarından birini ağzıma aldım. O haykırdığında, içine daha sert girdim ve inledim. "Boşalman lazım, değil mi?"

"Evet, baba," diye nefes nefese söyledi.

Ona bakabilmek için oturdum. "Kibarca iste."

Six dişlerini sıktı ve bir kez daha kendisiyle mücadele ettiğini gördüm. Penisim sıçradı. Onun kendisiyle mücadele etmesini sağlamak bağımlılık yapıcı bir şeydi. Dudaklarını yaladı, gözlerini kapattı ve sonra bir kez daha açtı. Gözlerinde kararlılığı gördüm ve kararını verdiğini anladım.

"Boşalabilir miyim, baba? Lütfen?"

İşte buradaydı. Hızımı bir kez daha artırdım ve sağ omzuna yaptığım gibi sol omzuna da öpücükler ve ısırıklar bıraktım.

"Evet," diye inledim. "Benim için boşal, oğlum. Lanet olsun, çok sıkı sıkıyorsun." Alnımı alnına bastırdım. "Aynen böyle. Tanrım!"

Six, inlemelerini bastırmaya çalışırken kolunu ısırdı. Kolunu tutup çekip uzaklaştırdım. Kolunu tekrar ağzına sokmaya çalıştı ama ben izin vermedim.

"Bana tüm inlemelerini ver," diye homurdandım. "Benden *hiçbir* şey saklamayacaksın. Anladın mı?"

"Evet, baba!"

Six'in kalçalarını tutup içine çılgınca girerken, baş döndürücü bir hızla orgazma doğru ilerledim. O da hiçbir şeyi saklamayı bıraktı ve ben de derinlemesine girerken benim sikimde kıvranarak kendini bırakmasını izledim. Zevk vücudumu sararken başımı geriye attım ve inledim.

Bir dahaki sefere onun içine boşalacağım ve beni hiçbir şey durduramayacak.

Yükümün onun içini doldurduğunu hissetmek, kışının sıcaklığını kucaklamak ve spermimin deliğinden akışını izlemek istedim. Şimdilik, elimdekiyle yetinmek zorundaydım ve şikayet etmiyordum, ama bir dahaki sefere *her şeye* sahip olacaktım. Ellerimi Six'in başının iki yanına dayadım ve o bana bakarken nefes nefese kaldım.

Bütün gece böyle kalabilirdim.

Six dudaklarını yaladı. "Bu kadar mı?" diye mırıldandı, gözlerini kapatarak. "Bu gecelik bitti mi?"

Gerildim ve ona baktım. "O kadar kötü müydü?"

"Evet," diye tersledi, gözleri birden açıldı. "Eğer bittiysen, üstümden kalk!"

Ona öfkeyle baktım. "Benden hiç çalmamış olsaydın, seninle olmak için para ödemeyecektim. Kalan borcunu kendi hücrenizde ödemedi önce kendini toparla."

Six ellerini göğsüme dayadı. "Çekil üstümden." Bana tekrar vurdu ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Çekil dedim!"

Öfke boğazıma yükseldi ve beni boğdu. *Nankör küçük piç.* Six'ten hızla çıktım ve o yatağa geri düşmeden önce çılgılık attı. Tek kelime etmeden prezervatifi attım ve pantolonumu giydim, sonra odadan fırlayarak kapıyı arkamdan çarptım. Koridordan ofisime yürüdüm ve titrek ellerimle kendime bir içki doldurdum.

Bilgisayarımın tuşlarına basarak şifremi girdim ve ekran Six'in videosunu göstermeye başladı. Six yatağında yatıyordu, elleri yüzüne bastırılmıştı. Sesini açtım ve hıçkırık sesleri duydum.

Yanlış bir şey mi yapmıştım? Six da benim kadar bu işe meraklıydı, değil mi? Aniden terlemeye başladım. Sınırı aşmış mıydım?

Bardağı dudaklarıma götürdüm, ama kehribar rengi sıvı ağzımda pas tadı bırakıyordu. Bardağı fırlattım. Bardağı duvara çarptı ve parçalandı, viski

sert ahşap zemine yağmur gibi yağdı. Gözlerimi kapattım ve tekrar açarak Six'e baktım.

Benim gibi bir canavardan kaçman lazım, Six. Defol git buradan.

Onu serbest bırakmalıydım, ama bırakamadım. Özellikle de şimdi, o anı paylaştığımızda. Tırnaklarımı kafa derime geçirdim ve çıkmak üzere olan çığlığı bastırdım.

Neden normal olamıyordum?

Onuncu Bölüm

Six

AMADEO BIANCHI BEYNİMİ PARÇALAMIŞTI.

*Nasıl bu saçmalığa kanmış
olabilirdim? Neden bu kadar iyi
hissettirmişti?*

Dün gece beynime kazınmıştı. Her öpücük ve okşama ruhuma kalıcı olarak kazınmıştı ve o canavarı kafamdan çıkaramıyordum. Bana gülümsemesi, sesindeki hırıltı. Sanki hâlâ oradaymışım, hâlâ kollarında sarılmış, beni parçalarken.

Duvarlarımı korumaya, onu uzak tutmaya çalışmışım, ama o sınırı aşmış ve bana bakmamı sağlamıştı. Hissetmek istemediğim şeyler *hissetmemi* sağlamıştı. "Baba" kelimesi ağzımdan çok kolay çıkmıştı ve doğru gelmişti.

Güneş yüzüme vurduğunda kendimi yataktan sürükledim. İnleyerek bir adım attım ve sırtımda bir ağrı hissettim. Deliğim zonkluyordu ve arkama uzanıp parmağımı oraya sürdüm. Hemen Amadeo aklıma geldi. Beni yatağa yapıştırıp ateşli bir şekilde becerdiği anlar. Yüzüm kızardı ve elimi hızla çektim.

"Benim neyim var böyle?"

Amadeo içimdeki bir şeyi ortaya çıkarmıştı. Onun tatlı sözleri, "iyi çocuk"lar ve fısıldadığı övgüler, boşluğumu örten bandajı yırtıp atmış ve benim en hassas duygularımı ortaya çıkarmıştı. Bu yüzden ondan daha da nefret ettim. Yıllardır ilk kez ağlamışım ve hepsi onun yüzündendi.

Yavaşça banyoya gittim ve duşu açtım. Buhar odayı doldururken, mermer tezgaha baktım ve onun dudaklarının tenime değdiği o anı tekrar hayal ettim. Penisim kıpırdadı ve içimden küfrettim.

O benim kafamın içinde.

Tırnaklarımı avuç içlerime batırdım ve kendimi zorlayarak uzun ve derin bir nefes aldım, sonra nefesimi verdim. Hatırlamam gereken tek şey, Amadeo Bianchi'nin gözünü kırpmadan öldüren ve sakat bırakan bir orospu çocuğu olduğuydu. Hepsi bu. Ödemem gereken bir borcum vardı ve onu becermek zorunda kalırsam, sorun değildi. Ama onun beni etkilemesine izin vermeyecektim.

Tanrım, umarım burada değildir.

Şu anda Amadeo'dan uzaklaşmam gerekiyordu. İş yerinde olmasını ve kendime biraz zaman ayırabilmeyi diledim. Duş duvarına yaslandım ve elimle vücudumu okşadım. Hemen cildim alev aldı ve inledim. Sadece bir anlık bir şeydi, ama Amadeo'nun beni duvara itip sertçe becerdiğini hayal ettim.

"Ne oluyor lan? Hangi salak senin kadar güzel birini arkadan becerir ki?"

Onun sözleri kafamda sonsuz bir döngü halinde yankılanıyordu ve ben başımı duvara vurarak inledim. Adam yanımda bile değildi ama ben hala acı çekiyordum. Neden beni dizlerimin üzerinde becerip işine bakamadı ki? Neden bana bu kadar aptalca şeyler söyledi?

Elimi duvara vurdum ve bir şişe vücut şampuanı kaptım. "Kes şunu," diye kendime öğüt verdim. "Sırf güzel konuşuyor diye kendini bir adamın tuzağına mı düşürüyorsun? Hadi, uyan artık. Bu açıkça Stockholm Sendromu."

Doğru, hepsi buydu çünkü Amadeo Bianchi'ye karşı nefretten başka bir şey hissetmem imkansızdı. Yıkayıp, cildim kaynayacakmış gibi hissedene kadar sıcak suda kaldım. Sonunda duştan çıktım ve kendimi kuruladım. Odaya geri döndüğümde donakaldım.

Önceki gece çarşafları ve battaniyeleri çıkarılmış yatağın ortasında, düzgünce katlanmış ve beni bekleyen bir yığın giysi vardı. Etrafa baktım, kalbim bir an durdu, çünkü Amadeo'nun karanlık bir köşede oturup bana bakmasını bekliyordum. Hiçbir yerde yoktu, ama yine de gözleri üzerimdeymiş gibi hissettim.

Giysi yığınının yanına gidip yeni bir boxer aldım ve giydim. Kurutucudan yeni çıkmış gibi sıcaktı, tüm giysilerim öyleydi. Sweatshirt ve tişörtü giydikten sonra kapüşonlu sweatshirt'ü aldım.

Anında hatamı fark ettim. Kapüşonlu sweatshirt'ü başıma geçirirken Amadeo'nun kokusu her yerdeydi. Sanki yanımda duruyormuş gibi, dudaklarındaki o kaşlarını çatmış ifade, en gülünç derecede tatlı bir gülümsemeye dönüşmüştü.

Neden bu lanet şey hep onun gibi kokuyor? Ve neden onu vücudumdan söküp atmıyorum?

Bunun yerine, ön kısmını kaldırıp kısa bir nefes aldım. Evet, kesinlikle onun kolonyasıydı; bütün gün koklayabileceğim, odunsu ve temiz bir koku karışımı. Hemen onu yere bıraktım ve başımı salladım, sonra yatağa odaklandım.

Giysilerin altında bir not, bir şişe ağrı kesici ve bir şişe su vardı. Önce ağrı kesicileri açtım ve kışımındaki ağrıyı dindirmek için iki tane yuttum. Duştan sonra ağrı biraz azalmıştı ama hala devam ediyordu. *Bu konuda çok daha fazla kızgın olmam gerekirdi.* Kafamı sallayarak notu aldım.

Aşağıda kahvaltıda buluşalım. Sol taraftaki ilk kapı. Tabii odanda yemek yemeyi tercih edersen, o zaman birine sana bir şeyler getirmesini söylerim.

Amadeo

Nefesimi verip notu yatağa attım. "Göt herif."

Beni o şekilde siktiği için özür dilememiştii. Ya da söylediği şeyler için. Önümüzdeki altı ay boyunca onun fahişesi olacağımı biliyordum, ama beni sanki...

Sanki hepsi bu kadar mı? Bu anlaşmayı yaptığımızda tam olarak böyleydi. Kabullen.

Hala ıslak olan saçlarımı parmaklarımla taradım ve homurdandım. *Siktir et.* Onun benim odam dediği hapishane hücresinde, sanki onunla yüzleşmeye korkuyormuşum gibi saklanmayacaktım. Çekmeceleri karıştırırken bir çift çorap buldum ve spor ayakkabılarımı giydim. Bugün tek bir hedefim vardı: Onun güvenliğindeki zayıf noktaları bulmak ve buradan kaçmak.

Kapıdan girdiğimde, bir yemek odası ve kocaman bir masa gördüm. Masanın başında Amadeo oturuyordu. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve boğazım düğümlendi. Her zamanki klasik takım elbiselerinden birini giymişti, ama bu seferki koyu kırmızıydı ve kravatı altındı. Çok gösterişliydi. Amadeo gösterişli giyinir miydi?

Yeşil gözleri telefonundan bana doğru kaydı ve başını bana doğru eğdi. Bakışlarının vücudumda yukarı aşağı kaymasını hissettim ve yine kendimi çıplak hissettim. Parmaklarını saçlarının arasına geçirdi ve bir koltuğu işaret etti.

"Otur."

Hemen gerçekliğe geri döndüm ve homurdandım. "Ben köpek değilim."

Amadeo bana dik dik baktı. "Otur ya da kahvaltıyı atla. Sana kalmış."

"Fikrimi değiştirdim," dedim ve topuklarımı döndürdüm. "Yukarıda yiyeceğim." "Otur! Hemen."

Omurgamdan bir titreme geçti ve otomatik pilotta hareket ederek, sanki ele geçirilmiş gibi dönüp masaya doğru yürüdüm. Oturmadan hemen önce durdum. *Bunu nasıl yaptı?* Sanki benim aptal beynimi kontrol ediyordu.

"O sandalyeye değil," dedi, sakinleşerek yanındaki sandalyeyi çekti. "Bu sandalyeye."

İç geçirdim ve sandalyeye doğru yürüdüm. Bu sandalyede minder vardı. Diğerlerine baktım, onlarda minder yoktu. Amadeo gözlerini benden ayırmadı ve ben nihayet oturmadan önce yüzümde kim bilir ne aradı. Kıçım şu anda çok sert bir şeye oturmak zorunda olmadığı için minnettardı ve ben de oturdum.

"Kahvaltıda ne istersin?" Ona baktım.

"Bilmiyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Peki, o zaman ben senin için seçerim." Telefonuna bir şeyler yazdı ve bir iki dakika sonra telefonu masaya bıraktı. "Kısa süre içinde hazır olacak."

Ona göz kırptım. "Ne yaptın, sipariş mi verdin?"

"Hayır," diye başını salladı. "Aşçım mutfakta ve bir ekran kurmuş, böylece mutfağa gitmeden sipariş verebiliyorum. O kendi alanını seviyor, ben de benimkini," dedi ve kahve fincanını eline aldı. "Kahve ister misin?"

"Evet."

Amadeo ayağa kalktı ve masanın üzerinde bırakılmış kahve fincanını aldı. Kendim dönebileceğimi söylemek istedim ama o çok gergindi

sinirliydi ve onu kızdırmak istemedim. Çenesinin ne kadar sıkı olduğunu, omuzlarının ne kadar gergin olduğunu gördüm.

Ona ne oldu? Sinirlenen ben olmam gerekirdi.

Bana bir fincan kahve doldurdu, ben şeker ve krema istemediğimi söyledim. Bir yudum aldım ve acı siyah kahve içimi ısıttı. Mutlu bir şekilde mırıldandım. Bir daha asla vazgeçmek istemediğim tek şey kahveydi.

"Sorun yok mu?"

Gözlerimi açıp ona baktım. *Neden bu kadar nazik davranıyor? Ne istiyor bu adam?*

"Evet," dedim. "Sorun yok." Başını salladı ve tekrar telefonuna bakmaya başladı, ama ben ona bakmadığımı sandığı anlarda bana gizlice bakarken yakaladım. Artık dayanamıyordum. "Dün gecedен sonra neden bana bu kadar nazik davranıyorsun?"

Amadeo iç geçirdi ve telefonu bıraktı. "Dün gece sana kötü davranmadım."

"Evet, öyle davrandın," diye homurdandım.

"Nasıl?"

Yüzünde olması gerektiğini düşündüğüm öfkeyi aradım, ama yoktu. Amadeo'nun yüzü tamamen pasifti, ama... *Gerçekten soruyor mu?*

Dudaklarımı yaladım. "Boş ver."

"Hayır, söyle bana," dedi sert bir sesle. "Ne hata yaptım? Sen de kabul etmiştin, değil mi? Peki, nasıl acımasız davrandım?"

Beni ucuz bir fahişe gibi hissettirdin ve bir yanım bunu sevdi. Diğer yanım ise bunun için senden nefret ediyor.

Ona bunu söyleyemezdim. Çok gerçek ve acımasız geliyordu ve biz sadece geçici bir şeyduk, yıllar sonra unutacağım bir şey. Kahve fincanımı aldım, kaldırdım ve onun yakıcı bakışları altında erimemeye çalışarak sıcak sıvıyı içmeye devam ettim.

"Altı." Cevap vermediğimde, homurdandı. "Bana bak ve konuş, evlat. Hemen!"

Ona öfkeyle baktım. "Siktir git."

Amadeo'nun gözleri karardı. O ayağa kalkıp bana doğru yürürken, ben boğazımı yuttum. Her adımında nefesim kesiliyordu. Bayılmak üzereydim.

"Peki," dedi, üzerimde dikilirken. "Kahvaltının tadını çıkar."

Hepsi bu mu? Yanımdan hızla geçti ve yemek odasından çıkarken tekrar nefes alabildim. Nabzım hala hızla atarken bir süre kapıya baktım, ama geri dönmedi. Bir kadın içeri girip önüme bir tabak koydu, sonra Angelo da yanıma geldi.

"Patron bunu sana vermemi söyledi," dedi ve tabağın yanına bir telefon koydu. "Sadece iki numarayı arıyor; benimki ve onunki. Bir şeye ihtiyacın olursa ona haber vermeni söyledi."

Telefonu kaptım ve ona sert bir bakış attım. "Neden bu kadar nazik davranıyor?" Angelo omuz silkti. "Bilmem."

"Onu daha önce hiç böyle görmedin mi?"

Adam etrafına bakındıktan sonra sesini alçaltarak konuştu. "Hayır, bu çok garip. Ama onun hakkında konuşmayalım. Diğer elimi kullanmaya devam etmek istiyorum."

Yutkundum ve başımı salladım. "Haklısın. Özür dilerim." Telefonu yerine koydum ve çatalımı aldım.

Amadeo'nun benim için hazırladığı kahvaltı, yaşlı bir insanın yiyeceği türden bir şeydi. Meyve, yumurta akı omlet, hindi sosisi ve tam buğday ekmeği. *O da böyle mi besleniyor? Demek bu yüzden bu kadar iyi görünüyor ama iğrenç.*

"Kahvaltıda başka bir şey yiyebilir miyim?" diye sordum Angelo'ya.

"Ne istersen. Telefonda sipariş verebileceğin bir uygulama var."

"Teşekkürler."

Telefonu aldım ve uygulamayı aramak üzereydim ki bir mesaj gördüm. Babam. Telefonuma gözlerimi devirdim. Lanet şeyi kendisi programlamış olmalıydı.

Baba: Kahvaltını yapacaksın. Beğenmezsen başka bir şey seç. Ama sana getirdiğim vitaminleri de alıp bol bol su içeceksin. Kilon az.

Alaycı bir şekilde "Değilim, pislik!" dedim.

Baba: Bugün evde kalabilirsin. Henüz bahçede sana güvenmiyorum, ama yakında güveneceğim. Döndüğümde, konuşacağımızı ve bu sabahkinden daha saygılı olacağını anlamanı istiyorum.

Telefonu sıkıca kavradım ve masaya vurmaya hazırlandım, ama sonra kendimi durdurup sakın ve derin bir nefes aldım. Yavaşça telefonu masaya bıraktım, tam o sırada kadın bir bardak hap ve biraz suyla geri geldi. Gözüm seğirdi ve hapları odanın diğer ucuna fırlattım.

Altı: Siktir git.

Altı: Seni sikmeme izin vermem, seni dinlemek zorunda olduğum anlamına gelmez. Baba: Öyle mi? Tamam, eve döndüğümde bunu hatırlayacağım.

Six: Sen bir pisliksin. Baba:

Ben bir pisliğim... ne? Six: Sen

bir pisliksin baba. Baba: Aferin

oğlum.

Bu sefer telefonu masaya çarptım ve odanın bir köşesine attım. Yavaşça nefes alıp kalktım ve tabağımı aldım. Angelo bana bakıyordu, ben de ona gülümsedim ve damarlarımda kaynayan öfkeyi bastırdım.

"Odama gidip yemek yiyeceğim."

"Sorun değil. Sana başka bir telefon getireyim."

Gülümsemem genişledi. "Hayır, teşekkürler. Amadeo telefonlarını kışına sokabilir ve o büyük, aptal ağzından çıktığında onu boğabilir!" Parmağımı şakağıma bastırdım. "Beni delirtiyor. Yaptığı şey bu. Beni etkilemesine izin vermeyeceğim," diye mırıldandım ve başımı sallayarak uzaklaştım. "Onun saçmalıklarını görmezden gel. Ben de öyle yapacağım."

Ama odama vardığımda, bunu unutamadım. Amadeo bunun bedelini ödeyecekti. Onun kadar güçlü ya da tehlikeli olmayabilirdim ama ikimizin de hayatını cehenneme çevirecektim.

Dolabını karıştırdım ve etrafı araştırdım. Arkada büyük bir kasa vardı, ama elektronik kilitli gelişmiş bir kasaydı. *Keşke bilgisayar korsanlığı yapabilseydim.* Kapı kolaydı, ama kasa imkansızdı.

Şifonyerden bir makas alıp kravatlarını tek tek kestim. Fazla değil, her birinin sadece ilk beş santimetresini. Kocaman giyinme odasını karıştırırken gülümsedim ve tek bir kravatı bile kaçırmadığımdan emin oldum.

"Ne yapıyorsun?"

İrkıldım ve neredeyse altıma işeyecektim. Ancak arkamı döndüğümde, kapıda duran Amadeo değildi. Amadeo'ya benziyordu. Aynı boydaydı, aynı sırtışı vardı, ama gözleri daha açık ve daha eğlenceliydi, oysa Amadeo tamamen ciddiye.

"Kahretsin." Elimdeki kravatı düşürdüm ve yere düştü. "Kahretsin. Ben..."

Hayır, bunun için bir açıklamam yoktu.

"Kimsin sen?" diye sordum.

"Gabriele. Bianchi." Elini uzattı. "Memnun oldum." "Evet." Elini sıktım. "Six."

"Six. Bu bir şeyin kısaltması mı?"

"Hayır," diye cevapladım ve kravatı yerden alıp yerine koydum.

"Kardeşimin kravatlarını neden kesiyorsun?" diye

sordum. "Oh, uh, o istedi," diye yalan söyledim.

Gabriele kollarını göğsünde kavuşturdu. "O mu istedi?" "Evet, yenilerini almaya gitmek istiyor."

Gülümsemesi genişledi. "Yalan söylüyorsun." Gabriele yanıma geldi ve başka bir çekmeceyi açtı. "Bunlar en iyi kravatlar. Sadece özel günler için."

Onlara odaklandım. "Gerçekten mi?" Yanlarına gidip bir tanesini aldım ve uzun, alçak bir ıslık çaldıktan sonra onu kestim. "Çok yazık." Gabriele'ye bakmadan önce içimden kıkırdadım. "Neden kardeşinin eşyalarını yok etmeme yardım ediyorsun?"

"Oh, bunu hiç yapmadığımı inkar edeceğim," dedi başını sallayarak ve duvara yaslanarak. "Amadeo için nesen sen?"

Yalan söylemeyi düşündüm, ama sonra umursamadığıma karar verdim. Beni buraya kilitleyen Amadeo'ydu. Ve sonuçlarıyla başa çıkabilecek olan da oydu.

"Kardeşin beni kaçırdı ve ben buradan ayrılamıyorum," dedim omuz silkerek ve kesmeye devam ettim. "Yani, onun tutsağı olduğumu söyleyebilirsin." Durup ona baktım. "Beni dışarı çıkarmaya niyetin yok, değil mi?"

"Hayatta olmaz," dedi. "İyi denemeydi ama." Duvardan uzaklaştı. "Ona ne yaptın?"

Kaşlarımı çattım. "Biraz para çalmış olabilirim."

Gabriele ısıklık çaldı. "Bu yeterli." Başını salladı. "Onunla gerçekten uğraşmak istiyorsan, kitaplara yönel."

Son kravatı da kaldırdım ve yerine yan odadaki kitaplığa odaklandım. Oda çok büyüktü. Aslında tek ihtiyacın olan bir yataktı, ama bir televizyon, bir masa, bir bar ve diğer tarafta bir ofise açılan bir kapı vardı. Orayı zaten aramıştım, ama bilgisayar şifreliydi ve masasında sadece bir sürü sıkıcı kağıt vardı. Ama kitaplar, onlar onun için önemliydi.

Ofise geçtim, içeri girdim ve etrafa baktım. Kitaplık tertemizdi, üzerinde tek bir toz bile yoktu. Parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdirdim ve hepsinin alfabetik sırayla dizildiğini fark ettim.

Gülümseyerek kitapları yerlerinden çıkarmaya başladım. Evet, çocukça bir davranıştı, ama bu saçmalığa katlanmak zorunda kalan tek kişi ben olmayacaktım. Omzumun üzerinden baktım ve Gabriele beni eğlenerek izliyordu. Telefonu çaldı ve cebine uzandı.

"Evet. Evet. Ne olup bittiğini bana söylemeliydin. Muhafızlarını nasıl geçtiğimi merak etme, benim yöntemlerim var. Bekle." Telefonu uzattı. "Seninle konuşmak istiyor."

Başımı salladım. "Ona siktirip gitmesini söyleyebilirsin."

"O da sana siktir git diyor. Kelimesi kelimesine." Gabriele tekrar bana doğru uzattı. "Eğer hemen cevap vermezsen, geri döneceğini söylüyor."

geri döneceğini söylüyor."

Telefonu kaptım. "Ne?"

"Neredesin?"

"Buralarda. Neden?"

Amadeo homurdandı. "Odana dön. Hemen."

"Yoksa ne? Sen burada bile değilsin ve kardeşin çok sakın." Başka bir kitabı yerine koydum ve bir başkasını da sayfalar görünür şekilde ters çevirdim. Birini açtım, rastgele bir sayfayı kıvırdım ve yerine geri koydum.

"Six, bulunduğun yerden odana gitmek için iki dakikan var. Gitmezsen, seni o lanet hücreye geri koyarım."

"Ooh, babacık kızmış."

"Bir. İki. Üç..."

"Siktir." Kalbim hızla atıyordu ve onun şaka yapmadığını biliyordum. Oyun zamanı bitmişti. Odasından koşarak çıktım ve Gabriele'yi de yanımda sürükleyerek geri döndüm, o da gülüyordu. Amadeo'nun odasından çıkıp her şeyi kapattıktan sonra, koşarak yatak odama gittim. Nefes nefese odaya girer girmez, saymayı bıraktı. "Bekle, beni görebiliyor musun?"

"Hayır. Seni görmek ister misin?"

"Hayatta olmaz." Gabriele içeri girdi ve ben balkondaki masaya oturdum.

"Vitaminlerini al ve suyunu iç. Gabriele zaten orada, sanırım sana eşlik etmesinde bir sakınca yok, ama ellerini kendine sakla."

"Ne yapacağımı sanıyorsun? Ona vuracak mıyım?" "Öyle bir şey," diye homurdandı. "Söyleneni yap." "Evet, baba," dedim tatlı bir sesle.

"Ukala davranma ve beni utandırma. O yüzden bana daha yüksek sesle baba de."

Yanaklarım yandı. *Lanet olsun, ters tepti!* Ona öfkeyle baktım ve çatının kenarından atlamasını söylemek istedim, ama kulağımda çınlayan kahkahası dişlerimi gıcırdatıp sözlerimi yutmamı sağladı.

"Dikkatli ol, evlat. Gabriele ile konuşmama izin ver."

Telefonu uzattım ve Gabriele telefonu aldı. Bir dakika konuştular, ama ben bunu görmezden geldim. *O bir şeytan.* Amadeo'dan kurtulmanın gerçekten bir yolu var mıydı?

"Hadi," dedi Gabriele elini bana doğru sallayarak. "Benimle olduğun sürece etrafta dolaşmana izin verecektir. Arka verandada bir şeyler içmeye ne dersin?"

"Sert bir şey olursa," diye mırıldandım, ayağa kalkarken ağrı dün geceki olayları hatırlatınca biraz yüzümü buruşturdum. "Gerçekten, gerçekten sert."

On Birinci Bölüm

Altı

"BU SAÇMALIK. Neden gitmek zorundayım?"

Amadeo bana doğru yürüdü ve beni kendine doğru çekti. Ona bakarken nefes almayı unuttum ve boğazım düğümlendi. Elini yanağıma koydu, sonra başımın arkasını tutup beni kendine yaklaştırdı.

"Çünkü yalnız kalmaya güvenilemez!" diye bağırdı.

O kızginken bu kadar yakınında olmak sinir bozucuydu, ama içimdeki deli tarafım gülmeme engel oluyordu. Amadeo bağları keşfettiğinde çok sinirlenmişti, ama koridordan köpek kulaklı kitapları keşfettiğinde bağırışlarını duydum. Beni dizinin üzerine yatırıp kırmızıya dönene kadar şaplak attığı için kığım hala acıyordu.

"Beni bırakıp kendi boktan daireme gitmeme izin verebilirsin, ne zaman bir şey yapmak istersen sana gelirim."

"Hayır." Beni bıraktı. "Ayakkabılarını giy ve gidelim. Toplantım var."

"Adi herif," diye homurdandım, eğilip ayakkabılarımı almak için eğilirken o da kığıma sertçe vurdu. "Hey!"

"Sızlanmayı kes," diye homurdandı. "Bunu kendine sen yaptın. Seni evde yalnız bırakamazsam, benim yanımda olacaksın."

Düşüncesizce mırıldandım ve ayakkabılarımı giydim. Amadeo, benim her zamanki eşofmanlarımın veya kot pantolon ve tişörtlerimin kumarhaneye uygun olmadığına karar vermişti. Bunun yerine, fiyat etiketini gördüğümde neredeyse bayılacağım ve kurdeşen dökeceğim bir dizi takım elbise satın almıştı. Ayrıca giymeyi reddettiğim pahalı yeni ayakkabılar ve çok sayıda kravat da vardı.

"Giymek zorundasın," dedi Amadeo, ben onu şifonyerin üzerine attığımda.

"Dinle," diye bağırdım. "Seninle geliyorum, ama o şeyi giymiyorum! O boğucu üniformalar ve dar kravatlarla kendimi okulda gibi hissediyorum. Yapmıyorum."

Amadeo bana doğru yürüdü ve ben komodinin arkasına çekildim. Yanıma uzandı ve ben gözlerimi ondan ayırmadım, o da bana bakarken gözlerini benden ayırmadı. Kumaş boğazımı sardı ve Amadeo kravatı sıkıca çekti, elim uzanıp kolunu kavradığında dudaklarımdan bir inilti çıktı.

"O lanet kravatı takacaksın ya da bacakların artık çalışmayana kadar seni becereceğim." Öne eğildi, kumaşı sıkarken dudakları kulağımı okşadı. "Ve sonra yine de takmanı sağlayacağım."

Kalbim göğsümde çarpıp duruyordu ve tüm cesaretim ve havam bir anda yok oldu. Boynumu bıraktı ve ben nefes almaya çalışırken ağır ağır nefes alıp veriyordum. Amadeo kravatı boynuma doladı ve düzeltmeye başladı, sonra dudaklarıma öpücük kondurdu.

"Bugün uslu bir çocuk olmaya çalış, tamam mı?"

Hadi oradan.

Onu evden dışarıya kadar takip ettim ve kumarhaneye gitmek istemememe rağmen, tekrar dışarıda olmak iyi geldi. Son birkaç gündür odamda kilitli kalmıştım. Tabii ki balkon vardı, ama şehirde olmak gibi değildi. Manzaralar, kokular, insanlar; hepsini seviyordum. Arabada arkama yaslanıp pencereden dışarı bakarken, Amadeo telefonunda bir şeyler yazıyor, Angelo da arabayı sürüyordu. Arkanı döndüm ve onun yoğun bakışları bana sabitlenmişti.

"Ne?"

"Hiçbir şey," dedi kısaca.

Yüzümü buruşturdum.

"Tuhaf herif."

"Bugün havamda değilim, Six."

"Bana bakan sendin," diye mırıldandım, ama onu rahat bıraktım. Gerçekten benimle uğraşacak havada değildi. "Ne oldu sana? Neden bu kadar gerginsin?"

Amadeo'nun yüzü daha da ciddileşti. "Endişelenme. Kendi işimi kendim halledebilirim."

Gözlerimi devirdim. "Sen ne dersen o."

Arabadaki gerginlik o kadar yoğundu ki, kravattan daha fazla boğuyordu beni. Araba durduğunda, arabadan inip Amadeo ile aramıza biraz mesafe koyabildiğim için minnettardım.

araya mesafe koyduğum için minnettardım. Onu takip ederek kumarhaneye girdim, ellerimi ceplerime sokmuş, eski mekanıma bakıyordum. Ama her yüz yeniydi.

Bir tanesi hariç. "Günaydın, Six." Darla bana gülümsedi. "Kahve?"

"İyiyim," diye mırıldandım ve Amadeo'nun ofisine girdim. "Yine de teşekkürler." "Tabii ki, tatlım. Sen ne istersin?"

"Evet," diye başını salladı Amadeo. "Her zamanki gibi, kahvaltıyı burada yapalım. Bugün biraz geç kaldık."

Gözlerinde suçlama vardı ve ben neyi suçladığını bilmiyormuş gibi omuz silktim. Bana başını salladı ve çenesindeki bir kas seğirdi. *O kadar sıkı sıkarsa, dişini kıracak. Yazık olur. Dişleri mükemmel.*

"Otur," dedi Amadeo, masasına doğru yürüyüp oturdu.

Ofisini gözden geçirdim. Yer çok büyüktü. Masasının önünde sandalyeler vardı ve duvar boyunca daha fazlası vardı. Büyük, deri bir kanepede başka bir duvarı kaplıyordu ve iki kapı vardı. Nereye çıktıklarını bilmiyordum.

"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordum ve kanepeye oturdum. "Bütün gün duvara mı bakacağım?"

"Evde televizyon izliyor olabilirdin, ama sen sorun çıkarmaya karar verdin. Hatırladın mı?"

Gözlerimi devirdim. "Orası benim evim değil, senin evin. Burada olmakla aynı şey. Hepsi birer hapisane hücresi."

"Eğer sorun buysa, seni gerçek bir hapisaneye geri gönderebilirim," dedi, gözleri donuk bir şekilde bana bakarak. "İstedğin bu mu?"

Dudaklarımı sıkıca kapatıp ondan başka yere baktım. *Piç kurusu.* Beni o deliğe geri atmakla tehdit edip duruyordu ve ben bundan bıkmıştım. Neredeyse ona bunu yapmasını söylemek istedim. Ama sonra oranın kokusunu, nemini, darlığını hatırladım ve bu bana fazla geldi.

Duvara baktım. Arada sırada Amadeo'ya baktım, ama o işine dalmıştı, insanları öldürmekle ilgili olmayan işine.

Ne zaman uzun süre bakarsam, bana bakıyordu ve ben de ona bakmayı bırakıyordum.

Neyim var benim?

Amadeo kahvesini bitirdi ve ben kanepeden kalktım. Kupa fincanı alıp kapıya doğru başımı salladım. "Gidip daha fazla alabilirim. Mutfağın yerini hatırlıyorum. Yani, başka bir mutfağınız yoksa ana mutfağın yerini..."

Kaşlarını kaldırdı. "Evet, ama neden benim için onu almaya bu kadar heveslisin?"

"Burada oturmaktan deliye dönüyorum. En azından etrafta dolaşmama izin ver." O kaşlarını çatığında ben inledim. "Angelo beni takip edebilir."

"Peki," diye iç geçirdi. "Ama herhangi bir yere kaybolursan, kameralarım olduğunu ve her şeyi göreceğimi unutma. Toplantım yakında başlayacak. Konferans odasına girmeden önce geri dönmeni istiyorum," dedi ve odayı işaret etti. "Anladın mı?"

"Evet."

"Hayır," dedi kısa bir şekilde. "Bana doğru cevap ver." "Siktir, çok sinir bozucusun."

Amadeo bana sert bir bakış attı ve ayağa kalkmaya başladı. "Tekrar deneyelim."

"Hayır, hayır, tamam. Evet, baba!" Kalbim bir an durdu. Bana baktı ve tekrar oturdu, kravatını düzeltti.

"Aferin oğlum. Devam et."

Ondan nefret ediyorum.

Tanrım, daha önce tanıştığım hiç kimse gibi beni sinir ediyordu. Ona her "baba" dediğimde içimde korkunç bir kaşıntı hissediyordum ve tekrar tekrar pes etmek istiyordum. Bununla ilgili her şeyi nefret ediyordum. Bana hissettirdiklerini, onun hakkında düşünmemi sağladığını. *Uzaklaşmam gerekiyordu.*

"Darla, patronun mutfacı nerede?" diye sordum.

"Gel, sana göstereyim." Koridordan yürüdü ve elini salladı. "Buraya geri döndüğüne inanamıyorum. Amadeo, parayı çaldığında çok kızmıştı. Sanırım bu yüzden şimdi onun için çalışıyorsun."

"Öyle bir şey," diye mırıldandım.

"Sen kendine dikkat et. Lanet İrlandalıları her şeye burnunu sokup kim bilir ne yapıyorlar, zaten yeterince başı dertte," diye mırıldandı, şifreyi girip kapıyı açarak beni lüks mutfığa aldı. "Kahve şurada."

Cezveye doğru yürüdüm ve kaşlarımı çattım. "İrlandalıları mı?" diye sordum.

"Çok fazla konuşuyorum," diye iç geçirdi Darla. "Sadece başını eğ ve işini yap. İki şeker ve krema. Bol krema," diye ekledi. "En çok fındıklı olanı seviyor."

"Teşekkürler," diye gülümsedim. "Belki o kadar da başımın belası olmaz." Kıkırdadı. "Sanmıyorum tatlım. Görevime dönmem lazım."

Başımı salladım. "Angelo benimle kalacak. Endişelenme."

"Tamam."

Darla izin isteyerek ayrıldı ve ben Amadeo'nun kahvesini yapmaya gittim. Şeker eklemek üzereydim ki cebimdeki telefonum titredi. Telefonu çıkardım.

Baba: Acele et.

Baba: Neden bu kadar uzun sürüyor?

Altı: Zaman sınıırım olduğunu bilmiyordum. Baba:

Vaktin var, acele et.

Six: Seni becermeyi kabul ettim, emirlerini dinlemeyi değil.

Baba: Seni sadece bir kez becerdiğime göre, işinde feci şekilde başarısız olduğunu söyleyebilirim.

Ekrana baktım ve dişlerimi sıktım. *Ne oluyor lan?* Son üç gündür geceleri odama gelip üstüme çıkmaya çalışan oydu. Bu nasıl benim hatam olabilirdi? Alaycı bir şekilde güldüm ve telefonu tekrar cebime attım, sonra şekeri alıp masaya koydum. Onun yerine tuzluk aldım ve karıştırmadan önce salladım, salladım, salladım.

Bir gün ona çocukça bir şaka değil, onu incitecek bir yol bulacağım. Bir gün.

O zamana kadar bunu yapmaya devam edecektim. Bu beni daha iyi hissettiriyordu. Kahvesini aldıktan sonra, Angelo'yu takip ederek ofise geri döndüm ve içeri girdim.

içeride birkaç adam vardı, yanlarından geçip masasına kupa kahveyi koydum.

"Alın." Gülümsedim. "En azından bu işi doğru yapabiliyorum."

Amadeo fincanı aldı ve bana baktı. Gözlerindeki ateşi görebiliyordum ve evet, bunun bedelini daha sonra ödeyecektim. Ama şu an önemliydi. Ve ben anı yaşamayı severdim. Fincanı dudaklarına götürdü ve bir yudum aldıktan sonra kahveyi her yere tükürdü.

Dudaklarımı sıkıştırdım ve patlamak üzere olan kahkahayı bastırdım. Amadeo'nun yeşil gözleri benimkilere kilitlendi ve bana ölümcül bir bakış attı. Penisim seğirdi. *Kahretsin. Terapiye ihtiyacım var.*

Odadaki herkesin gözleri onun her hareketini izlerken, tek kelime etmeden ayağa kalktı ve masasının etrafında dolaşmaya başladı. Amadeo kolumu kavradı ve beni konferans odasına sürükledi.

"Bir dakika, beyler. Toplantıya başlamadan önce konferans odasına ihtiyacım var." Kapıyı kapattı ve boş odadaki konferans masasına ulaşana kadar beni çekmeye devam etti. Amadeo beni itti ve ben homurdanarak yere düştüm, sonra yumruğu saçlarıma girdi ve oturduğunda beni bacaklarının arasına çekti.

"Ne yapıyorsun..."

Bir eliyle saçımı kavradığında gözlerim fal taşı gibi açıldı, diğer eliyle penisini serbest bırakırken kafa derimde iğne batması gibi bir acı hissettim. Amadeo beni öne doğru çekti ve homurdanarak yüzümü penisine doğru itti. Onun baş döndürücü kokusunu içime çektim, ön sıvısı penisinin ucunda parıldarken ne kadar sert olduğunu hissettim.

"Ağzını aç."

Kafamı salladım. "Hayır." Ona baktım. "Baba," diye ekledim çabucak. "Hayır, baba."

Hırıltısı uzun ve derinleşti ve omurgamdan elektrik akımı geçti. "Eğer açmazsan, sana emdiririm."

Dudaklarımı yaladım, vücudum alevler içindeydi. "Yap beni."

Amadeo'nun gözleri parladı ve ben onu tekrar gördüm. Muhteşem bir ateşle renklenmiş karanlık. Ondaki ne kadar nefret etsem de, o gözler büyüleyiciydi. Ve lanet olsun, belki de onun sikini ağzımda istiyordum, ama bunu itiraf etmek istemiyordum. Asla

onun istediğimi düşünmesine izin veremezdim. Egosu zaten çok büyüktü, benim kirli sırrımı öğrenirse ne kadar daha büyür? Onun benim sikimi sertleştirip ağzımı sulandırdığını?

Bana sertçe baktı ve başımı sertçe salladı. "Sana zarar vermeden önce lanet ağzını aç."

Sadece bir saniye ona meydan okudum, sonra ağzımı açtım ve o da sikini boğazıma soktu. Amadeo ağır konferans masasını itip ayağa kalktı ve iki eliyle başımın arkasını kavradı. Ağzımı sertçe sikti, ben ona bakarken dudaklarımdan bir öğürme sesi çıktı ve gözlerim bu müdahaleyle yaşardı.

Baba.

Şu anda yüzünde insanlardan çok canavar vardı, beni acımasızca beceriyordu. Amadeo son birkaç gecedir beni dövmüş olabilir, ama etrafımda parmak uçlarında dolaşıyor, sanki duygularımı keşfetmek istiyormuşum gibi benimle *konusmaya* çalışıyordu. Hissetmeye ihtiyacım yoktu, sadece beni becerme şeklinden zevk almak istiyordum. Sert ve hızlı, pişmanlık yok, sevişme yok. Amadeo bedenime sahip olabilirdi.

Ama kalbimi asla ele geçiremezdi.

Kalçaları öne doğru fırladı ve ben avuçlarımı uyluklarına bastırdım. Ama onu itmedim. Bunun yerine, uyluklarını kavradım ve onu öne doğru çektim, gözlerim yukarı doğru yuvarlandı, o boğazımı tamamen doldururken. *Burundan nefes al*, diye kendime hatırlattım, o hızlanırken. Gözlerimi açtığımda, bana bakıyordu, deli gibi nefes alıp inliyordu. Çekildi ve ben öksürdüm, nefes nefeseyken tükürük çenemden aşağı akıyordu.

"Seni duyacaklar." Ona sııttım.

"Duysunlar bakalım." Saçımı tutup başımı yukarı kaldırdı. "O zaman kime ait olduğunu anlarlar."

Titredim. "Ben sana ait değilim, baba." Onu kendimden uzaklaştırdım ve geri çekilmeden önce bileğimle ağzımı sildim. "Bana dokunma."

Onu kışkırtmamın onu daha da kızdıracağını biliyordum. Bana bir bakış attı, sonra gözleri pantolonumun önündeki çadırı gördü. Elimi sikime götürdüm ve o, sikini tekrar ağzıma sokmadan önce aramızdaki mesafeyi tekrar kapattı, zaten ağrıyan boğazıma doğru itti.

Evet, al beni. Hayır cevabını kabul etme.

Gözlerimi kapatıp inledim, titreşim onun penisine kadar ulaştı ve onu da inlemeye başladı. Amadeo'nun büyük elleri başımı sıkıca tuttu, yüzüme sertçe siktiği sırada tırnakları kafa derime batıyordu. Penisim zonkluyordu ve ben onu sıktım.

"Benim olan şeye dokunma," diye homurdandı. "Sikimden ellerini çek, evlat."

Gözlerim açıldı ve söylediği her kelimeden arzu damlarken, uyluklarını sıkıca sıktım. Ağzı açıldı, kaslı vücudu titreyerek adımı fısıldadı.

"Altı."

Sadece bu tek kelimeyle, çaresizce sikimi serbest bırakıp, bir tür rahatlama hissedene kadar kendimi okşamak istedim. *Bunu özlemiş miydim? Hayır, mümkün değil.* Bu kaçınılmazdı, boşalmak ve bir tür stres rahatlama hissetmek ihtiyacı. Bunun Amadeo ile hiçbir ilgisi yoktu, tamamen sakinleşmemle ilgiliydi.

Tık tık.

"Patron? Herkes burada. Hazırız."

"Siktir!" Amadeo hırladı ve onun ne kadar hayvani görüldüğüne neredeyse gülümsedim. Ta ki sikini dudaklarımdan çekene kadar. İç çekerek ayağa kalkmaya başladım, ama o beni tekrar dizlerimin üzerine itti. "Baban kalkabileceğini mi söyledi? Bu toplantı boyunca sikimi emmeye devam edeceksin."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ama... herkes beni görecektir?"

"Ne olmuş yani?" diye sordu, başımı geriye çekip bana hırladı. "Bütün dünya izlese bile sen hala *benimsin*. Benim malımsın."

Yutkundum. "Ben sen değilim..." Gözleri benimkilere meydan okudu ve ben geri çekildim. *Kahretsin, o oyun oynamıyor.* "Evet, baba."

"Eve gittiğimizde daha fazlasını istiyorum," dedi ve sert, talepkar bir öpücük kondurdu dudaklarıma. Geri çekildi ve fısıldadı. "Bana hayır dediğinde hoşuma gidiyor, babacığım. Çok seksi."

Yüzüm kızardı. Ne demek istediğini çok iyi anlıyordum. Seksiydi. Onu itmeye çalıştığımda bile beni ele geçirmesi. Amadeo saçını düzeltti, masayı yerine çekti ve oturdu. Yaklaşıp başımın arkasını tuttu ve beni kasıklarına doğru itti. Tek yapabildiğim, kokusunu içime çekmek ve beni bırakana kadar penisinin ve testislerinin dibini yalamaktı.

"İşe koyul, evlat."

"Evet, baba," diye nefes nefese cevap verdim, kendimi yeniden ayarlayıp penisini ağzıma aldım.

"Girin," diye seslendi Amadeo. "Toplantıya başlayalım."

Kapı açıldı ve gözlerim, masanın etrafına yerleştirilen ayakkabı çiftlerine kaydı. Nefesimi tuttum, onlar yerlerine otururken kalbim deli gibi atıyordu. Amadeo saçımı bir avuç dolusu tuttu, beni kendine doğru çekti ve yüzüm kızarmadan önce boğazım düğümlendi.

Adi herif! Bunu bilerek yapıyor!

"Bay Bianchi? Bir sorun mu var?" diye sordu bir adam.

"Önemli bir şey yok," dedi elini çekmeden önce. "Rakamlarla başlayalım, sonra devam ederiz. Dario birazdan burada olur, ona verebilirim."

"Tamam, iyi fikir."

Sayılar, para ve depolar hakkında sıkıcı bir konuşmaya başladılar. Bir an tereddüt ettim, sonra gözlerimi kapattım ve kendimi Amadeo'nun sikini tapmaya verdim. Gerçekten bir sanat eseriymiş. Uzun olmaktan çok kalındı ve onu içime soktuğunda deliğimin nasıl yandığını hatırladım. Arkamdan uzandım ve parmaklarımı pantolonuma soktum. Parmağımı deliğime bastırdığımda, deliğim kasıldı ve içine bir şey, herhangi bir şey sokmamı istedi.

Parmağımı hareket ettirip Amadeo'nun penisini çıkarmaya çalıştım, ama o buna izin vermedi. Beni tekrar penisinin içine itti ve ben hayal kırıklığıyla inlemek istedim, ama birinin masanın altına bakıp beni görmesinden çok korkuyordum. Bunun yerine ağzımı açtım ve parmaklarıma tükürük damlatmaya başladım.

Yeterince ıslandıklarında, arkama uzandım ve tereddüt etmeden parmağımı içime soktum. Prostatıma bastırduğım da, Amadeo'yu daha sert emmeye başladım, nefes almak için çekilmem gerektiğinde onun penisini yalayıp emdim. Durmadığım sürece, pozisyonumu değiştirip dinlenmeme izin verdi, ama lanet olsun, toplantı sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyordu. Penisim o kadar sertleşmişti ki, boşalmam *gerekliyordu*, ama yapamıyordum.

Kimse bunu nasıl bilebilirdi ki?

Pantolonumu açıp sikimi dışarı çıkardım. Bir elim meşgul olduğu için çok sıkıntılıydım çünkü içimde artık hiçbir şey yoktu ve o boşluk ihtiyaçla zonkluyordu. Ama yine de elimle sikimi kavradım, sıktım ve sonra çok ses çıkarmadan olabildiğince hızlı bir şekilde kendimi okşadım.

Birinin aşağıya bakıp ne yaptığımı görme tehlikesi beni daha da heyecanlandırdı. Amadeo'nun sikine hafifçe nefes alıp verdim ve o da ileri doğru itti, boğazımı tekrar ele geçirdi. Ama sanki adamın sikinde bile değildim. Kusursuz bir şekilde konuştu, sesi bile titremezdi. Bu beni çok sinirlendirdi.

Ne? Benim iyi hissetmediğimi mi düşünüyor? Ben lanet olası bir patronum!

Çabalarımı ikiye katladım, yanaklarımı içe çekerek ağzımı onun penisi boyunca yukarı aşağı kaydırdım. Elim daha hızlı hareket etti, beni çılgına çevirerek okşadı.

"Doğu lokasyonumuz ne olacak...

Siktir!" "İyi misiniz, Bay

Bianchi?"

"İyiyim," diye homurdandı Amadeo. "Doğu lokasyonumuz ve oradaki operasyonlarımızı soruyordum."

Yüksek sesle gülmek istedim, ama bu yaptığım harika işi durduracaktı. Amadeo, birinin beynine kazınacak ve onu çıldırtacak tek kişinin kendisi olduğunu mu sanıyordu? Ben de onun *beni* unutmasını aynı derecede zor hale getirecektim.

Kendimi kapatarak, sert bir şekilde boşaldım, vücudum titreyip sallanırken spermlerimi yere döktüm. Başım dönüyordu ve inlemek istiyordum. *Lanet olsun, bu neden bu kadar iyiydi?* Amadeo bir süre sonra beni itti ve pantolonunu ilikledi. O sohbet edip el sıkışırken, ben olduğum yerde kaldım, istesem bile hareket edemeyecek kadar kafam çok güzeldi.

"Dario, seninle biraz sonra konuşuruz."

"Tamam." Adam durdu. "Masanın altında duran senin misafirlerin mi?" "Evet."

"Gesù Cristo," diye inledi. "Toparla kendini."

"Her zaman kendimdeydim," dedi Amadeo soğukkanlılıkla. "Gidebilirsin. Adamlarımı geri gönder."

"Nasıl istersen, patron."

Kapı kapandı ve Amadeo beni masanın altından çekip çıkardı. Elini uzattı ve parmak uçlarında yapışkan spermimle geri geldi.

"Baban boşalabileceğini söyledi

mi?" Kafamı salladım. "Hayır, baba."

"Bunun bedelini ödeyeceksin ve beni sözlerimde tökezletiyorsun." Beni döndürdü ve masaya çarptı, sonra kıyafetlerimi kalçalarımın altına çekti ve ben nefesimi tuttum. Deliğime dokundu. "Neden bu ıslak? Benim olan şeye mi dokundun?"

En utanç verici iniltiyi çıkardım ama cevap veremedim. Boşaldıktan sonra, öncekinden daha uysal hissediyordum ve adam çok korkutucuydu. Bir el çıplak kıcıma kondu ve ben çığlık attım.

"Evet, baba!" diye hemen cevap verdim.

"Bana karşı azmış mıydın?" diye sordu. "Kendini becerirken benim sikimin içinde olduğunu düşündün mü?"

Lanet olsun, neden kafamın içindeydi? Dilim dışarı fırladı, dudaklarımı yaladı. Hemen cevap vermediğimde, bir başka sert tokat yedim ve titredim.

"E-eyet baba," diye itiraf ettim, kendimden biraz nefret ederek. "Elimde değildi!"

"Aferin oğlum," diye kulağıma homurdandı ve kulak mememi dişlerinin arasına aldı. "Doğruyu söylediğin için sana bir hediye vereceğim. Sikim senin içine derinlemesine girerken tekrar boşalmana izin vereceğim."

İnledim. "Baba, lütfen. Bu kadar çabuk bir daha yapamam."

"Katlan," diye fısıldadı, dudakları omzuma bir öpücük bırakarak. "Bacaklarını aç."

Sadece içgüdülerimle yaptım ve o beni açtı. Deliğimi incelediğini bilmek tüm vücudumu ısıttı. Parmaklarını üzerine bastırdı, sonra üzerine tükürdü ve ben o kadar tahrik oldum ki neredeyse bayılacaktım.

Ve sonra dünyam çöktü ve yandı.

Kapı açıldı ve Angelo, Amadeo'nun birkaç adamıyla birlikte içeri girdi. Hepsini kapıda durup bana, sonra da Amadeo'ya baktılar.

"Onu takma kafana," dedi Amadeo ve kapıya doğru başını salladı. "Angelo, masamın sağ çekmecesinde beyaz bir şişe var. Onu bana getir."

"Peki, patron."

Adama bunu yapmamasını söylemek istedim, ama Amadeo'nun sözünü dinleyeceği hiç de olası değildi. Diğer adamlar da içeri girdi ve çoğu benim bakışlarımdan kaçındı. Ama ara sıra içlerinden biri bana bakıyordu ve yüzüm beş alarmlı bir yangından daha sıcak yanıyordu.

Angelo geri geldi ve ben hayır anlamında başımı sallarken yağlayıcıyı Amadeo'ya uzattı. Adam umursamadı bile. Yağlayıcıyı deliğime sıktı ve parmakları kalçalarıma gömüldüğünde içime girerken ben çılgılık attım.

"Doğu lokasyonumuzdaki güvenliği artırmanızı istiyorum," dedi Angelo'ya. "Dönüşümlü vardiyalarda daha fazla adama ihtiyacımız var. Bir depo daha mahvolursa, kendimi kaybedeceğim."

"Evet, patron."

Dizlerim çökmek üzereyken nasıl konuşmaya devam edebiliyordu? Elimden geldiğince masaya tutundum, her vuruşunda prostatıma çarptıkça nefesim çaresizce hırıltıya dönüştü. Sanki o lanet şeyi tam olarak nasıl bulacağını biliyormuş gibiydi!

"Baba," diye inledim. "Bekle."

"Hayır," dedi, ensemini tutup beni masaya yapıştırdı. "Sessiz ol. Toplantıdayım."

Kahretsin. Bunun ne kadar seksi olduğunu biliyor mu acaba?

Kendimi bırakıp, vücudumu saran ve bırakmak istemeyen zevke teslim oldum. Gözlerim yarı kapalı bir şekilde titredi ve ona doğru itildim, babamın sikini daha fazla istiyordum. Beni kirletmesini, beni boş kafalı bir kabuk haline getirmesini istedim, o bunu çok iyi yapıyordu.

"Sen," diye homurdandı ve gözlerim açıldı, bana söylediğini sandım, ama sonra masadaki genç adamlardan birinin farlara bakmış geyik gibi baktığını fark ettim. "Benim malıma daha fazla bakarsan, gözlerini oyup onları süslü kol düğmesi yaparım. Lanet olası bakışlarını benim malımdan çek."

O kadar sert boşaldım ki yıldızlar gördüm.

"Gidebilirsiniz," dedi Amadeo. "Daha fazla bilgi geldikçe size gönderirim."

Hepsi odadan çıktı ve onlar gider gitmez, onun penisi de kayboldu. Beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi masanın üzerine attı ve penisini tekrar içime soktu. Bacaklarım onun omuzlarından birine dayandı ve yüzünde zevk dolu bir ifadeyle beni sertçe sikti.

"Yaramaz çocuk," diye inledi. "Yine mi? Ne, benim malım olduğunu duymaktan hoşlanıyor musun?"

Kafamı salladım. "Hayır, hayır, hoşuma gitmiyor."

"Hoşuna gidiyor," dedi sertçe içeri girerken ve ben çığlık attım. "Kendine yalan söyleyebilirsin, ama babana yalan söyleyemezsin. Gözlerinde görüyorum. Pes et, Altı."

Ondan nefret ediyordum. Tanrım, ondan çok nefret ediyordum, ama bana verdiği hissi bir türlü kafamdan atamıyordum. Sırtım masadan kalktı ve o keskin bir şekilde ileri doğru ittiğinde homurdandı. Bir dakika geç fark ettim ki prezervatif takmamıştı ve ben onun yüküyle dolmuştum. O nefes nefese bana bakarken, ben ağlamamak için bileğimi ısırdım. Beni, dünyayı sarsan bir öpücükle ağzımı alana kadar manevra yaptı.

"Aferin oğlum. Babacığın sikini çok iyi aldın."

Midem kıpır kıpır ederken, ona bakakaldım, dilim tutulmuştu. Aptalca bir iltifatla kendimi yeniden canlı hissettim. Yanağımı okşadı ve ben titredim.

Ben kim oluyorum?

Onikinci Bölüm

Amadeo

Yatağında kıvrılmış uyurken onu izledim. Yatağın kenarına oturup eğildim ve yüzündeki saçları ittim. Eve döndüğümüzde doyumsuzdum. Six, devam edemeyecek kadar yorgun düşene kadar defalarca benim sikimi yaladı. Bu anıyı hatırlayarak gülümsedim, sonra gülümsemem kayboldu.

Bu ne anlama geliyor?

Son zamanlarda çok huysuz davranıyordu, ama şimdi sakin, uysal ve uyuyordu. Onu yatağının her santimetrekaresinde siktiğimde bana "baba" demesi, içimden zevkle inlememe neden oluyordu. Onu uyandırıp her şeyi yeniden yapmak istiyordum.

Eğilip şakağına bir öpücük kondurdum. Six kıpırdadı ve onu uyandırmamak için yavaşça geri çekildim. Benim altımda bayılmıştı, benim sikim hala kıkında sıkıca duruyordu, ben yavaşça çekip spermimin içinden akmasını izledim.

Şimdi, ağır bir yorganın altında sıkıca sarılmış, yanında bir su şişesi, ağır kesiciler ve uyandığında giymesi için temiz giysiler vardı. Uyumak yerine, bütün gece onun yanında geçirdim. Onu izledim.

Sonunda ayağa kalktım ve sandalyenin üzerine asılı olan kapüşonlu sweatshirt'ünü aldım. Onu yanımda götürdüm, odama götürdüm ve kolonyamla hafifçe sıktım. Burnuma götürdüm ve yeterince koktuğundan emin oldum; ne çok güçlü ne de çok zayıf. Onun odasına geri döndüm ve diğer kıyafetlerinin yanına koydum, sonra alnına bir öpücük daha kondurup uzaklaştım.

O çocuk beni zayıflatıyordu, bunu biliyordum. Sorunlarımla ilgilenmem gerekirken, ona aşık olmuştum ve nedenini bilmiyordum. Her an her şeyin parçalanıp, kaybolmuş ve yalnız bir şekilde başlangıç noktasına geri döneceğimi düşünüyordum. Ama her gün Six bana meydan okuyor, benimle kavga ediyor, bana boyun eğiyordu.

Kalbim sıkıştı ve odasından çıkarken göğsümü sıktım.

Lütfen, bunun felaketle sonuçlanmasına izin verme. Buna dayanamazdım. Onunla olmazdı.

Hiç dua etmemiştim ama onu korumak için dua etmek istedim. Kim dinliyor olursa olsun, benim için her şeyi yapacağımı, *benim* olanı için cenneti ya da cehennemi yakacağımı anladıkları sürece fark etmezdi.

Odama geri dönüp, oğlumun kokusunu yıkamak istemememe rağmen duş aldım. Aceleyle çıktım, kuruldum ve gündelik kıyafetlerimi giydim; koyu renk bir kot pantolon ve düğmeli bir gömlek. Saçımı düzelttim, Six'i izleyebilmek için telefonumu yanımdaki komodinin üzerine koydum.

Güm!

Sıçrayarak hemen homurdandım. "Bu da neydi lan?" Telefona baktım ve Six dönerek inledi, sonra tekrar uykuya daldı. "Siktir."

Telefonumu kapıp merdivenlerden aşağı koştum. Köşeyi döndüğümde adamlarımdan biri porselen parçalarını topluyordu. Durup bana baktı.

"Üzgünüm patron. Şefe bir şeyler getiriyordum ve bu vazoya çarptım. Temizlenmesi..."

Yumruğum yüzüne çarptı. Geriye sendeledi, gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra ona bir kez daha vurdum. Burnundan kan damlıyordu, ama kendini korumak için ellerini kaldırdığında, tek bir bakışla ellerini kaldırmaya devam etmesini istedim. Diğer korumalar, yumruğum çenesine çarptığında ve o çığlık atarak yere düştüğünde izlediler. Yumruğum zonkluyordu, ama umurumda değildi.

"Dikkatsizsin. Aptalsın," dedim ona yaklaşırken, o ise kendini sürükleyerek uzaklaşmaya çalışıyordu. Elim sarı saçlarına dolandı ve başını yukarı doğru çektim. "Boğazını kesip arkadaşlarına seni temizletmeden önce evimden defol git. Hemen!" diye bağırdım.

Adam ayağa fırladı ve arkasına bakmadan evden kaçtı. O, araba yolundan iyice uzaklaşana kadar onu izledim, sonra diğer adamlara döndüm. "Sessiz olun. Kimse Altı'yı rahatsız etmesin. Anlaşıldı mı?"

"Evet, patron!"

Her birine baktım ve söylediklerimin ciddiyetini anladıklarından emin oldum. Telefonumu çıkarıp oğlumu kontrol ettim,

hala baygın, yatakta uzanmış ve horluyordu. Ağzımın köşeleri yukarı doğru kıvrıldı, sonra her zamanki sakinliğimi geri kazanıp telefonu cebime koydum.

"Burayı temizleyin," dedim. "Ve sesinizi kesin." "Evet, Patron!"

Arkamı dönüp onlardan uzaklaştım. "Aptallar," diye mırıldandım.

Merdivenlerin yarısına geldiğimde ayaklarımın kanadığını fark ettim. Aniden bir acı hissettim ve merdivenlere oturup ayaklarımdaki porseleni görünce inledim. Bir parçayı tutup çekerek, etimden koparken kendimi susturmaya zorladım.

"Siktir," diye
mırıldandım. "Ne
yapıyorsun?"

Döndüm ve bornozuna sarılmış Six'e baktım. Siyah saçları başının her tarafına dağılmıştı, koyu renkli gözleri hala uykudan bulanıktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Uyumak zorunda değil misin?"

"Tuvalete gitmem gerekti." Esnedi ve yanımdan geçti. Ayağımı saklamaya çalıştım ama o daha hızlı davrandı ve bileğimi yakaladı. "Kahretsin, ne yapıyordun?"

"Hiçbir şey." Onu eliyle uzaklaştırdım. "Yatağına dön." Başka bir parçayı yakaladım ve içimden küfrederek onu çekip çıkardım.

"Sen çok aptalsın," diye homurdandı. Six yanıma çöktü ve ayağımı tuttu. Yüzünü buruşturdu. "Bu kötü görünüyor." Durdu ve kanlı elimi tuttu. "Bu da öyle. Ne oluyor?"

"Önemli değil."

"Önemli değil deme," diye bağırdı. "Ne? Beni aptal mı sanıyorsun?" Elini kaldırdı. "Cevap verme. Odanda ilk yardım çantası var mı?"

Başımı salladım. "Lavabonun altında."

"Hadi." Ayağa kalktı ve elini uzattı. Ona baktığımda parmaklarını şıklattı. "Hadi gidelim artık."

"Evlat..." diye uyardım.

"Evet, evet, sonra cezalandırılacağım. Bunları daha önce de duydum. Sana yardım edeyim."

Beni ayağa kaldırdı ve ben de porseleni daha derine itmemek için yanlarından yürüdüm. Odama gittik ve o beni yatağa yatırmadan önce kapıyı açtım. Six beni oturtup banyoya gitti ve siyah bir alet çantası gibi görünen, ama aslında tıbbi malzeme olan bir şeyle geri döndü. Six bunları yatağın üzerine koyduktan sonra peroksit aldı ve ayağıma döktü.

Tısladım. "Orospu çocuğu! Ne yapıyorsun sen?"

"Bana bağırma," diye tersledi. "Senin aptal kışına yardım etmeye çalışıyorum." Ayak bileğimi tutup yerine oturtmadan önce etime daha fazla peroksit döktü ve ben dişlerimi sıkarak zorunda kaldım. "Neredeyse bitti. Diğerini ver."

Ayağımı uzattım ve o da aynı işlemi yaptı. İşini bitirip ona küfür etmekten vazgeçtiğimde, bir cımbız çıkardı ve porselen parçalarını çıkarmaya başladı. Yatağı sıkıca kavradım, sakın kalmaya çalışırken damarlarım derimin altında şişti.

"Kan seni rahatsız eder sanıyordum."

Six bana bir bakış attıktan sonra tekrar işine odaklandı. "Kan beni rahatsız etmez, hiç etmedi. Lanet olsun, ben de yeterince kavga ettim." Omuz silkti. "Seni masum bir adamın elini incitirken görmek beni daha çok kızdırdı."

"Peki şimdi?" diye ısrar ettim. "Elimi bu halde görünce ne düşünüyorsun?"

Elime bir göz attı. "Evet, seninkini de ver." Biraz daha peroksit döktü ve elimi kontrol etti, sonra tekrar porseleni çıkarmaya devam etti. "Bence sen bir pislisin, ama... bu senin sorunun. Benim değil."

O çalışırken ona baktım. Six bu konuda çıldırmıyordu. Neredeyse... kabulleniyordu. Bu iyi bir işaret olmalıydı, değil mi? Belki de onun gözünde düşündüğüm kadar canavar değildim.

"Bunları nasıl yapmayı biliyorsun?" diye sordum. "Kendini tedavi etmeyi?"

Six omuz silkti. "Boksör bir arkadaşım var, bu yüzden onun için daha önce de bunu yapmak zorunda kaldım ve..." Boğazını temizlemeden önce sözünü kesip, "Annem

her zaman içkiliydi, özellikle de her şeyimizi kaybettiğimiz son dönemde. Kaç kez şişeyi düşürüp cam parçalarının üzerine bastığını bilemezsin. En küçüğüydüm ama aynı zamanda tek umursayan da bendim. Hepsi dünyamızın sonu gelmiyormuş gibi davranırken, ben elimden geldiğince ona baktım."

Kaşlarımı çattım. "Üzgünüm."

Başını kaldırdı. "Senin acıma istemedim," diye tükürdü. "Buna ihtiyacım yok!"

"Hey." Elimi kaldırıp başımı salladım. "Öyle dediğimi söylemedim, Six. Sakin ol."

Six biraz moralini bozdu ve ayağımı tedavi etmeye geri döndü. "Her neyse, hepsi eski haber. Zengin olmayabilirler, ama artık orta sınıftanlar ve her zamanki gibi kibirli."

"Onlarla konuşuyor musun?" diye sordum. Bana sinirli bir bakış attığında, kendimi düzelttim. "Yani benimle birlikte olmadan önce."

Elini ileri geri çevirdi. "Bazen. Genellikle bir şeye ihtiyaçları olduğunda. Ya da arayıp halimi sorabilirler, ama dürüst olmak gerekirse? Umurlarında değil. Yani, beni haberlerde kayıp kişi olarak görüyor musun? İnan bana, belki Ty hariç kimse umursamıyor."

Hırıldadım. "Ty kim lan? Onu ikinci kez bahsediyorsun."

"Evet, onu özlüyorum, seni pislik. O benim arkadaşım. Senin hiç arkadaşın yok mu?"

"Tabii ki var. Kardeşlerim ve küçük kız kardeşim."

Six gözlerini devirdi. "Onlar kardeşler, arkadaşlar değil. Ty benim kardeşim gibidir, o kadar yakınız. Şimdi kendi babası var ve lüks bir hayat sürüyor." Bir süre durdu. "Onu görmek istiyorum." Six bana baktı. "Görüşebilir miyim?"

Boğazım düğümlendi. Six'i dış dünyaya çıkarmalı mıyım? Sinirlerim anında gerildi. Ya olanları birine anlatırsa? Ya benden alınırsa?

"Boş ver," diye mırıldandı. "Cevabı yüzünden okuyabiliyorum." Agresif bir şekilde bir parça porselen çıkardı ve ben tısladım. "Üzgünüm," diye tersledi. "İşin bitti."

"Altı..."

"Sorun değil." antaya uzanıp gazlı bez çıkardı. Sessizce önce ayaklarımın ikisini, sonra da ellerimi sardı. Elini çektiğinde kolunu tutup onu kendime doğru çektim. "Ne?" diye sordu, yüzü ifadesizdi, maskenin altında var olduğunu bildiğim duyguları saklıyordu.

"Bunu ayarlayacağız, tamam mı?" Kendimi, onun bu yönünü, hiç görmediğim tatlı yönünü kaybetmemek için neredeyse çaresizce söylerken buldum. "Eğer bu arkadaşını görmek istiyorsan, tamam. Grebilirsin."

Six bana gözlerini kırptırdı, gözleri genişlemeden önce kaşlarını çattı. "Bana yalan mı söylüyorsun?"

"Hayır," dedim, başımı sallayarak. "Dostça bir ziyaretin zararı olmaz. Tabii bizim küçük anlaşmamız hakkında ağzını kapalı tutarsan."

ocuk kollarını boynuma doladı ve beni öpmek için geriye doğru eğildi. Gözlerim fal taşı gibi açıldı, sonra onu kollarıma alıp pştm. Six, sanki sonsuza kadar sürecekmiş gibi kollarımda kaldı ve ayrıldığında bile bu bana yetmedi.

"Teşekkür ederim," dedi, dudaklarında bir glmsemi belirdi. "Baba."

Kalbim göğsümde çarpıyordu ve onu tekrar uzun, derin bir pcğe çekmiştim. Oğlumla konuşmamız gereken çok şey vardı ama şimdi bunun zamanı değildi. O uysal ve açıktı ve ben onu bunun için ödüllendirmek istedim. Bizi yuvarladım ve yatağımda üzerine oturdum.

"Bacaklarını a."

Six inledi. "Gerçekten mi? Yine mi? Senin bir sorunun var." "Hem de çok." Sırıttım. "şimdi dediğimi yap."

"Evet baba," diye mırıldandı. "Ne dersen."

Vücudum titredi ve bir öpücük daha aldım. Six kendine geliyordu ve onun tekrar uzaklaşmasına izin vermeyecektim. Bana ne kadar yakınlaşırsa, onu bırakmanın imkansız olduğunu o kadar iyi anlıyordum.

O ocuk *benimdi*.

On Üçüncü Bölüm

Altı

"Kahvaltı için sipariş etmek istediğin şeyin bu olduğundan emin misin?" Amadeo yemek masasına otururken sordu.

Başımı eğdim. "Ne? Beğenmedin mi?"

"Bu... pizza. Bunun pizza olduğunu biliyorsun, değil mi? Üstelik iyi bir İtalyan pizzası bile değil, Amerikanlaştırılmış berbat bir şey."

Ona orta parmağımı gösterdim. "Siktir git! Eski güzel Amerikan pizzasının nesi var ki!" Bir dilim alıp ısırđım. Pepperoni, mantar, pastırma ve ananas en sevdiğim kombinasyondur. Bir dilimi bitirip bir tane daha almadan önce, Amadeo'nun bana bakıp yüzünü buruşturduğunu fark edince durdum. "Ne var?"

"İğrenç," dedi.

Sahte bir çığlık attım. "Bu ne cüret? Biliyor musun? Şimdi sen de yemelisin." Dilimi dudaklarına dayadım. "Ye."

"Hayır, teşekkürler."

Ayağa kalktım ve yaklaştım. "Ye!"

"Altı," diye homurdandı.

Koca, homurdanan adamı görmezden geldim ve dilimi ağzına zorla soktum, sos ve yağ onun tertemiz yüzüne bulaştı. O birden ayağa fırladı ve ben gülmeye başladım, ondan uzaklaşırken başparmağımı yaladım.

"Umarım kışın ağrıyorken kahvaltını afiyetle yersin," dedi ve peçetesini kapıp ağzını sildikten sonra tekrar masaya attı. Burnunda hala sos olduğunu söylemeyi reddettim. "Buraya gel."

"Hayır!" diye bağırdım, o peşimden koşarken ben hayatım için kaçtım.

Amadeo beni yakaladı ve eğlence odasındaki kanepeye götürdü. Kapı kapanır kapanmaz şortum indirildi ve eli

kıçıma çarptı. Avuçlarımı yere dayadım ve o beni sert ve kaba bir şekilde tokatlarken, sert penisi vücuduma **b a s t** ırırken inledim.

"Gerçekten kontrolden çıkıyorsun, Six," dedi kıçıma şaplak atarken ve acı cildime yayıldı. "Beni anlıyor musun?"

Başımı salladım. "E-evet! Evet, baba," diye nefes nefese, ona tutunurken sert sikimi onun uyluklarına sürüyordum. "Üzgünüm, baba. Sana karşı uslu olacağım."

O homurdandı ve ben bunun onaylayan bir ses olduğunu, onaylamayan bir homurtu olmadığını anladım. Amadeo, ona Baba dediğimde ve ona boyun eğdiğimde çok hoşlanıyordu. Genellikle bunu benden sadece beni sikerken elde edebiliyordu, ama ben bazen onunla oynamayı, sırf onu kızdırmak için bunu söylemeyi seviyordum.

Ve bunu seviyorum. Ona "baba" demeyi seviyorum.

Bu düşüncüyü kafamdan silip attım. Bu, şu anda yüzleşecek vaktim olmayan, açılmayı bekleyen bir sürü sorun demekti. Bunun yerine, gözlerimi kapattım ve onun sert, nasırlı ellerine yaslandım. Her vuruş, içimde biriken duyguların bir parçasını serbest bırakıyordu, ta ki kendimi özgür hissedene kadar.

Amadeo beni öpmeye başladı. "Yemek yerken sakın ol," dedi sert bir sesle.

"Evet, baba." Ona kirpiklerimi kırptım. "Bunu yaparsam hediye alacak mıyım?" "Ne?" Diye iç geçirdi.

"Sadece seni ve Angelo'yu arayabileceğim bir telefon." O uzaklaştı ve ben panikledim, ellerini tutup benim ellerimde tuttum. "Lütfen, lütfen bana bunu ver. İkimiz de bu sözleşme bitene kadar hiçbir yere gitmeyeceğimi biliyoruz."

Amadeo kaşlarını çattı ve yüzümü inceledi. "Siktir," diye küfretti ve ayağa kalktı. "Son zamanlarda bu yüzden mi bu kadar nazik davranıyordun?"

Kafamı salladım. "Nazik mi davranıyordum?"

Düşündüğümde, ne demek istediğini anladım, ama bunu planlamamıştım. Cidden, her gün bütün gün biriyle kavga etmek yorucuydu ve o küçük huzur anları zihnimi sakinleştiriyordu. Özellikle de Amadeo'nun bir canavardan daha fazlası olduğunu görmeye başlamıştım, bunu görmek zor olsa da.

"Ama," dedim.

Bana sert bir

bakış attı.

"Baba, lütfen," diye yalvardım. "Sanki sonsuza kadar burada kilitli kalmışım gibi hissediyorum! Sadece sana borcumu öderken arkadaşlarımla konuşmak ve onları görmek istiyorum. Hepsi bu. İkimiz de biliyoruz ki kaçarsam, hiç çaba sarf etmeden beni bulursun. Değil mi?"

Yavaşça başını salladı. "Evet."

"O zaman tek istediğim bu, arkadaşlarımı görmek." "Göreceğiz."

Amadeo benden uzaklaşarak gitti ve ben iç geçirdim. Hâlâ bana inanmıyordu, ama cidden, nereye gidebilirdim ki? Kaçış planımı binlerce kez denedim ama başarısız oldum. Dürüst olmak gerekirse, pes edip cezamın sonuna kadar kalmak daha iyiydi, sonra özgür olacaktım. Ama en azından geçmiş hayatımın bir benzerini istiyordum.

"Six, gel de yemek ye!"

Ayağa kalktım ve kıyafetlerimi düzelttim. Kapıya bir göz attım, döndüm ve pencereden dışarı baktım. Tam oradaydı; muhtemelen kimse görmeden ortadan kaybolabilirdim. Ama midem bulandı ve kapıya geri döndüm, ağrıyan kığım ve cevaplanmamış sorularla dolu zihnimle kahvaltımı bitirmek için kapıdan geçtim.

"Bay Bianchi sizi akşam yemeğine götürmemi istedi."

Yatakta uzanmış halde başımı kaldırıp Angelo'ya kaşlarımı çattım. "Akşam yemeği aşağıda değil mi?"

Adam güldü. "Bu gece değil. Anlaşılan bir rezervasyon var ve seni oraya götürmem gerekiyor." Telefonunu çıkardı. "Patronun güzel giyinmeni istiyor."

"Eşofman ve tişörtle gidersem başın belaya girer mi?" Angelo

yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen."

"Kahretsin," diye inledim. "Tamam, güzel bir şeyler giyerim." "Teşekkürler."

Eline baktım ve başımı salladım. "Nasıl hissediyorsun?"

Angelo elini biraz hareket ettirdi. "Düşündüğünden daha nazikti. İyi, sadece biraz ağrıyor. Hala araba kullanıp ateş edebiliyorum, sorun yok."

Başımı salladım. "Hâlâ o olay için üzülüyorum." "Üzülme," dedi. "Sadece giyin."

Ona selam verdim. "Peki, efendim!"

Angelo titredi. "Kahretsin evlat, onun böyle şaka yaptığını duymasın. Aramızda bir şey olduğunu düşünecek. Hazırlan."

"Üzgünüm," dedim çabucak ve yataktan fırladım. "Yarım saat sonra aşağı inerim. Olur mu?"

"Evet, ama daha fazla gecikme."

"Tamam."

Onun gitmesini izledim, sonra avucumun içini başıma vurdum. *Dikkatli olmam gerekiyordu.* Bazen Amadeo o kadar normal geliyordu ki onun bir psikopat olduğunu unutuyordum, ama Angelo haklıydı, adam bizim yakın olduğumuzu bir saniye bile düşünse onu kesinlikle dövecek ya da öldürecekti.

Kendimi toparlayarak, önümdeki göreve odaklandım. Hızlıca duş aldım, tıraş bıçağını aldım ve tıraş olmaya başladım. Aynaya bakarken, elim tezgahın üzerindeyken, onun beni usturayla tıraş edip kanımı yaladığını net bir şekilde hatırladım. Vücudumdan bir titreme geçti ve hızla kendimi toparlayıp yüzümü temiz bir şekilde tıraş ettikten sonra odama girdim. *Böyle şeyler düşünmenin sırası değildi. Kendimi topla.*

Dolaba yürüdüm ve umarım çok resmi olmayan bir şey seçene kadar kıyafetleri karıştırdım. Siyah pantolon, gri düğmeli gömlek, gri kravat ve üstüne siyah yelek. Bana getirdiği pahalı loaferlarla tamamladım ve aynada kendime baktım.

Kahretsin, kendimi tanıyamıyorum. Kafamı bir o yana bir bu yana çevirerek nasıl göründüğümü kontrol ettim. Banyoya girip saç ürünlerimi aldım ve

siyah saçlarımı geriye doğru taradım ve kendimi yepyeni bir adam gibi hissettim. Kendimi kontrol ettim ve gülümsemem kaybolana kadar sıırttım.

Bana ne yapıyor bu adam?

Hiç olmadığım kadar kendime güveniyordum, ama bana bir bak! İsyen yok, kavga yok. Onun beğeneceğı bir kıyafet olmasını sağlamak için onu düşünerek giyinmişim ve şimdi bile beğenmeyeceğinden endişeleniyordum. Amadeo beni değıştiriyordu ve bu korkutucuydu.

"Altı?" Angelo kapıyı çaldı ve içeri seslendi. "Hazır mısın?"

"Evet, lanet olsun, pardon!" Son bir kez ayna önündeki kıyafetime bakıp başımı sallayarak seslendim. Kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. "Pardon, hazırım."

Angelo beni baştan aşağı süzdü. "İyi görünüyorsun. O da onaylayacaktır."

Bu sözler omuzlarımdan bir yük kaldırdı. Başımı sallayarak onu takip ettim ve arabaya bindim. Ağaçlardan, banliyölerden, hayatımın sessiz boşluğundan uzaklaştıkça, odamda tıkılıp kalmak yerine şehirde olduğum için çok heyecanlandım.

Küçük bir restoranın önüne geldik ve daha gösterişli bir yer olmadığına şaşırdım. Angelo bana kapıyı açtı ve ben içeriye eşlik edilmeden önce dışarı çıktım. Yumuşak piyano müziğı çalıyordu ve etrafa bakındım, gözlerim Amadeo'ya takıldığında donakaldım.

Menüden başını kaldırdı ve gözleri bana takıldı. O anda nefes almayı unuttum. Her şeye rağmen, bu adam nefes kesiciydi. Ona bakarken, dudaklarının köşesi gülümsemeye dönüştü, sonra başını salladı ve ben deli gibi ona doğru yürüdüm, hostesi tamamen görmezden gelerek, ta ki o ayağı kalkıp beni kollarına alana kadar.

"Vay canına," dedi beni süzerken. "Harika görünüyorsun."

Evden çıktığımızdan beri midemde olan yumru hafifledi. "Öyle mi düşünüyorsun, baba?" diye sordum.

Kıkırdadı. "Öyle düşünüyorum." Elini uzattı ve yanağımlı okşadı. "Çok güzel."

Bu iltifat doğrudan kalbime işledi ve kalbim bir an durdu. Amadeo benim için bir sandalye çekti. Normalde, bunu kendim de yapabileceğimi söyleyerek onunla tartıştım

bunu kendim yapabileceğimi söyledim, ama bu dürtüyü bastırdım ve sandalyeye oturdum.

O kendi yerine dönerken, ben de odaya göz gezdirdim. Restoran neredeyse boştu ve biz köşede baş başa oturuyorduk. Dışarısı güzel kırmızı tuğlalarla kaplıyken, iç mekan beyazdı ve odanın ortasında güzel bir avize ve yumuşak bir aydınlatma vardı. Masamızın ortasında bir mum titriyordu ve hayatımın en güzel randevusuna çıkmış gibi hissettim.

"Burası neresi?" diye sordum.

"En sevdiğim restoranlardan biri," dedi Amadeo bana bakarak. "Küçük bir aile işletmesi İtalyan restoranı. Biliyorum, akşam yemeğinde hep İtalyan yemeği istediğim için muhtemelen İtalyan yemeklerinden bıkmışsındır..."

Kafamı salladım. "Hayır, burayı seviyorum. Bence çok güzel." Amadeo daha önce hiç görmediğim bir şekilde yüzü aydınlandı. "Öyle mi?"

"Evet," diye gülümsedim. "Aile işletmesi restoranları bu kadar önemseydiğini kim bilebilirdi?"

Bardağını dudaklarına götürürken durdu. "Birçok şeyi önemsiyorum." Kaşlarını çattı. "Ne? Yaptığım iş yüzünden bir şeyleri önemsememem mi gerekiyor?"

Anında kendimi berbat hissettim. "Öyle demek istemedim," dedim ve gururumu bir kenara bıraktım. "Özür dilerim."

Amadeo elini salladı. "Sorun değil. Senin suçun değil," diye iç geçirdi. "Sadece sinirlerim bozuk."

"İrlandalılar mı?" diye sordum.

"L'ultima Cena'ya hoş geldiniz." Bir kadın yanımıza gelip bize gülümsedi. "Bu akşam başlangıç olarak ne alırsınız?"

Menüyü aldım ve baktım. İlk başta, tamamen İtalyanca olduğunu fark etmeden önce felç geçirdiğimi sandım. Menüyü geri koydum ve Amadeo'dan yardım istemek için ona baktım.

"Inizieremo con l'antipasto misto del leccio seguito dalle tagliatelle ai funghi porcini. Per il secondo vitella al forno e tiramisù per dessert."

Kadın başını salladı. "Kulağa hoş geliyor. Hemen siparişinizi vereceğim. İçecek siparişiniz var mı?"

"Şarap," diye cevapladı Amadeo. "İkimiz için de ve sürekli getirin." "Evet, Bay Bianchi."

Ağzım açık kaldı ve Amadeo bana baktı. "Bu çok seksiydi," diye patladım. "Yani, İtalyan olduğunu biliyordum ama bu çok seksiydi. Ne sipariş ettin? İyi mi? Tekrar İtalyanca konuşmanı duymak istiyorum."

Amadeo kahkahaya boğuldu. "Sakin ol, *ragazzo*."

Denemedim değil, ama onun dudaklarından çıkan kelimelerin ne kadar seksi olduğunu düşünmeden edemedim. "Ne sipariş ettin?"

O gülümsedi. "Başlangıç olarak soğuk et, ekmek ve peynir çeşitleri var. Ardından porcini mantarlı tagliatelle, kızarmış dana eti ve tatlı olarak tiramisü. Kulağa hoş geliyor mu?"

Ağzım tamamen farklı nedenlerden dolayı sulanıyordu ama başımı salladım. "Harika."

Amadeo bana gülümsedi ve ben nefes almayı unuttum. Tüm dikkatini bana verdi ve başını eğdi. Gözlerinin hareketini, çenesinin gerilmesini ve parmaklarının birbirine dolanmasını izledim.

"İrlandalıları nereden tanıyorsun?"

Gerçeği söylemek için ağzımı açtım ama hemen kapattım. Bir şey söylersem Darla'nın başı belaya girebilirdi. Bunun yerine omuz silktim.

"Sadece duydum."

"Hmm," dedi, beni baştan aşağı süzdükten sonra etrafına bakındı ve öne doğru eğildi. "Evet, şu anda stresimin bir parçası da bu. Sürekli bir şeyler oluyor... karışıklıklar ya da kayıplar. Son zamanlarda çok temizlik yapıyorum ve bu yorucu oluyor."

Kaşlarımı çattım. "Ne yapılabilir?"

"Conor ile konuşacağım."

"Conor mu?"

"Evet." Amadeo, şarap doldurulduktan ve garson tekrar ortadan kaybolduktan sonra kadehini eline aldı. "O, Kelley'lerin başı. Eskiden bir tür ilişkimiz vardı."

Ona baktım. "İlişki mi?"

"Evet," dedi.

"Ne tür bir ilişki?" diye ısrar ettim. "Ne önemi var?"

İçimde bir şeyler kıpırdadı ve bardağımı kaptım. Şarap genelde benim içtiğim bir şey değildi, ama kırmızı şarabın bir kısmını içtim ve çenemin arkasını sızlatan ekşiliği görmezden geldim.

"Hayır."

Amadeo sırıttı. "Kıskandın mı?"

"Hayır!" diye bağırdım ve öfkelenmeden önce kendimi topladım. "Beni gerçekten kızdırmayı iyi biliyorsun."

"Bu noktada, bunu bir yetenek olarak görüyorum," dedi gülümseyerek, daha fazla şarap içip kadehlerimizi yeniden doldururken. "Ama Conor ve ben hiç öyle olmadık. Rakipler, okul arkadaşları, suç ortakları. Tüm bu unvanlara sahiptik, ama hiçbir zaman romantik bir ilişkimiz olmadı."

Rahatladım ve içimden bir nefes aldım. "Oh, tamam."

"Kıskandın mı?" diye sordu, beni kışkırtarak.

"Hayır dedim," diye homurdandım. "Sakin ol." Ekmek ve peynir getirilince aldım ve biraz yedim, ekmeğin tatlılığını ve peynirin keskinliğini tadını çıkardım. "Eğer ikiniz arkadaşsanız, neden sana saldırırsın ki?"

Amadeo kaşlarını çatı. "Bu karmaşık bir konu." "O zaman bana açıkla."

Bana baktı ve iç geçirdi. "Eskiden arkadaştık, ama artık değiliz. Hayatlarımız buna izin vermiyor," dedi omuz silkerek. "Ve biz hep birbirimizle bu oyunları oynadık. O benim silahlarımı çalar, ben onun kızlarını çalarım. O uyuşturucularını geliştirir, ben güvenlik pazarını ele geçiririm. Öyle böyle. Dans gibi bir şey."

"Şu anda bu konuda stresliysen, pek de iyi bir dans değil."

Amadeo'nun kaşları daha da çatıldı. "Son zamanlarda bu durum iyi huylu olmanın ötesine geçti. Karımı, adamlarımı ve lanet olası gerçekliği kaybediyorum,"

mırıldandı, yüzünü eliyle silip bana baktı. "Kahretsin. Beni nasıl bu kadar konuşturuyorsun?"

Bardağımı aldım. "Ben bir tehdit değilim, bu yüzden. Bütün bu şeyler benim kafamı aşıyor, ama... sen konuşurken seni dinleyebilirim. Hepsi bu. Okula nadiren gittiğim için liseyi zar zor geçtim. Güven bana, senin işine karışmayacağım."

"Zeka söz konusu olduğunda okulun bir önemi yok," dedi Amadeo. "Ve zaten dışarıya bilgi sızdıran biri olduğumu hissediyorum."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Beni mi suçluyorsun?"

"Hayır," dedi ve sert bir ifadeyle ekledi. "Hayır, Altı. Sen benimleydin ve yakından izleniyordun. Ayrıca, bu olaylar sen ortadan kaybolmadan önce başladı. Seni suçlamıyorum."

Omuzlarım biraz gevşedi. "Tamam, iyi." Diye iç geçirdim. "Stresli olmalı. Bu hayat."

"Öyle," dedi sessizce, sonra acı bir gülümsemeyle güldü. "Stresli ve yalnız." Kaşlarımı çattım. "Üzgünüm."

Amadeo başını salladı ama gülümsedi. "Bana bu sözleri çok nadir söylüyorsun. Üzgünüm."

Gerçekten mi? Genelde Amadeo'nun bir pislik olduğunu düşünürdüm, ama orada oturup konuşurken, onun o kadar da kötü biri olmadığını anlamaya başlamıştım. Evet, o hala bir kaçakçı, bir canavardı, ama çok büyük bir stres altındaydı.

"Peki ya ailen?" diye patladım. "Onlar yardım edemez mi?"

Amadeo biraz daha dik oturdu, başını kaldırdı, yeşil gözleri parlıyordu. "Ben ailemin en büyüğüyüm. *Onları* güvende tutmak benim sorumluluğum. Tam tersi değil."

Ne oldu bana bilmiyorum, ama elimi uzattım ve onun elinin üzerine koydum. Elini sıktım, ona baktım ve Amadeo da benim bakışlarımı karşıladı. Kalbim sıkıştı ve canavarın altında yatan adamı görebildim. Tüm acı, belirsizlik ve stres yüzeydeydi.

Onun böyle bir pislik olmasına şaşmamalı.

"Bana ailenizi anlatın," dedim, konuşmanın geri kalanını şimdilik bir kenara bırakarak. "Onları duymak istiyorum."

Amadeo sırttı. "Hepsi pislik."

"Ailenizde bu özellik var galiba," diye mırıldandım.

"Eve gittiğimizde bu sözlerini geri almaya hazır mısınız?" diye sordu. Dudaklarımı yaladım. "Kesinlikle, baba."

On Dördüncü Bölüm

Altı

"EVET, İYİYİM." Ty ile konuşurken gülümsedim ve Amadeo yakınlarda dolaşıyordu. "Hayır, FBI'yı peşimden göndermenize gerek yok." Gergin bir şekilde güldüm.

"Emin misin? Neden bu kadar uzun süre telefonlarıma cevap vermedin?" diye sordu Ty. "Ne oluyor lan? Senin aptalın öldü sandım!"

"Diline dikkat et, Ty," diye Clay arka planda homurdandı.

"Üzgünüm, baba." Ty iç geçirdi ve tekrar benimle konuşmaya başladı. "İyi olduğuna sevindim. Ne zaman buluşabiliriz?"

İnledim. "Bekle, ne yapmam gerektiğini bir bakayım." Telefonu sessize aldım ve göğsüme dayadım. "Ty takılmak istiyor. Ne zaman gidebilirim?"

Amadeo gözlerini yüzümde gezdirdi ve "Bu hafta sonu. Belki cumartesi." dedi.

Başımı sallayarak telefonun sesini açtım. "Cumartesi mi?"

"Evet, cumartesi olabilir. Gelek ister misin?"

Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmedim. Amadeo benim onunla buluşmama izin vermekte yeterince zorlanıyordu; bir erkeğin evine gideceğimi söylersem, muhtemelen çılgına dönerdi.

"Şehirde öğle yemeği yemeye ne dersin? Şimdiye kadar kırsal yaşamdan bıkmış olmalısın."

Ty güldü. "Öyle düşünürsün ama ben yormadım. Şehirde öğle yemeği iyi fikir. Clay de gelmek isteyecektir."

"Bekle." Sessiz düğmesine tekrar bastım. "Erkek arkadaşı da gelmek istiyor."

"Kesinlikle olmaz," diye bağırdı Amadeo. "Etrafını erkeklerle mi çevirmek istiyorsun?"

Ben homurdandım. "Beni fahişе gibi gösterme."

Amadeo somurtarak elini salladı. "Öyle demiyorum, ama cevap yine hayır."

"Ama..."

"Bana öyle deme."

İnledim. "Baba, lütfen?" Ona karşı yumuşak davrandığımda hoşuna gittiğini biliyordum. "Sadece bu seferlik?"

"Cevap hayır. Sorup durursan, telefonu alırım ve hiçbir yere gidemezsin," diye homurdandı.

"Peki," diye homurdandım.

O kanepede otururken ben onun önünde yerde oturuyordum. Eğilip omzumu tuttu ve sıkıca sıktı. "Bu tavrını bırak."

"Tamam, baba," diye mırıldandım. Beni bıraktığında başımı geriye eğip ona baktım. "Sadece ikimiz olabileceğimizi bir bakayım."

"Tamam."

Sessizliği kaldırdım. "Kusura bakma."

"Neden sürekli ortadan kayboluyorsun? Neler oluyor?"

"Hiçbir şey, hiçbir şey," dedim çabucak. "Bu cumartesi sadece ikimiz olabilir miyiz? Seninle yalnız başıma vakit geçirmek istiyorum."

"Tamam, Clay'in sakıncası olmayacağına eminim. Bir yer seçince adresini gönder, gidelim."

"Harika. Hoşça kal, Ty."

"Görüşürüz."

Telefonu kapattım ve bacağımanın yanına koydum. Amadeo omzuma dokundu ve ben onu görmezden geldikçe hareketleri daha ısrarcı hale geldi. Telefonu kaptım ve ona uzattım.

"Lanet olsun, mahkum saçmalığı," diye mırıldandım.

"Devam et," dedi Amadeo. "Elimle vurmaktan kışına kürekle vurmaya geçmek benim için sorun değil."

Yutkundum. "Üzgünüm, baba."

"Aferin oğlum." Saçlarımla oynadı. "Yukarı çıkıp hazırlanmaya ne dersin?"

"Tamam."

Ayağa fırladım ve yukarı koştum. Yeraltı dövüş maçına gidiyorduk ve ben heyecanlıydım. *Belki Calix de orada olurdu.* Onun dövüşü olmayabilirdi, ama bazen etrafta dolaşıp diğer dövüşçüleri izler, onları incelerdi. O iyi bir arkadaşı ve ben de onu bir süredir görmemiştim.

Ama Amadeo'ya birini tanıyor olabileceğimi söylememiştim. Calix orada bile değilse beni eve kilitlemesinin ne anlamı vardı? Bir nedenden dolayı deli gibi kıskanç olabilirdi ve ben dışarı çıkabilmek istiyordum. Calix'i görürsem, bununla sonra ilgilenebilirdim.

Amadeo kravat takmamı istememişti, ben de düğmeli mavi gömlek, kot pantolon ve spor ayakkabı giydim. Üşürsem diye bir ceket aldım. Yavaşça burnuma götürdüm ve kokladım. Yine Amadeo'nun kokusu geliyordu. Bütün giysilerim öyle kokuyordu.

Ne yapıyor bu adam? Her gece ben uyurken giysilerimin içinde yuvarlanıyor mu?

Bir dahaki sefere hatırladığımda ona bunu sormam gerekecekti. Amadeo beni çağırdı ve odamdan çıkmadan önce saçımı düzelttim. Koridorda duruyordu, göğsüne sıkıca oturan siyah düğmeli bir gömlek giymişti, kolları benim sevdiğim şekilde kıvrılmıştı ve siyah kot pantolon ve mokasen ayakkabı giyiyordu. Onu baştan aşağı süzdüm ve keskin bir nefes aldım.

"Vay canına."

Amadeo sıırttı. "Beğendin mi?"

Yutkundum. "Hayır."

Gömleğimden beni öne doğru çekti ve bacaklarımın titremesine neden olacak kadar sert bir şekilde öptü. Amadeo beni tuttu, duvara itti ve dilini ağzıma sokarken vücudumu oraya sabitledi. Eli gömleğimin altına girdi ve hassas tenimi tırnaklarıyla kazıdı. O ağzıma nefes alıp verirken ve bana bakarken inledim, penisim sertleşti.

"Hiçbir yere gidmeden önce lanet olası arabaya bin."

"Evet, baba."

O sözünü tutmadan ve beni tekrar yatakta tutmadan önce hızlıca hareket ettim. O bunu hiç tereddüt etmeden yapardı ve benim evden çıkıp eğlenceli bir şeyler yapmam gerekiyordu. Herhangi bir şey. Amadeo'nun ayak sesleri hemen arkamdan geliyordu ve ben ön kapıya ulaşana kadar merdivenleri daha hızlı koşarak indim. Beni kenara itip kapıyı benim için açtı.

Ona baktım. "Bunu yapmak zorunda değilsin..." "Kıçını kaldır."

Gülerek yürümeye devam ettim. Amadeo kapımı açmak istiyorsa, onu kim durdurabilirdi ki? Arabaya vardığımızda da aynısını yaptı. Angelo çoktan bekliyordu ve yanında Amadeo'nun yumrukladığı adam da vardı. Kimsenin ona C'den başka bir şekilde hitap ettiğini duymamıştım, ama eve döndüğünden beri sessizdi.

"Ne kadar uzak?" diye sordum Amadeo'ya.

"Hiç de uzak değil," dedi ve bacağıma hafifçe vurdu. "Sakin ol."

"Bu imkansız," diye mırıldandım. "Eğlenceli bir şeyler yapmaya çok hazırım." "Benim eğlenceli olmadığımı mı söylüyorsun?" diye sordu Amadeo, kaşlarını kaldırarak.

Gözlerimi devirdim. "Tek yaptığımız şey kavga etmek ve sevişmek," diye patladım. "Bu da eğlenceli olabilir, ama bazen dışarı çıkmak kadar eğlenceli değil."

Amadeo başını salladı. "Bunu unutmayacağım," dedi pencereden dışarı bakarken. Eğilip yüzüne baktım. "Üzgün müsün?"

Bana döndü, yüzünde şaşkınlık vardı. "Hayır, hiç de değil. Kızgın olmam seni endişelendiriyor mu?"

Buna cevap veremedim. Omuz silktim, hızla pencereye döndüm ve tüm vücudumun ısındığını hissettim. Geriye baktığımda, Amadeo kendi kendine gülümsüyordu ve kalbim bir an durdu.

O beni deli ediyor.

Diğerleri gibi kalabalığın içinden zorla geçmek zorunda kalmadık. Bunun yerine, kapıda karşılandık ve ringin yanındaki ön sıradaki koltuklara götürüldük. Bizi oraya götüren adam Amadeo'nun elini sıktı ve hızla bir şeyler söyledi, sonra uzaklaştı.

"Sence biraz daha kıvrılrsa kışına ulaşabilir miydi?" diye sordum.

Amadeo kahkahayı bastı. "Bununla bir sorunun mu var?"

Kafamı salladım. "Hayır. Sadece onların birbirlerinin ayağına takılıp düşmelerini izlemek çok komik."

"Eğer biraz sağduyunsaydı sen de öyle yapardın, evlat. Ama yok."

Omuz silktim. "Annem, bebekken kafamın üzerine düşürüldüğümü söylerdi. Defalarca."

"Muhtemelen doğrudur."

Koluna vurdum. "Dikkat et, yoksa bu gece sıkını emmeyeceğim."

"Sanki başka seçeneğin varmış gibi?" Eğilip kulağıma fısıldadı. "İkimiz de biliyoruz ki, yapmazsan seni dizlerinin üzerine çöktürüp zorla emdireceğim."

Hay aksi. Anında susup, o dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümsemeye doğrulurken sadece başımı salladım. Hiçbir şey söyleyemedim, kendimi savunamadım, çünkü haklıydı. Bu gece beni gerçekten isterse, beni alacaktı ve ben de her dakikasından zevk alacaktım.

Yüzüğe bakarak, kendimi Amadeo'dan başka bir şeye odaklanmaya zorladım. Elini bacağıma koydu ve ben onun tutuşu altında kaskatı kesildim. Ona baktığımda, o dümdüz önüne bakıyordu.

Buna kanma. Bu adam beni istediği zaman öldürebilir.

Öyle yapabilirdi, ama kafamın içindeki, onunla güvende olduğumu söyleyen küçük sesi görmezden gelemedim. Amadeo beni öldürmek isteseydi, şimdiye kadar on kez yapardı. Ama ben hala hayattaydım.

"Altı? Altı!" Amadeo'dan gözlerimi ayırdım ve ringin diğer tarafında bana gülümseyen Calix'in yüzünü gördüm. Ayağa kalktı ve bana doğru yürümeye başladı.

Amadeo'nun eli sıkıştı. "O da kim lan?" "O benim arkadaşım Calix. O bir dövüşçü... Ah!"

"Burada olacağını biliyor muydun?" Amadeo'nun yeşil gözleri bana baktığında çok soğuk görünüyordu. "Ne? Burada olmasını mı umuyordun? Bu yüzden mi buraya gelmek için bu kadar heyecanlıydın?"

Yanlış bir şey yapmışım gibi hissederek koltuğumda kıpırdanmaya başladım. Normalde Amadeo'ya siktirip gitmesini söylerdim, ama gözlerindeki bakış beni susmaya zorladı. Daha sert sıkıştığında, Calix önümüze gelmeden önce bir inilti çıkardım ve yüzümü buruşturdum.

"Selam, Six! Seni aylardır görmedim. Nerelerdeydin?"

"Etrafta," dedim, ona sıkı bir gülümsemeyle. "Bu gece dövüşecek misin?"

Başını salladı. "Evet. Yeni geldim. Hala hazırlanmam lazım, ama birazdan sahneye çıkacağım." Uzun saçları hala omzuna dökülüyordu. Ama konuşurken, bileğinden bir saç tokası çıkardı ve saçlarını topuz yaptı. "Bu adam kim?"

Amadeo beni o kadar sıkı tuttu ki, parmak izleri gibi morluklar kalacağını biliyordum. Ona baktım, yüzü ifadesizdi, ağzı düz bir çizgi halindeydi ve Calix'e bakıyordu.

"Bu benim..." Ne diyeceğimi bilemedim. Amadeo benim için neydi?

"Ben onun erkek arkadaşım," dedi Amadeo. "Amadeo Bianchi."

Calix'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve Amadeo'dan bana baktı. "Hayır, gerçekten mi? Bu yeni bir şey." Endişeyle kaşlarını çatı. "Hey, ben dövüşe hazırlanmaya gitsem iyi olacak. Numaran hala aynı mı?"

"Hayır, artık yok. Bana numaranı ver, sana mesaj atarım."

"Tamam." Calix cebine uzandı ve bir kalem çıkardı. Bileğimi tuttu ve numarasını yazmak üzereydi ki Amadeo elini tutup sıkı. "Ne oluyor lan?"

"Geri çekil," diye homurdandı Amadeo. "Ona söyleyecek bir şeyin varsa bana söyleyebilirsin. Ama şu anda meşgul. Elini kırıp bunu yapmanı engellemeden önce dövüşmeye git."

"Amadeo!"

"Ne dediysem o," diye bana hırladı ve Calix'i itti. "Defol buradan."

"Üzgünüm," diye mırıldandım Calix'e.

Calix alaycı bir şekilde güldü ve arkasını döndü. "Aptal," diye mırıldandı, sonra Gabriele'nin göğsüne çarptı. "Dikkatli ol, tamam mı?"

"İstemiyorum," dedi Gabriele kaşlarını kaldırarak, Calix'i dengelemek için ellerini onun kollarına koydu. "Belki de nereye gittiğine dikkat etmelisin."

Arkadaşım alaycı bir şekilde Gabriele'yi itip geçti. Ben koltuğuma çöktüm ve yüzümü elime sildim. *Bu çok utanç vericiydi.*

"Bunları yapmana gerek yoktu," diye mırıldandım. "Calix benim arkadaşım."

"Umurumda değil. Kimse sana dokunamaz. Asla." Kolumu tutup beni kendine doğru çekti. "Anladın mı?"

Ona öfkeyle baktım. "Bir pislik gibi davranıyorsun."

"Ee? Öyle davranıyorsam ne olmuş? Bana hala borçlu olduğunu unuttun mu?" İç uyluklarımı tuttu ve sinirime bastırarak penisime ve testislerime elektrik akımı gönderdi. "Vücudun benim. Her şeyin *benim*. Ve seni kimseyle paylaşmayacağım."

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedim, sesim istediğimden daha yumuşaktı.

"Ona gülümsedin." Çenemi kaldırdı. "O da bana ait."

Onun elinden kurtuldum. "Bırak beni." Koltuğumdan fırladım. "Hava almam lazım."

"Ben olmadan hiçbir yere gitmiyorsun."

"Şimdi işemek yasak mı?" diye tısladım.

Amadeo ayağa kalktı ve parmaklarını şıklattı. "Angelo, Luka, siz ikiniz onunla gidin."

"Evet, patron."

Ona baktım ve alaycı bir şekilde güldüm. Topuklarımı döndürdüm ve kendi hücreme geri dönmeme neden olacak bir şey söylemeden uzaklaştım. Tuvaleti buldum ve kapıyı sertçe kapattım. Lavaboya tutunarak, yansımama baktım ve ne halt ettiğimi düşündüm. Amadeo

defalarca, onun aslında benim düşündüğüm gibi bir canavar olduğunu ve benim de onun kişisel fahişesinden başka bir şey olmadığını kanıtladı.

O duygu bir kez daha geri geldi, onun için hiçbir şey ifade etmediğimi bilmenin umutsuzluğu boğazımı sıkıyordu. *Önemli değil. O da benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Birkaç ay sonra bu da bitecek.*

Yüzüme su serptim ve etrafa baktım. Metal çöp tenekesini çekersem ulaşabileceğim bir pencere vardı. Kaçmak kolay olacaktı.

O beni yakalayacaktı.

Bu düşünceyle kalbim hızla çarpmaya başladı. Hayır, bunu yapamazdım. Ama korumalarımı atlatıp birkaç dakika yalnız kalabilirdim. Belki Calix'i bulup neler olduğunu açıklayabilirdim. Suyu açtım ve çöp tenekesini itip üzerine çıktım. Pencereyi dışarı doğru ittiğimde, içinden geçebilecek kadar yer vardı. Kendimi yukarı çekip kayarak yere düştüm ve inledim.

"Lanet olsun." Üzerimdeki tozu silkeledim ve etrafa baktım. Kimseyi görmeyince, binanın etrafını dolaşıp içeri geri girdim ve içeri girdiğimizde cildime basılan damgayı gösterdim. "Dövüşçüler nerede? Calix'i tanıyorum."

"Sola dön ve koridordan aşağı git. Sağda birkaç oda var. Ama içeri girebilecek misin bilmiyorum. Koç hayır derse, hayır demektir."

"Anladım. Teşekkürler."

Binaya girip koridora döndüm. Amadeo, hemen geri dönmediğim için sinirlenecekti, ama bütün gece takılmayı planlamıyordum. Kavgaya yakında başlayacaktı ve ben koltuğuma geri dönecektim.

"Amadeo ne olup bittiğini bilmiyor. Kendi kuyruğunu kovalıyor ve biz haftalardır ona çıkmaz sokaklara yönlendiriyoruz. O pisliği gömmek üzereyiz."

Kaşlarımı çattım. Bu, Amadeo'nun birkaç gün önce yakaladığı Luka'ya benziyordu. Duvara yaslandım ve sese doğru yaklaştım. Etrafa bakındığımda, Luka'yı telefonda gördüm. Oda içinde ileri geri yürüyordu.

"Aptalca bir şey yapamayız, ama onun dikkati dağınık. Hemen harekete geçerse, ne olduğunu anlamayacak. Evinde sakladığı o erkek fahişeye çok fazla yatırım yaptı." Burnunun köprüsünü sıktı. "Bir sonraki vuruş yeri için ne yapabileceğime bakacağım. Karşı karşıya gelmek için yeterince adamımız yok, bu yüzden sessizce yapmalıyız. Kahretsin, geri dönsem iyi olur. Küçük evin orospusunu korumam gerekiyor."

Topuklarımı döndürdüm ve geldiğim yoldan geri yürüdüm, koşup dikkat çekmemeye çalışarak. Banyo görünürdeydi ve tam hız ilerliyordum ki birine çarptım. Kafamı kaldırdığımda Angelo bana bakıyordu, elleri kollarımda.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Senin banyoda olman gerekiyordu." "Ben, şey..."

"Biliyor musun?" Elini kaldırdı. "Bilmek istemiyorum. Buradasın, tek parçasın, bunu bir zafer sayıyorum. Çekil. Amadeo'ya geri dön, yoksa seni ispiyonlayacağım ve o da seni pataklayacak."

Nefesimi bıraktım. "Teşekkür ederim," mırıldandım.

Angelo bir kez başını salladı ve etrafına baktı. Bana tekrar baktığında, başını koltukların yönüne doğru eğdi ve ben de onu takip ederek Amadeo'nun yanına gittim. Oturur oturmaz adam hemen yanıma geldi.

"Neden bu kadar geciktin?"

"Bir dakika beklemem gerekti." Ona kaşlarını çatarak baktım.

"Ne oldu?" Yüzündeki boş ifade kayboldu ve elini uzatıp çeneme dokundu. "Söyle bana."

Dudaklarımı ısırdım. "Söylemeli miyim, bilmiyorum." "Six..."

Gözlerimi kapattım ve nefes aldım. Ona söylediğimde, o adamın canına okuyacağını biliyordum. Ve bu kan benim üzerime bulaşacaktı. Çenemi daha sıkı tuttu ve ben gözlerimi tekrar açtım, yüzündeki endişeyi gördüm.

"Ne oluyor, bebeğim?"

Bebeğim mi? Ne zaman bana öyle demişti ki? Şu anda bunu analiz edecek vaktim yoktu.

Dövüş başladı ve ringe baktım. Calix çoktan harekete geçmişti. Bir yumruğu kaçırdı, diğer adamı yakaladı ve hemen ringin zeminine yapıştırıldı. Yüzündeki kararlı ifadeyi gördüm ve bir anda ayağa kalktı.

"Altı," diye bağırdı Amadeo.

"Siktir," diye inledim. Cevap vermek istemiyordum. MMA dövüşünü izlemek ve sorunlarımın varlığını unutmak istiyordum. "Luka'nın sana sahte ipuçları verdiklerini ve seni boşuna uğraştırdıklarını söylediğini duydum. Seni alt etmek istediklerini ya da bilmediğim başka bir şey istediklerini. Ama benim dikkatini dağıttığımı ve yakında harekete geçeceklerini söylediler."

Amadeo bana göz kırptı. "Luka olduğundan emin misin?" Başımı salladım. "Telefonuyla konuşurken gördüm."

Amadeo beni bıraktı ve Gabriele'ye döndü. Ne konuştuklarını duyamıyordum, bunun yerine dövüşe odaklandım. Calix hatırladığımdan daha hızlıydı. Adamı yere yatırdı, yumruğu adamın yüzüne çarptı, sonra adam kıvrılınca kafasının arkasına çarptı.

"Six, gidiyoruz."

Amadeo'ya baktım. "Nereye?" "Şu anda soru sorma. Kalk."

O şaka yapmıyordu. Ayağa kalktım ve ağzımı kapalı tutarak onu binadan dışarıya kadar takip ettim. Kafamda binlerce soru vardı, ama çenesinin sıkılığı ve kaslarının seğirmesinden, meraklı davranmanın sırası olmadığını anladım.

Binadan uzaklaştık ve sessizce giderken etrafa baktım. Yolculuk çok uzun sürmedi. Yirmi dakika sonra bir depoya vardık. Angelo hala ön koltuktaydı, ama Luka yoktu. Orada otururken başka bir araba geldi, bagaj açıldı ve Luka dışarı sürüklendi.

"Angelo, sen benimle gel. Her şey güvenli hale geldiğinde geri dön ve Altı'yı koru. Kimse burada olduğumuzu bilmiyor, ama tedbirli olmakta fayda var." O döndü ve

ben. "Benimle geliyorsun. Seni eve göndermek isterdim, ama az önce öğrendiğin şey, seni benden başka kimseye emanet etmek istememe neden oluyor."

Gözlerine baktım ve başımı salladım.

"Tamam." Yanağımı okşadı. "Beni takip et."

Arabadan indik ve Amadeo'ya baktığımda, tamamen farklı bir insana dönüşmüştü. Yüzünde soğuk bir maske belirmişti ve bu beni titretmişti. Amadeo ve onun acımasızlığı hakkında ne düşünürsem düşünsem, onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Bu benim için tamamen yeni bir şeydi.

Onu yakından takip ederek depoya girdim ve o beni, ikinci kattaki bir ofise çıkan, sallanan metal merdivenlerden yukarı çıkardı. Kapıyı açıp beni içeri aldıktan sonra bir sandalyeyi işaret etti.

"Burada otur ve beni bekle."

"Evet, baba," dedim otomatik pilotta. "Bekleyeceğim."

"Aferin oğlum." Geri çekilmeden önce beni öptü. "Birazdan dönerim."

Başımı salladım ve onun gitmesini izledim. Ofise göz gezdirdim, oturdum ve etrafı inceledim, ama oldukça boştu. 2002'den beri kullanılmamış gibi görünen bir bilgisayar, bir sürü dosya dolabı ve bir masa vardı, ama bunun dışında oda boştu. Sandalyeye ileri geri sallanarak tavana, yere, ellerime baktım, ta ki sıkılıp ayağa kalkana kadar.

Aşağıda neler oluyor?

Endişe, midemde ağır bir top gibi oturuyordu. Orada bir top gibi duruyordu ve neler olduğunu düşündükçe sıkışıyordu. Yavaşça kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. Angelo'nun bana odama dönmemi söylemesini bekliyordum, ama kimse beni durdurmadı. Bu mantıklıydı. Burayı sıkı bir şekilde kilitlemişlerdi. Neler olduğunu bilmemek bana dayanılmaz geliyordu.

Kalbim göğsümde çarparak, olabildiğince sessizce aşağı indim. *Görünmemek yeter, hepsi bu.* Bir kez bakarsam odama dönüp Amadeo'yu bekleyecektim.

On Beşinci Bölüm

Amadeo

Tükürük Luka'nın ağzının köşesinden sızarak yere damladı. Yumruğum ağrıyordu, derimin derinliklerine işleyen ve kolumun her yerine yayılan zonklayan bir ağrı. Kanı parmak eklemlerimi lekelemişti ve sanki derimdeki iğrenç sıvıyı temizleyebilecekmiş gibi ellerimi salladım. Alaycı bir gülümsemeyle, bir avuç dolusu saçını tutup başını geriye doğru çektim.

"Ne yapıyordun, Luka?"

"Hiçbir şey," diye boğuk bir sesle cevap verdi ve başını sallamaya çalıştı, ama ben tutuşumu sıkılaştırdım. "Hiçbir şey yapmadım patron!"

Başını aşağı doğru çektim ve dizimi burnuna vurdum. Kıkırdak kırılma sesi kulaklarımda yankılandı ve o hıçkırarak ağlamaya başladı. Her erkek, kemiklerini kırıncaya kadar büyük ve kötüdür. Gözyaşları kanla birlikte yağmur gibi akıyordu. Çenem titriyordu. Sıçan. Böyle bir adam hiçbir şeydi. Ailemi, örgütümü ve Six'i tehlikeye atmıştı. Bu, hak ettiği en az şeydi.

Saçını geri çekerek, kanın yüzünden damlamasını izledim. Sümük ve gözyaşları yüzünü kaplarken, gevezelik edip yalvarıyordu. Her kelime kulak ardı edildi.

"Luka? Luka, bana dikkatini ver." Bana bakana kadar yüzünün önünde parmaklarımı şıklattım. "Kiminle çalışıyorsun? Telefonda biriyle konuşuyordun ve kim olduğunu bilmek istiyorum."

Kafasını salladı. "Kimseyle."

"Sana ne gibi geliyorum? Aptal gibi mi?" "Hayır, hayır

öyle değil..."

Boğazına yumruk attım ve nefesini kesince, nefes nefese kaldı. Geri çekilip, kendine gelmesine izin verdim. Six bana yalan söylemezdi. Luka'nın biriyle telefonda konuştuğunu söylediyse, öyleydi. Ama kendi grubumda anlaşmazlık olduğunu bilmek? Bu bir tokat gibiydi.

"Sana bir şans daha vereceğim, Luka. Ya bana neler olduğunu anlatırsın ya da seni öldürürüm, aileni bulurum ve onları da öldürürüm, ve ben tatmin olana kadar bu böyle devam eder. Ve ben tatmin edilmesi zor bir adamım, bunu biliyorsun."

Öksürdü ve dudaklarından kan fışkırdı, takım elbiseme sıçradı. Damlaları sildim, ama lekeleri daha da büyüttü. İç çekerek, Angelo'ya parmaklarımı kıvırdım.

"Arabadan aletlerimi getir."

"Hayır!" diye bağırdı Luka, başını sertçe sallayarak. "Yapma." "Git getir," diye Angelo'ya tereddüt ettiği sırada söyledim.

"Sana söyleyeceğim," dedi Luka, çılgın gözleri benden Angelo'ya, Angelo'dan bana kayarken. "Ölmek istemiyorum."

Çok geç.

Bu geceden sonra yaşayacağını mı sanıyordu? Hayır. Bir çingiraklı yılan bir eve girip orada yaşayan insanları tehdit ederse, kafası koparılır. Luka, aradığım bilgiyi aldıktan sonra aynı kaderi paylaşacaktı.

Angelo aletleri almak için döndü ve ben elimi kaldırdım. "Bekle." Luka'ya döndüm. "Konuş."

Luka öksürdü ve başını salladı. "Kim yönetiyor bilmiyorum," dedi, bana bakarken sözlerinin arkasında hafif bir hırıltı vardı. "Emirleri alıyorum. Birlikte çalışan birkaç kişiyi tanıyorum, ama hepsi bu."

"Yeterli değil." Ayağa kalktım ve parmaklarımı kırdırdım. "Tekrar deneyelim."

"B-bekle. Sadece iki isim daha biliyorum, ama işler böyle yürüyor. Liderimiz çok fazla şey bilmemizi istemiyor, bu yüzden sadece gerektiğinde insanlarla iletişim kuruyoruz. Asıl patronu, ya da kadını, ya da her kimse, hiç görmedim."

"Bundan daha fazlasına ihtiyacın olacak," dedim ve kollarımı daha da yukarı sıvadım. "Bana hiçbir şey vermedin ve hayatta kalmayı mı bekliyorsun?" Dilimi şaklattım. "Adil bir takas değil."

"Lütfen patron," diye nefes nefese konuştu. "Doğruyu söylüyorum."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ve?"

Adam hasta bir köpek gibi inledi. "Lütfen... Ben... Ben sadece... Her şeyi mahvettim ama düzeltebilirim. Bırak düzelteyim patron!"

Çaresiz yalvarışları kulak ardı edildi. Onu görmezden gelerek silahımı ve bıçağımı çıkardım ve yanımdaki masanın üzerine koydum. Gözleri onlara takıldı ve iri iri açıldı. Bir kez daha, sandalyenin arkasında ellerini bağlayan metal kelepçelerden kurtulmak için çırpınmaya başladı. Sandalye gıcırdadı ve neredeyse devriliyordu ama Luka benden kaçamıyordu.

"Bence buradan kesmeye başlamak iyi olur," dedim ve bıçağın ucunu onun uyluğuna batırdım. "Ne dersin?"

Luka'nın sözleri, panik başladıkça çaresizden tutarsızlığa dönüştü. Ona baktım, ama hiçbir şey hissetmedim. Artık neredeyse hiç bir şey hissetmiyordum. Beni *hissettiren* tek kişi Six'ti. Beni sinirlendiriyor, çıldırtıyor, kalbimi o kadar çok sıcaklıkla dolduruyordu ki, sanki dünyanın karanlığı kalbimi hiç kirletmemiş gibi. Bazen beni gülümsetiyordu bile. Diğer her şey sadece birer rahatsızlıktı, Six'e sığınıp onda rahatlık bulmadan önce halletmem gereken şeylerdi.

Ve bu pislik benim randevumu bölüyor.

Öncesinde pek de iyi gitmiyordu ama Six'i sakinleştirmek ve kendini kontrol etmesini sağlamak kolaydı. Kavgaya geri dönüp eğlenceyi izleyip birbirimize sarılabıldik. Bunun yerine, o üst katta ve ben çalışıyordum.

Bu adam beni gerçekten çok sinirlendiriyor.

Öfke içimi kapladı ve Luka'nın kafasını çıplak ellerimle koparmak istedim. O, Six ve benim aramıza girmişti. Bu tek başına öldürülmesi gereken bir suçtu, ama buna bir de bana komplo kurduğunu ekleyince, ölmeyi daha da hak ediyordu.

"Patron, ondan başka bir şey öğrenebileceğimizi sanmıyorum," dedi Angelo yanımda dururken. "Şu anda sadece saçmalıyor."

Kafamı salladım. "Ondan daha fazla bilgi alabilirim. Çekil." Soğuk çelik bıçağımı Luka'nın yanağına dayadım. "Ağlamayı kes ve bana bak."

Bıçağın ucu çenesine saplandı. Kan yere damladı, ama ben gözlerimi onunkilerden ayırmadım. Luka zorlukla yutkundu, adem elması boğazında dans ederken önümde titriyordu.

"Bana her şeyi anlat yoksa parçalarını kesmeye başlayacağım. Testislerinden başlayıp oradan devam edeceğim."

Panik yüzünü kapladı ve ter cildinden aşağı aktı. Deponun serinliğinde bile, berbat bir haldeydi. Onu sabit tutmak için yanaklarını tuttum ve bıçağı biraz daha kaydırarak çenesini kestim. Kanama arttı ve o nefes nefese kaldı, hareket etmemek için nefesini tutmaya çalışırken gözleri tabak gibi açıldı.

"Hadi ama. Daha fazlası olduğunu biliyorum. Konuşman gerek."

"Başka bir şey bilmiyorum," diye fısıldadı. "Lütfen bana inan. Bilseydim sana söylerdim. Söylemez miydin sence? Taşaklarımı keseceksin diye tehdit ediyorsun. Güven bana, cevapları bilseydim sana söylerdim. Hiçbir şey bilmiyorum!"

Ayağa kalkarak Luka'ya başımı salladım. Hiçbir şey bilmediğini söyledi, ama yalanını iliklerime kadar hissettim. Adam tam bir yalancıydı. Ama daha fazla bir şey söylemeye niyeti yoktu. En azından çok daha fazla uğraşmadan ve o zaman bile ağzı sıkı bir piç kurusu olduğu için.

Luka benim için artık bir işe yaramıyordu. "O

zaman artık yaşamana gerek yok galiba."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ama sana bilgiyi ben verdim!"

"Ee? Yaşayacağını hiç söylemedim." Bıçağı daha sıkı kavradım, sapı derime batıyordu. "Beni bir kez ihanet edersen, işin biter."

Yalvarışları depoda yankılandı ama ben etrafta dolaşırken bu sesler sadece beyaz gürültüden ibaretti. Sandalyenin etrafında dolaşp bıçağı boğazına dayadım. Luka, bana ve aileme sorun çıkaran diğerlerine ibret olacak. Onun sonunu görürlerse, saçmalıklarını sürdürmekten vazgeçmeleri için bu yeterli olacaktır.

Hızlı bir hareket dikkatimi çekti ve başımı kaldırdım. Six'in gözleri benimkilerle buluştu. Yüzündeki korku, kalbimin derinliklerine acı sapladı. Dönüp kaçtı.

Ona göre bir canavar gibi görünmüş olmalıyım.

Kanlar içinde duruyordum, bıçak Luka'nın boğazına dayalıydı. Beni öldürmek üzereyken gördü. Midemde garip bir his uyandı ve boğazım düğümlendi.

"Siktir. Bitir şunu," dedim Angelo'ya, bıçağı eline tutuşturup Six'in peşinden koştum. "Bekle!"

Onu yakaladım, bir kapıyı çekip açtım ve bileklerini tuttum. Six bana karşı direndi, nefes alış o kadar hızlıydı ki, o anda bayılacağından emindim. Onu kendime doğru çektim ama o beni itti.

"Bana dokunma!" diye bağırdı. "Sadece uzak dur." Kaşlarımı çattım. "Six, bu yapılmalı."

"Öyle mi?" diye sordu, duvara yaslanarak benden uzaklaşırken.

"Evet. Luka bir enfeksiyon gibi. Onu yaşatırsam, her şeyi enfekte edip çürümeye bırakacak." İç geçirdim ve yüzümü elime sürerek, cildimde kurumuş kan damlalarını hissettim. "Yukarıda kalmalıydın."

"Gitmek istiyorum," dedi Six titreyerek. "Hemen."

Etrafa bakındım ve başımı salladım. Angelo temizliği halledebilirdi. Ona uzandım ve elimi sırtına koydum. Six titredi, ama yine kaçmadı. Muhtemelen en iyisi buydu. Gece havasına çıktık ve derin bir nefes aldım. Bakır kokulu kan kokusu hala burnumu dolduruyordu ve Six'in de kokuyu aldığını biliyordum.

"Eve gidiyoruz," dedim yumuşak bir sesle ve onu yolcu koltuğuna oturtmaya yardım ettim. "Tamam mı?"

Six başını salladı, ama dudakları düz bir çizgi halindeydi. Ön camdan dışarı baktı, ama gözleri benimkilerle buluşmayı reddetti. Midemde aynı garip kıvrılma hissi büyüdü, bağırarak istedim.

Neden bana bakmıyorsun?

Kapısını kapattım ve sürücü tarafına doğru yürüdüm, sonra durdum. Bana yansıyan görüntü, kanla kaplı kendi görüntümdü. Yüzümdeki ifade sert ve çarpıktı.

Bir canavarın yüzü.

On Altıncı Bölüm

Altı

O görüntüyü kafamdan atamadım. Amadeo, Luka'nın arkasında duruyordu, bıçak boğazını kesiyordu, tereddüt etmeden onu öldürmek üzereydi. Ve sonra Amadeo'nun yüzündeki ifade vardı. Sanki hiçbir şey yapmıyormuş gibi çok sakin ve ölüydü.

Nasıl bu kadar rahat olabilirdi?

Battaniyeyi başımın üzerine çektim ve kendimi daha da küçülttüm. Elbette, insanların dövüldüğünü görmüştüm ama hiç kimsenin gözümün önünde öldürülmek üzere olduğunu görmemiştim.

Yukarıda kalmalıydım.

Gözlerimi kapatıp uyumaya çalışmak da işe yaramadı. Amadeo'nun elinde bıçakla kanlar içinde olduğunu gördüm ve durumumu ve nerede olduğumu hatırladım. Burası Amadeo'nun eviydi ve ben onun tutsağıydım. Eğer gerçekten isterse, hiç düşünmeden beni öldürebilirdi. Ve ben onunla oyunlar oynuyor, onunla yatıyor, hatta onunla vakit geçirmekten zevk alıyordum.

Bir titreme vücudumu sarstı ve yastığımı daha sıkı kavradım. *Buradan çıkmam gerekiyor.*

Tık tık.

Oturup kapıya dikkatle baktım. "Evet?" "Girebilir miyim?"

Angelo'nun sesi rahatlatıcıydı. Amadeo'yu önceki geceden beri görmemiştim, ama eninde sonunda odama geleceğini biliyordum. Her zaman öyle yapardı.

"Evet, içeri gel."

İçeri girdi ve bir kadın onun yanından geçerek yatağıma bir tepsi koydu. Bana gülümsedi ve tepsinin yanına oturdu.

"Sen Six olmalısın," dedi ve yemeği bana doğru itti. "Ama, şimdiye kadar acıkmış olacağını sۆyledi, ben de sana akşam yemeği getirdim."

"Sen kimsin?" diye sordum.

"Ah evet, ۆzür dilerim, kendimi kaptırdım." Altın takılarla sۆslenmiř elini uzattı. "Ben Rayna. Ama'nın kız kardeşi."

Ona baktım. Daha yakından baktığımda, aile benzerliğini gۆrebildim. Rayna da aynı koyu saçlara ve zeytin rengi tenlere sahipti. Sanki giydiği her şey diğerlerinin ulaşamayacağı kadar pahalıymış gibi gۆrۆnۆyordu. Gۆlۆmsemeři yumuşaktı, ama gۆzlerinde onu hafife almamamı sۆyleyen bir şey vardı.

"Six," dedim, sonunda elini tutup hafifçe sıktım. "Amadeo mu gۆnderdi seni?"

Kafasını salladı. "Hayır, ۆyle bir şey yok. Ofisinde bir toplantısı var ve beş dakika sonra sıkıldım, bu yۆzden Gabriele'nin bana bahsettiği yeni misafiri gۆrmeye geldim." Yemeğimi bana doğru itti. "Ama ye. Ben buradayım diye aē kalmana gerek yok."

Ona iştahımın kalmadığını nasıl aēıklayabilirdim ki? Amadeo'nun hiē tereddüt etmeden ۆldۆrmeye hazırlandığını gۆrdۆęۆmdede iştahım kaēmıřtı. Tepsiyi kendime doğru ēektim ve bir dilim pizza aldım. Amadeo, ben pizza sipariş ettiğimde hep yۆzۆnۆ buruştururdu, ama belli ki benim iēin yaptırmıştı.

Bir ısırık aldım ve ağzımda talaş tadı vardı. Amadeo'yu her dۆřۆndۆęۆmdede, midemde aynı dۆęۆm oluşuyor ve sıkışıyordu. Pizzayı bıraktım ve su şişesini alıp yudumlarken, Amadeo'nun kız kardeşinin neden burada olduğunu anlamaya ēalıřtım.

"Geēen gece ikinizin zor bir gece geēirdięini duydum," diye yavaşça başladı. "Bu tőr şeyler zor olabilir. Hayatlarımız."

Ona baktım. "İnsanları ۆldۆrmek gerēekten zor gۆrۆnۆyor, evet," dedim alaycı bir şekilde, sonra su şişesini biraz fazla sert bir şekilde masaya bıraktım, su tepsiyeye sıēradı. ۆfkeyle kapağını tekrar vidaladım. "Yani, Luka ۆldۆ mۆ?"

"Amadeo'yu kızdırdı."

"Yani ۆylece ۆldۆ mۆ?"

Rayna başını eğdi. "Ne yapmasını isterdin? Luka'yı hafifçe azarlayıp, ailemizi mahvetmesine izin mi versin?"

Dudaklarımı sıkıştırdım ve geriye yaslandım çünkü bir çözümüm yoktu. Belki Amadeo onu hapse atabilir ya da incitebilirdi! Ama onu öldürmekten daha iyi olurdu.

Ama kendisine zarar veren herkese bunu yapamazdı. Onları nereye koyacaktı? İnsanlar onun zayıf olduğunu düşünürdü. Neden bu konuyu düşünüyorum ki?

İki parmağımı şakağıma bastırarak, başımda oluşmaya başlayan baş ağrısını masaj yaparak geçirdim. Birkaç ay önce hayatım çok daha basitti. İşe gidip, eve gelip, partiye gidip, yatıyordum. Ertesi gün her şeye yeniden başlıyordum. Şimdi ise bir mafya patronunun bakış açısıyla olaylara bakmaya çalışıyordum.

"Bak, bu iş zor, ama başa çıkmamız gereken bir şey." Ayağa kalktı ve siyah elbisesinden hayali bir tüyü silkeledi. "Tanıştığımıza memnun oldum. Bu konuda fazla kafayı takma. Olur böyle şeyler."

Olur böyle şeyler.

Onlar bu olayı böyle görüyorlardı. Hepsi o kadar duyarsız mıydı ki, hayatları sona erdiriyor olmalarını umursamıyorlardı?

Muhtemelen.

Rayna'nın telefonu çaldı ve bana bakmadan önce telefona bir göz attı. Sesi kapattı ve çantasına geri koydu.

"Gitmeliyim tatlım. Eminim yakında tekrar görüşürüz."

Başımı salladım, ama kalmaya niyetim yoktu. Amadeo ve onun çılgın ailesinden kurtulur kurtulmaz gidecektim. Artık kalıp beklemek yoktu. Boğazıma bıçak dayalı bir sandalyeye bağlanmadan önce gitmem gerekiyordu.

Rayna gittikten sonra tepsiyi alıp kapıya doğru yürüdüm. Koridoru baştan sona gözden geçirdikten sonra tepsiyi yere koydum, ama Amadeo ortalıkta yoktu. Angelo kapımın hemen dışında nöbet tutuyordu, bana baktı ve sadece başını salladıktan sonra tekrar nöbetine döndü.

Gitme zamanı geldiğinde onu geçmenin bir yolunu bulmam gerekecek.

Önceki gece Amadeo'yu her şey konusunda, ama özellikle de benimle ilgili olarak daha da paranoyak hale getirmişti. Bizi eve geri götürürken, telefonda her şeyin yolunda olduğundan ve evin benim için güvenli olduğundan emin olduğunu duydum. Angelo artık bir dakika bile yanımdan ayrılmamıştı. Henüz yirmi dört saat bile geçmemişti ama ben çoktan boğulmuş hissediyordum.

Odama geri döndüm ve duş almaya karar verdim. Belki sıcak su kafamı boşaltırdı. Duşu açtım ve kıyafetlerimi çıkarıp çamaşır sepetine attım, sonra duşun ısınmasını beklemek için duvara yaslandım.

Amadeo birden aklıma geldi ve kaşlarımı çattım. Kendimi kana susamış bir psikopata yakınlaştırmıştım. Yoksa sosyopat mıydı? Her halükarda, buna bir son vermem gerekiyordu. Amadeo beni esir alan, hapseden ve ondan başka kimseyle konuşmamı ya da ayrılmamı engelleyen gardiyandı. Bana özgür olduğum yanılsamasını vermişti; beni dışarı çıkarıyor, Ty'ı aramama izin veriyordu. Ama ben hala bir tutsaktım.

Duşa girdim ve önceki geceyi düşünmemeye çalıştım. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, aklımdan çıkmıyordu. Duşu kısa kestim ve çıktım, belime havlu sardım ve kapıda donakaldım.

Amadeo, elinde telefonu, yatağımın üzerinde oturuyordu. Her zamanki gibi kusursuz ve korkutucu görünüyordu. Bir bacağını diğerinin üzerine atmış, ceketini çıkarmış ve koyu renkli gömleğinin ilk iki düğmesi açıktı. Başka biri olsaydı, benim tipim olduğunu söyledim. Benim tipim katiller olamaz.

Bana baktı. "Sonunda duşunu bitirdin." Kaşlarını çattı, gözleri üzerimde dolaştı. "Dışarıda tepsini gördüm. Yemek yememişsin."

"Aç değildim," dedim kısaca, komodine doğru yürürken.

"Bu doğru olamaz. Dünden beri bir şey yemedin ve iştahının nasıl olduğunu biliyorum."

Tabii, çünkü Amadeo Bianchi her şeyi bilirdi.

Şifonyerdeki kıyafetleri karıştırıp giyecek bir şeyler seçtim. Bir şort ve bir tişört benim için fazlasıyla yeterliydi. Tek istediğim yatağa geri dönüp geceyi orada geçirmektir. Amadeo ile yatacak halim yoktu.

"Altı."

Banyoya girmeli miyim? Giyinmem lazım ama onun bana bakmasını istemiyorum.
Elimdeki kıyafetlere bakarak seçeneklerimi değerlendirdim.

"Altı."

"Ne?" diye cevap verdim, onun ipucumu anlamayıp gitmemesine sinirlenerek.

"Bana bak."

"Giyinmeye çalışıyorum."

Amadeo'nun sıcak eli bileğimi kavradı ve omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Beni döndürdü. "Bana bak!"

Korkuyla irkildim ve ondan uzaklaşmaya çalışırken ellerimi havaya kaldırdım. Gözlerimi sıkıca kapatıp bana vurmasını bekledim. Darbe gelmeyince yavaşça gözlerimi açtım.

Amadeo bana baktı, gözleri endişeyle doluydu ve... o neydi? Yüzünde belirip kaybolan duygularını çözemedim. Beni bıraktı ve bir adım geri attı.

O arkasını dönüp odadan çıkarken boğazım düğümlendi. Orada donakaldım, geri dönmesini ya da bir şey söylemesini bekledim. Geri dönmedi.

Neden geri gelmesini istiyorum ki?

Elimi karnıma koydum ve midemde bir düğüm oluştu. Amadeo'nun yüzündeki ifade acıydı. Onu incitmiş miydim? Bianchi ailesinin reisini kim incitebilirdi ki?

Aptalca bir yanımla onun peşinden gitmek, ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek için yalvarıyordu. Benim iyi olduğumu. Bu bir yalandı, hala berbat durumdaydım, ama onu teselli etme dürtüsü hissediyordum. Kapıya doğru bir adım attım ve kendimi durdurdum.

Onu yalnız bırakmalıydım.

Amadeo'nun peşinden gitmek yerine, kıyafetlerimi giydim ve yatağa oturdum. Ama beklerken gözlerimi kapıdan ayıramıyordum.

Hayatımdaki her şey mantıklı olmaktan çıkıp karmaşık hale gelmişti. Ve beni öldürebilecek bir adam için endişelenmekten kurtulamıyordum.

kafamda dönen tek şey, onun iyi olup olmadığıydı. Yeşil gözlerinde parlayan acı benim yüzümden olmuştu.

Bu benim hatam.

On Yedinci Bölüm

Amadeo

TELEFONUMA BAKIYORDUM. Six, ona kısa süre sonra döneceğimi bildiren mesajımı açmıştı. Bu birkaç hafta önceydi. O zamandan beri hiçbir şey söylememiştim, ama Six bana mesaj atmaya devam ediyordu.

Six: Neredesin?

Six: Neden cevap vermiyorsun?

Six: Öldün mü ne? Öldüysen eve gidebilir miyim? Six: Amadeo, bu ne lan!

Six:

Son birkaç gündür bana mesaj atmamıştı. Mesajlardan uzaklaştım ve yerine kamerayı açtım. Six, Angelo'nun gözetiminde arka bahçedeydi. Çocuk durmadan ileri geri yürüyordu. Telefonunu çıkardı ve beklentiyle midem kasıldı. Bir dakika sonra, telefonu cebine geri koydu ve tekrar yürümeye başladı.

Sanki ona dokunabilirmişim gibi ekrana dokundum. Kalbim sıkıştı ve Six'e bakmaya devam etmemek için hızla programdan çıktım. Gabriele, takıntılarım ve bunların beni ne kadar çabuk yıktığı konusunda haklıydı.

Telefonum çaldı ve açtım. "Evet?"

"Selam patron, kontrol için arıyorum. Six odasına dönüp uykuya daldı."

"Nasıl?"

"İyi sanırım. Ya sinirli ya da sessiz." Angelo bir an sessiz kaldı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Eğer mecbur kalırsan," dedim ve tabletimi alıp ipuçlarımı gözden geçirdim. Birinin peşimde olan kişi hakkında bir şeyler bilmesi gerekiyordu.

"Bunun sana yakın birinden gelmiş olabileceğini hiç düşündün mü?"

Donakaldım. "Ne demek istiyorsun?"

Angelo iç geçirdi. "Hiçbir şey, bir şey söylememeliydim."

"Söyle bana," diye homurdandım, sabrım her saniye azalıyordu.

Derin bir nefes aldı. "Sadece... bu pisliği yapan kişi sana yakın biri olmalı. Muhafızlarına ulaşıyor, evine giriyor, toplantılarına katılıyor, en azından çoğuna. Ya kardeşlerinden biri ise? Ya da Rayna?"

Sinirlendim. "Delirdin mi sen?"

"Bu ilk kez olan bir şey değil," dedi Angelo. "Amcan, teyzenin yardımıyla babana da aynı şeyi yaptı. Onu ortadan kaldırmaya çalıştılar."

Şakaklarımı ovuşturarak Angelo'ya bağırmamaya çalıştım, çünkü haklıydı. Ama o, hatırlamak istemediğim çocukluğumun çok karanlık ve çarpık bir dönemini gündeme getiriyordu. Bir zamanlar babamın erkek ve kız kardeşine çok yakındım. Beyzbol maçları, İtalya gezileri, aile yemekleri. Amcamın kafasına kurşun sıktığım gün, beynime kalıcı olarak kazınmıştı.

"Patron?"

"Duydum. Altı'yı yakından takip et ve senden başka kimsenin ona yaklaşmasına izin verme. Anladın mı?"

"Evet. Anlaşıldı."

"Angelo?"

"Evet?"

Kaşlarımı çattım. "Neden ilk başta yakınımıdaki biri olabileceğini düşündün?"

"Six'in peşinden koştuğun gece Luka'nın söylediği bir şey. Tehlikenin sandığından daha yakın olduğu hakkında bir şeyler mırıldanıyordu."

Durakladım. "Bunu neden daha önce söylemedin?"

"Son bir aydır seninle konuşmak zor oldu. Sen ipuçlarını takip etmekle meşguldün, ben de Six'i takip ediyordum. Sana daha önce söylemek istedim, ama açıkçası bunun saçmalık olduğunu ve Luka'nın kendi kışını kurtarmaya çalıştığını düşündüm."

"Bir dahaki sefere hemen söyle," dişlerimi sıkarak söyledim.

"Evet, patron."

Telefonu kapattım ve sehpaye bıraktım. Bana yakın biri. Gözlerimi kapatıp kim olabileceğini düşünmeye çalıştım ama aklıma kimse gelmedi. Kardeşlerim ve kuzenlerim bana her zaman sadık olmuştu. Rayna çılgın olabilirdi ama beni asla ihanet etmezdi.

Babam da öyle düşünüyordu.

Kahretsin. Üzerime çöken boğucu hissi gidermek için gömleğimin düğmelerini açtım ama bir işe yaramadı. Koltuğuma yaslandım ve parmaklarım telefonu alıp Six'e biraz daha bakmak için kaşınıyordu. *Sadece onun iyi olduğunu bilmek istiyorum.*

Sessiz sesler kulaklarıma ulaştı ve ben inledim. Evet, şu anda işe odaklanmam gerekiyordu. Six'i aklımdan çıkardım ve dünya bir anda yine sıkıcı hale geldi. Tüm duygularımı geldikleri boşluğa geri koyarak ayağa kalktım ve mavi bir brandanın üzerinde yatan adama doğru yürüdüm. Elleri ve ayakları bağlı, yüzüstü yatıyordu, ama daha rahat bir pozisyon bulmak için ileri geri sallanıyordu.

Çömelerek dudaklarından koli bandını yırttım ve o bir çığlık attı. Bana baktığında gözleri kararmıştı ve arkalarında ateş vardı. İyi. İçinde biraz mücadele ruhu olan insanları severdim.

Yanaklarını tuttum, çenesi titrerken tırnaklarım etine batıyordu. "Şimdi konuşmak ister misin?"

O homurdandı. "Ben hiçbir şey yapmadım!"

"Bu çok komik, çünkü son soyulan depoda gizlice dolaştığını gösteren güvenlik kamerası görüntüleri var. Tekrar denemek ister misin?"

"Siktir git," diye tükürdü.

Sırıttım. "Bana birini hatırlatıyorsun."

Yüzünü bırakıp ayağa kalktım ve kollarımı sıvadım. Bu ihanetin ne kadar derin olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Kendi organizasyonum içinde kim benim adımlı lekeliyordu? Ve topladıkları bilgiler nereye gidiyordu? Luka hiçbir şekilde bir beyin değildi ve bu adamın da öyle olduğunu sanmıyordum. Bir yerlerde, birisi kararları veriyordu.

Angelo'nun sözleri aklıma geldi ve kaşlarımı çattım. Ailemden biri olduğunu düşünmek midemi gerginlikle sıkıştırdı. Onlara ve Six'e en yakın olan bendim. Yakınlaşmasına izin verdiğim birkaç kişinin beni yok etmek isteyeceğine inanmak istemiyordum.

Ama hayatım böyleydi. Birine ne kadar güvenebileceğini düşünürsen düşün, herkesin her an sana ihanet edebileceği bir gerçektir. Her açıdan bakmalı, her nedeni göz önünde bulundurmalıydım. Ve organizasyonumun damarlarına yerleşmiş kanseri bulduğumda, onu kör bir bıçakla kesecektim.

Aletlerimi sehpayı koydum ve çatı katına göz gezdirdim. Bir ay boyunca tek başıma yaşamak beni olması gereken adama geri döndürmüştü. Six dikkatimi dağıtan biriydi. Ona geri dönersem, benim ve benim emrimdeki herkesin hayatta kalabilmesi için sağlam kalması gereken yanlarımı yumuşatacaktı.

Ama onu düşünmeden edemiyordum. Şu anda bile onu masada otururken ya da kanepede uzanırken görebiliyordum. Battaniyeye sarılmış, derin uykuda yatarken bile yatağında onun kokusunu alabiliyordum.

"Bırak beni!" diye bağırdı yerde yatan adam, mutlu anılarımı bozarak.

Ona dönüp baktığımda damarlarımdan buz akmaya başladı. Gözlerindeki mücadele parladı ve bana baktığında gördüğü şey onu küfür etmeye itti, sonra da içine kapandı. Küçük bir hançer aldım ve ona doğru yürüdüm.

"Dikkatimi çekmek istemiştin. Şimdi buradayım." Çömelip bıçağı sırtındaki çıplak deri üzerinde gezdirdim. "Merak etme, seni buradan birkaç çöp torbasıyla taşıyana kadar tüm dikkatimi sana vereceğim."

Vücudu titredi. "Ben..."

"Şşşş," diye onu kesip, bıçak sırtını kesti ve boğazından bir çığlık çıktı. "Bugün çok kötü bir ruh halindeyim ve bu şey, bu

yalanlar ve saçmalıklar sadece daha da kötüleştiriyor. O yüzden, tüm bu saçmalıkları atlayıp doğrudan konuya girelim. Kiminle çalışıyorsun?"

Nefes nefese, başını salladı. "Olmaz! Öldürürler beni."

"Benim elimden mi öleceksin, onların elinden mi öleceksin, umurumda değil." Eldivenli parmaklarımı kanının içinden geçirdim ve durakladım. "Her halükarda, ihtiyacım olan bilgiyi alacağım. Sen benim daha önemli bir yere gitmemi engelliyorsun."

Six'e geri dönmem gerekiyordu. Aramızda mesafe koymam gerektiğini bilsem de, yapamıyordum. Dört hafta dört yıl gibi geçmişti ve oğlumu çok özlemiştim.

Sorunu bulduğumda, onu çözeceğim ve ona, evime geri döneceğim. Ve ona, benim sadece bu olmadığımı göstereceğim.

Ben sadece bir canavar değilim.

"Hiçbir şey bilmiyorum!"

Bıçağı adamın uyluğuna sapladım. "Bir şey düşünüyordum. İsim değilse çeneni kapat. Ve bağırmayı kes!"

Adam sesini bastırmaya çalıştı ama ben çoktan Six'i düşünmeye başlamıştım. Ben aziz değildim. Bu da benim bir parçamdı. Dengeyi nasıl bulacaktım? Six'i asla böyle korkutmak istememiştim. Artık birlikte zaman geçirdiğimiz için.

Aramızdaki ilişkiyi düzeltmem gerekiyordu.

On Sekizinci Bölüm

Amadeo

Önceki gece misafirimle saatler geçirdikten sonra vücudum ağrıyordu ve hala yeterli bilgiye sahip değildim. Conor Kelley'nin adı geçmişti ve onunla konuşmanın zamanının çoktan geldiğini biliyordum. Aramızda her zaman geçici bir barış vardı, ama bu bozulmuşsa, bunu bilmem gerekiyordu. Bu bir savaş başlatacaktı ama bazı şeyler kaçınılmazdı.

Bir fincan kahve aldım ve ekranın arkasından Six'i izlemek için dikkatimi yeterince dağıttım. Dünden beri kötü bir ruh hali içindeydi. Dışarı çıkmayı, yemek yemeyi ve kimseyle konuşmayı reddediyordu. Eninde sonunda eve dönmem gerektiğini biliyordum. Kimse Six'le benim gibi başa çıkmayı bilmiyordu.

Ve onu özliyorum.

Fincanımı masaya koydum ve şakaklarımı ovuşturdum. Hayır, ne kadar istesem de onu düşünmemeliydim. Neler olduğunu ne kadar çabuk anlayabilirsem, Six'i o kadar çabuk koruyabilecektim. Bana kin besleyen kişi onu tanıyordu ve bu, onun da benim kadar tehlikede olduğu anlamına geliyordu.

Kameradan çıkıp, Conor'un telefon numarasının yazılı olduğu kağıt parçasını çıkardım. Darla onu benim için bulmuştu ve bu işi halletmem gerekiyordu. Numarayı tuşladım ve telefonu kulağıma dayadım.

"Alo?"

"Conor."

Kulağımda derin bir kahkaha yankılandı. "Amadeo. O sinir bozucu sesi her yerde tanırım."

Gözlerimi devirdim. "Seni aradığım anda gerçekten sorun çıkarmak mı istiyorsun?" "Kesinlikle." Bir süre durdu. "Ne oldu? Her zamanki neşeli halin yok." "Ne zaman neşeli oldum ki?"

"Bir zamanlar," dedi Conor. "Cidden, son zamanlarda sorunlarını duydum. Umarım bunun benimle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsundur."

Kahvemi yemek masasına götürdüm ve oturdum. "Bundan emin misin? Dün gece buradaki beyefendi, depolarımı zorla giren, çalışanlarımı taciz eden ve genel olarak işlerimi mahvedenlerin sizler olduğunu düşünüyor gibiydi."

O içini çekti. "Eğer işlerini mahvetmek isteseydim, Amadeo, depolarını basıp eşyalarını yakmaktan çok daha fazlasını yapardım. Bunu biliyorsun. Son baktığımda, senin bölgen vardı, benim de benim bölgem. Ateşkese dair fikrimi değiştirmedim. O zamanlar yaptığımız kavga tehlikeli ve aptalcaydı. Polisle ya da lanet olası federallerle uğraşacak vaktim yok, senin de yok. Birbirimize saldırmadan da hayatlarımız yeterince tehlikeli."

Kaşlarımı çattım ve parmaklarımı çenemdeki diken diken sakalların üzerinde gezdirdim. Conor bu konuda haklıydı. Birbirimizin ayağına basınca kapımıza dayanan yıkım ve tehlikeyi görmüştük. İkimiz de bunu istemiyorduk. Ama Conor değilse, kim bu kadar aptalca ortalığı karıştıracak kadar aptaldı?

"Belki haklısın," mırıldandım. "Ama şunu bilmeni isterim ki, eğer bu sensen ve ben bunu öğrenirsem, tereddüt etmeden boğazını keserim."

Conor güldü. "Evet, nasıl biri olduğunu biliyorum," dedi, zengin İrlanda aksanı ortaya çıkarak. "İnan bana, yakın zamanda seninle karşı karşıya gelmeyi planlamıyorum. Ve eğer öyle bir şey yaparsam, beni gelmeden önce asla göremezsin, Amadeo."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Benim bildiğim bu," dedi keskin bir şekilde, sesindeki mizah kaybolmuştu. "Sadece benim tavsiyem, ama dikkatini başka bir yere odaklamalısın. Sen ve benim için ortada bir drama yok."

"Buna yemin eder misin? Annen adına?"

"Sevgili annemin üzerine," dedi ciddiyetle. "Bak ne diyeceğim, bir şey duyarsam sana haber veririm."

"Bu kadar zahmete girmen gerekmez," dedim, kupamı alıp kahvemi yudumlarken.

"Hayır, hayır. Bunu iyi niyet göstergesi olarak kabul et. Sana bunu yapan adamın kafasını getirdiğimde, bana yalan söylediğimi düşündüğün için onu kışına sokabilirsin. Gitmem gerek."

Gülümsedim. "Evet, göreceğiz. Tamam, teşekkürler." "Rica ederim."

Telefonu kapattıktan sonra, telefona baktım ve başımı salladım. Conor her zamanki gibi düşüncesiz ve çılgındı. Ona inanıp inanmadığımı bilmiyordum, ama tek yapabileceğim beklemektir.

Telefonu bırakıp bir sigara aldım ve yaktım. Ne yapacağımı düşünürken duman havada kıvrılıyordu. Şu ana kadar hala bir çıkmaza girmiştım. Tekrar ezilmeden önce takip edebileceğim çok az ipucu vardı. Durumumun yarattığı hayal kırıklığıyla omurgamdan bir sıcaklık yükseldi.

Tek istediğim eve gidip oğlumla birlikte olmaktır.

Ciğerlerim rahatlamak için çılgık atana kadar dumanı içimde tuttum ve sonunda dışarı üfledim. Angelo benim için kendi yollarıyla çalışıyordu, ama Six'i gözetlerken yapabileceği çok fazla bir şey yoktu. Ama çocuğu korumak için başka kimseye güvenmiyordum. Evimde sayısız başka casuslar olabilirdi ve Six'e hiçbir şey olmasına izin vermeyecektim.

Telefonum masanın üzerinde titreyerek beni düşüncelerimden kopardı. *Hiç bitmiyor.*

Telefonu aldım ve Gabriele'nin aradığını gördüm.

"Şu anda meşgulüm," dediğimde bağlantı kuruldu. "Six öldü."

Kanım dondu. Ağzımdan tek kelime çıkamadı, sadece önüne bakarak kardeşimin doğru duyduğumu düşündüm. Hayır, Altı'nın öldüğünü söylememişti. Midem kasıldı ve boğazımdan düşük bir homurtu çıktı.

Daha dik oturdum. "Ne diyorsun sen?"

Gabriele nefes nefeseydi. "Yani, o gitmiş. Sabah boyunca balkonda durdu, sonra ben çıktıktan sonra yatak odasının kapısını kilitledi. Yalnız kalmak istediğini sandım, ama biraz önce benimle konuşmak istemediğinde, ona bakmam gerektiğini anladım. Angelo beni kapıdan içeri aldı ve o gitmişti. Nereye gittiğini bilmiyorum."

Sandalyemden fırladım ve sandalye yere çarptı. "Oda ne durumda? Biri içeri girmiş olabilir mi?"

"Hayır, kaçırılmış gibi görünmüyor. Duş hala ıslak, çekmeceler yarı açık ve ayakkabıları yok. Herhalde kendi isteğiyle gitmiştir."

Telefonu sıkıca kavradım. Six kaçmış mıydı? Bu kabul edilemezdi. Sigara izmaritini kahve fincanıma attım ve yukarı koşarak bir gömlek ve ayakkabı aldım. *Onu bulduğumda sıkı kışını şaplaklamaktan daha fazlasını yapacaktım.*

"Burada ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Gabriele.

"Bir şeyi kontrol etmem lazım. Bekle."

Uygulamaları kaydurdum ve Six'in telefonundaki izleyiciyi açtım. Küçük kırmızı nokta, olması gereken yerde, yani benim evimde yanıp sönüyordu. *Lanet telefonu bırakmış. Onu öldüreceğim.*

"Birkaç adam al ve aramaya başla. Ne zamandır kayıp?" "Bir saatten fazla olmamıştır."

Başımı salladım ve şifonyerden araba anahtarlarımı aldım. "Arabası ya da parası yok, bu yüzden çok uzağa gitmiş olabileceğini sanmıyorum. Harekete geçin. Onu hemen bulmanızı istiyorum!"

"Tamam, hemen başlıyorum."

"Onu bulduğunuzda, gözünüzü ondan ayırmayın ve bana yerini söyleyin. Kimsenin ona dokunmasını istemiyorum."

"Tamam."

Gabriele telefonu kapattı ve ben de sinirlenmeden önce derin bir nefes almak için durdum. Kahretsin. *Onu asla yalnız bırakmamalıydım.* Kapıdan fırlayarak çıktım ve asansörü sabırsızlıkla beklerken kapıyı arkamdan çarptım.

Ne halt ediyor bu adam?

Six benden kaçamazdı. Bunu şimdiye kadar anlamış olmalıydı. Nereye kaçarsa kaçsın, ne kadar uzağa giderse gitsin, onu geri getirmek için her zaman orada olacaktım. Six benim oğlum, benim malım, benim her şeyimdi. Hayatımda anlam ifade eden tek şeyi kaybedemezdim.

"Siktir!"

Yumruğum çelik asansör kapılarına çarptı ve bileğimde bir acı hissettim. Asansör çaldı ve kapılar açıldı, ben içeri girip elimi sallamadan önce.

Nefes al. Onu geri getireceğim, tekmelese ve bağırırsa bile. Onu kilitleyip dünyadan tamamen uzak tutmam gerekse bile. Oğlumu kaybetmeyeceğim.

Asansörden kararlı bir şekilde indim. Six, istediğim tek adamdı ve onu benden uzaklaştırırsam lanetlenirdim. Yapamazdım.

Ona aşık olduğumdan emin olduğum bir anda bunu yapamazdım.

On Dokuzuncu Bölüm

Six

Bana bakan HER GÖZ ÇİFTİ, Amadeo'ya rapor verecekmiş gibi geliyordu. Ondan kaçarken aylarca beni takip eden korku hissi geri döndü ve midem bulandı. Amadeo her yerde, her köşede olabilirdi. O ya da adamları beni kaçırıp bir arabaya atacaklardı ve ben yine aynı kirli hücrede uyanacaktım.

Bir kez daha onun tutsağı olacaktım.

Artık dayanamıyordum. Kafeste yaşamaya tahammül edemiyordum. O oradayken bedenimle borcumu ödememi talep ederken kendimi sefil hissediyordum, ama gerçekte o yokken durum bir şekilde daha dayanılmaz hale geliyordu. Gündüzlerimi ve gecelerimi dolduran sürekli boşluğu dikkatimi dağıtacak kimse yoktu, öfkemi yöneltecek ve ona yöneltecek kimse yoktu. Rayna veya Gabriele'nin beni ziyaret ettiği zamanlar dışında, tam bir ay boyunca düşüncelerimle baş başa kaldım. Ve bu bile aklımı kaybetmememi engellemeye yetmedi.

Hayır, o evden uzaklaşmalı ve uzak kalmalıydım.

Ceketimi daha sıkı sardım ve Amadeo'nun kokusunu hafifçe aldım. Ceketimi tenimden uzaklaştırarak titredim. Etrafa bakındım, kendimi durduramadım ve ceketimi burnuma dayayıp onun kokusunu içime çektim. Gözlerimi kapattım ve yürümeyi bıraktım. Sanki o tam oradaymış gibi, beni kollarına çekiyordu.

O gittiğinden beri kokusu uçup gidiyordu. Ara sıra kokusunu alıyordum ama artık giysilerime, çarşaflarıma, tenime yapışıp kalmıyordu. Ve bundan nefret ediyordum.

Cidden kendimi toparlamam lazım. Sanki çıkıyorduk da değil. Esir. Tutuklu. Hepsi bu.

Ceketi parmaklarımdan düşürdüm ve gözlerimi açtım. Doğru, bir görevim vardı. Gitmem gereken bir yer vardı ve bunu isteyebileceğim tek kişi

Tyler'dı. Şehre otostopla geldiğim adam telefonunu kullanmama izin vermişti ve Ty ile bir görüşme ayarlayabilmişim. Onu gördüğümde her şeyi itiraf edecektim ve belki de kırsalda bulunan evinde saklanmama izin verirdi. Amadeo beni orada bulamazdı.

En azından bulamayacağını umuyordum. Kendi aptalca seçimlerim yüzünden Ty ve babasını tehlikeye atamazdım.

Kahve dükkanını buldum ve içeri girdim. Kahve ve tatlıların kokusu midemi guruldattı ve elimi mideye koydum. Son birkaç gündür neredeyse hiç yemek yememiştim. O büyük masaya her oturduğumda, tamamen yalnız olduğumu hatırlıyordum. Odada yemek yerken bile, buranın benim evim, benim yerim olmadığı gerçeği beni sarıyordu.

"Six!"

Ty'a baktım. Sırada duruyordu ve endişeli bir ifadeyle bana el salladı. Ona doğru yürüdüm ve kaşları daha da çatıldı.

"Berbat görünüyorsun."

"Teşekkürler," dedim, utangaç bir şekilde parmaklarımı saçlarımın arasına geçirdim. Saçlarım uzamıştı ve acilen kesilmesi gerekiyordu, ama Amadeo'dan bir şey istemeyi reddediyordum. "Bir fincan kahve alabilir miyim? Ve bir muffin? Ödeyeceğim ama..." Omuz silktim, meteliksiz olduğumu ve pratikte dilendiğimi itiraf edemiyordum.

"Merak etme, ben hallederim." Tezgaha vardık ve Ty içeceklerimizi ve yiyeceklerimizi sipariş etti. Onları dükkânın pencerelerden uzak bir köşesine götürdük ve oturdu. "Tamam, şimdi ne oluyor lan? Beni endişelendiriyorsun dostum."

Parmağımı kaldırdım ve tüm sorunlarımı çözecek ve kendimi yarı ölü gibi hissetmeyeceğim gibi hissettirecekmiş gibi kahveyi bir dikişte içtim. Çok sıcaktı, boğazımı yakıyordu ama bir parçam bu hissi zevkle karşılıyordu. Kim olduğumu bilemeyecek kadar uyuşmuş hissetmekten daha iyiydi.

"Altı."

Kahve fincanını masaya koydum ve çilekli cheesecake muffinimi yerken boğazımı temizledim. "O kadar parayı çaldığım adam mı? Beni yakaladı."

"Kahretsin." Ty'ın kaşları çatıldı. "İyi misin?"

Buna nasıl cevap verebilirdim ki, tamamen deli gibi görünmeden? Hayır, iyi değildim, çünkü o gitmişti ve beni tek başıma bırakmıştı. Evet, kimse benim kendi zihnimle bir çekişme içinde olduğumu anlamayacaktı.

Amadeo'dan

nefret ediyorum.

Amadeo'yu

istiyorum.

Ondan nefret

ediyorum.

Onu istiyorum.

Beynim bir rollercoaster gibiydi ve ne zaman bu durumdan kurtulabileceğimi hiç bilmiyordum. Ty'a baktığımda, hala bana bakıp bir cevap beklediğini fark ettim. Ben de verebileceğim en kolay cevabı verdim.

"Evet, iyiyim. Ama o bana bunu ödettiriyor."

"Nasıl?"

Muffinimi boğazıma takıldı ve boğazımı temizledim. "Şey, şey ile..."

Ty'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Para için seninle yatıyor mu? Ne oluyor lan? Bu senin için sorun değil mi?"

Yine omuz silktim. "Başka türlü ona borcumu ödeyemem ve o da beni istiyor. Altı ay. O beni serbest bırakmadan önce ödemem gereken tek şey bu. O zamana kadar onun evinde kalıp borcumu ödemem gerekiyor."

Kaşlarını çattı. "Bugün seni bıraktı mı?"

"Hayır, kaçtım."

Ty inledi. "Six, seni aptal."

"Biliyorum. Biliyorum. Ama o bir aydır yok ve ben o evden bir süreliğine çıkmam gerekiyordu."

"Geri dönecek misin?"

Kahvemi bir yudum daha içtim. "Bilmiyorum," dedim, fincanı masaya koyarken. "Henüz karar vermedim."

"Seni bir kez bulduysa, yine bulabilir, biliyorsun," dedi Ty bana yaklaşıp. "Bu tehlikeli."

"İnan bana, biliyorum." İç geçirdim ve dudağımı ısırđım. "Yapmadan önce düşünmedim. Bir dakika önce odada duruyordum, bir dakika sonra balkon korkuluğundan tırmanıp lanet olası drenaj borusundan aşağı iniyordum. Hiçbir zaman en zeki adam olduğumu söylemedim."

Ty alaycı bir şekilde güldü.

"Bana mı söylüyorsun?" Ona sert bir bakış attım. "Çok teşekkürler!"

"Ama doğru! Ben kendimi dürtüsel biri sanırdım ama sen bambaşka bir seviyedesin." Başını salladı. "Şimdi ne yapacaksın?"

Boş muffin kağıdını ileri geri çevirerek oynadım. Karnımı doyurduğum için biraz daha iyi hissediyordum ama o korku hissi kaybolmamıştı.

"Seninle ve Clay'le kalabilir miyim?"

Ty kaşlarını çatdı. "Kahretsin. Ona sormam gerek. Yani fazladan odamız var ve eminim onun için sorun olmaz, ama tüm bu durum," dedi etrafımızı işaret ederek, "Clay'in incinmesini istemiyorum. Sen tehlikeli bir adamla ilgileniyorsun, Six."

"Biliyorum," diye mırıldandım, gözlerimi kapatıp ovuşturarak. "İnan bana, biliyorum."

Koluma dokundu ve ben ona baktım. "Hemen ona soracağım. Bırak da onunla konuşayım."

"Tamam."

Ty bana gülümsedi. "Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun."

"Evet, biliyorum," dedim sessizce. "Ama sorun yaratacaksa yapmanı istemiyorum."

"Kapa çeneni. Hemen dönerim."

Ty kahve dükkanından çıkana kadar gülümsedim ve sonra yalnız kaldım. *Ben bir pisliğim.* Bu yükü Ty'a yüklemek çok kötüydü. O parayı çalan ben olmuştum, o değil. Kaşlarımı çattdım. *Amadeo'ya geri dönemem.*

"Kalk ve sessizce beni takip et."

Kulağıma fısıldanan bu söz, omurgamdan aşağı bir titreme geçirdi. Dümdüz önüne baktım, kalbim hızla atıyordu, çünkü onun sesini hemen tanıdım. Yavaşça

döndüm. Amadeo bana bakıyordu, yüzü sakindi ama gözleri alev alev yanıyordu.

Kahretsin. Öldüm.

"Amadeo, ben..."

"Kalk. Hemen."

Yutkundum ve ayağa kalktım. Amadeo kolumu tuttu, parmakları ceketimin içinden derime batarken beni kahve dükkanından dışarı sürükledi. Gözler hareketlerimizi takip ediyordu, ama kimse müdahale etmedi ve etseler bile önemi yoktu. Amadeo bir görevdeydi.

"Hey, ne oluyor?" Ty, yanından geçerken seslendi. "Altı mı?"

Amadeo durdu ve ona bakmak için geri döndü. "Sen kimsin?" "Sen de kimsin lan?" Ty, kaşlarını çatarak hemen karşılık verdi.

"Amadeo Bianchi."

Ty'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Siktir. Bekle."

"Sorun yok," dedim hemen, Ty bize doğru yürümeye başladığında. Benim yüzümden onun zarar görmesine izin vermeyecektim. "Seni sonra ararım."

"Six..."

"Gitmem gerek." Amadeo beni tekrar çekmeye başlayınca ona başımı salladım.

"Yakın zamanda kimseyi arayamayacaksın," dedi Amadeo, arabanın kapısını açıp beni içeri iterek. Ön koltukta bir güvenlik görevlisi oturuyordu, ama bana doğru bakmadı bile. "Bu kadar çabuk fark edildiğin için şanslısın. Sen," dedi güvenlik görevlisine. "Arabamı alıp eve geri götür."

"Peki, patron."

Amadeo arabanın kapısını çarpmadan önce anahtarları uzattı. Ondan uzaklaşabilmek için elimden geldiğince uzaklaştım ve kendimi kapıya yasladım. Kolu tutup çektim ama kapı kilitliydi.

"Bir daha dene bakalım," diye homurdandı Amadeo.

Yutkundum. "Özür dilerim," dedim, boğazım düğümlenerek. "Ama sen yoktun. Artık bana ihtiyacın olmadığını düşündüm, gidebilirim diye."

Amadeo bana öfkeyle baktı. "Öyle mi düşündün?"

Ona baktım ve öfke tüm duygularımı ele geçirdi. Nasıl olur da orada oturup bana kızabilirdi? Doğruydı, ortalarda yoktu ve benim tek amacım altı ay boyunca onunla yatmaktı. Eğer yaptığımız şey bu değilse, o zaman gitmekte özgür olmalıydım.

"Evet," diye bağırdım. "Beni istemiyorsan, söyle de hayatıma geri döneyim! Bu aptal borcu ödemem için beni çalıştırman bir şey, ama eğer sadece..."

Dudakları benimkilere çarptığında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Dilini ağzıma soktu, her santimini ele geçirirken eli boğazımı sıktı. Parmakları saçlarıma dolandı ve beni kendine çekti, beni yerinde tutarken o kadar sert öptü ki nabzım üç katına çıktı ve nefes almayı unuttum.

"Sen benimsin," diye dudaklarıma karşı homurdandı, nefes almak için başını kaldırdığında. "Ben gitmene izin verene kadar, sen bana aitsin."

Kafamı salladım. "Hayır, ben senin malın değilim," diye nefes nefese söyledim.

"Evet, öylesin." Dudaklarımı ısırды ve ben çılgılık attım. "Ve asla başka birine ait olmayacaksın."

Amadeo'nun elleri giysilerimi yırttı. Kot pantolonumu açıp kalçalarımın altına ittiğinde başım bulanıklaştı. Onu itmeye çalıştım ama ellerimi kenara itip, sikimi serbest bırakana kadar devam etti. Dudakları onu sardı ve ben inledim.

Hayır, bunu sevme. Bunu istememeliyim. Onu istememeliyim.

"Biz... arabadayız," diye nefes nefese söyledim. "Ve..." Ön koltuğa baktım. Seyirciler varken.

"Umurumda değil," diye homurdandı Amadeo.

Başımı geriye eğdim ve kalçalarımı öne doğru ittim. Kahretsin. Bir kez daha herkesin gözü önündeyim, ama Amadeo umursamıyor ve ben de umursamaya yakınım. Amadeo benim sikimin etrafında inliyor ve ben doğru nefes almayı unutuyorum. Parmaklarım onun koyu renkli saçlarına dalıyor ve kafası

Amadeo'nun ateşine hiçbir şey kıyaslanamazdı. O bir piç olsa bile.

Elini uzattı ve iki parmağını ağızma soktu. Düşünmeden onları emdim. Dilimi etraflarında gezdirdim, tükürükle ıslattım, sanki ağızda onun penisi varmış gibi emdim ve yaladım. Gözlerimi kapattım ve tam da bunun olduğunu hayal ettim. Ağızım onun penisini sarmış, tadını alıyor ve baş döndürücü kokusunu içime çekiyordum.

Amadeo parmaklarını çekti ve ben acınası bir inilti çıkardım. Gözlerimi açtım ve onun ateşli yüzünü, kızarmış yanaklarını gördüm. Amadeo benim sikimden çekildi ve dudaklarını yaladı, onları parlatarak. Onu tekrar öpmek istedim.

"Beni özledin," dedi, giysilerimi tamamen çıkarırken ve parmağını deliğime bastırırken.

"Hayır," dedim, başımı sallayarak, ama sözlerimde ikna edici bir ton yoktu.

"Evet, özledin." Parmağını içeri itti ve ben nefesimi tuttum, o daha derine itti ve prostatıma bastırdı. "Bana yalan söyleme, evlat."

Kalçalarım seğirdi ve daha fazlasını istedim. Ağızının tekrar penisimi sarmasını, daha fazla uyarılmaya ihtiyacım vardı. Siktir, sadece *bana dokunmasını* istedim!

"Sen bir pisliksin," diye mırıldandım. "Baba."

Amadeo sırtıttı ve kalbim küt küt attı. "Bir daha söyle."

"Sen bir pisliksin, baba," diye nefes nefese söyledim, o da içime bir parmak daha sokarak beni açtı.

"Ve beni özledin."

Ağızımı kapattım. Bunu kabul etmeye hazır değildim. Henüz değil. Amadeo güldü ve bu ses kulağıma müzik gibi geldi. Onun sesi, kahkahaları, homurtuları, inlemeleri olmadan dünya çok sessizdi.

Bu deli adama takılıp kaldım.

"Sorun değil," dedi Amadeo, gözleri vücudumun her santimini tararken beni titretmişti. "Gün bitmeden bunu tekrar tekrar söyleyeceksin." Dudaklarımı ele geçirdi, vücudu benimkine bastırdı. "Ve bir daha asla yanından ayrılmamam için bana yalvaracaksın."

Kafamı salladım, ama gerçekte onun bunu yapacağından çok korkuyordum. Elimi uzattım, ona sarıldım ve ilk kez onun her zamanki düğmeli gömleği ve pantolonunu giymediğini fark ettim. Eşofman altı ve tişört giymişti. Amadeo'nun bakışları benimkini takip etti ve bana baktı.

"Kayıp olduğunu duyduğumda, olabildiğince çabuk kapıdan dışarı koştum."

Kalçalarımı salladım ve o prostatıma daha sıkı bastırdı. "Mmm, benim için... endişelendin mi? Yoksa kızdın mı?"

"İkisi de," diye homurdandı. "Bir daha böyle bir şey yapma. Anladın mı?" "O zaman bir ay boyunca ortadan kaybolma," diye tersledim.

"Peki."

Ona göz kırptım. Böylece kabul mu ediyordu? Ona bir şey sormadan, tekrar aşağı indi ve penisimi bir kez daha ateşli ağzına aldı. Tüm düşüncelerim silindi ve ben teslim oldum.

Amadeo bir görevdeydi. Penisimi ne kadar çok emip, yalayıp, öptükçe, o kadar çok boşalmak istedim. Ama her seferinde zirveye ulaştığımda, o durdu. Kafasını kaldırmadan önce hayal kırıklığıyla homurdandım.

"Beni özlediğini söyle, bebeğim."

Kafamı salladım. "Hayır, özlemedim." Sırıttı. "Emin misin?"

Nefesimi tuttum ve dudaklarımı sıkıca kapattım. Amadeo'nun gözleri karardı ve benimle oynamaya devam etti. Arka koltukta kıvranıyordum, penisim seğiriyordu ve testislerim boşalmak için çaresizce kasılıyordu. Gözlerim, eşofmanını aşağı indirip avucuna tükürdüğü sırada serbest elinin hareketini takip etti. Penisini kavradı ve kendini okşadı, boşalırken gözleri bana dikilmişti.

"Siktir," diye inledim. "Bu... adil değil."

"Ne? Kendime dokunmam mı?" diye sordu, sesi o kadar derin ve dolgundu ki ayak parmaklarım neredeyse kıvrıldı. "Bana dokunan kişi sen mi olmak istiyorsun?"

"Hayır!"

"Yalancı," dedi Amadeo. İnleyerek, mırıldanırken benim aletimi ağzına aldı.

Kafamı salladım. Yalancı değildim. Ona dokunmak, elimde ne kadar sert olduğunu hissetmek, tenime ne kadar sıcak geldiğini hissetmek aklımın ucundan bile geçmiyordu!

Ugh, ben tam bir yalancıyım.

Amadeo'nun eli onun uzunluğunda hızlandı. Hareketlerinin her anını izledim, vücudum ona biraz dokunmak, onun benim için inlemesi ve kıvranmasını izlemek için can atıyordu. Nefes nefeseydi, karnı gerildi ve ben onun elini ve karnını süsleyen spermi izledim. Penisini bırakıp uzandı ve spermle kaplı parmaklarını ağızıma soktu.

Gözlerimi kapattım ve parmaklarını yaladım. Bu tat... buna bağımlı mı olmuştum? Onu temizledim, beni bir kez daha doruğa ulaştırırken onun tadına inleyerek.

Ve o durdu.

"Hayır, hayır," diye nefes nefese kaldım, başımı sallayarak gözlerimi açtım ve ona baktım. "Baba, lütfen. Lütfen boşalmama izin ver. Lütfen."

Ondan kaçmanın sonucu böyle olacağını hiç beklemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, bana zarar vereceğinden, beni kilitleyeceğinden ya da en azından dizinin üzerine yatırıp dayanamayana kadar şaplak atacağından emindim, ama hayır, Amadeo bana son bir ayda almadığım tüm ilgiyi gösteriyordu.

Neden bana bu kadar iyi davranıyor?

Ona yaptığım son şey, gözlerindeki o acı dolu bakış. Hâlâ aklımdan çıkmamıştı. Öyleyse neden şimdi bana bu kadar iyi davranıyordu?

Amadeo, testislerimi okşayıp, sanki doyamıyormuş gibi sikimi emerek, aklımdan onu dışında her şeyi silip süpürdü. Beynimdeki her düşünce uçup gitti ve ben onun ağızına ve parmaklarına teslim oldum. Zirveye yaklaşırken, onun duracağını sandım, ama o hızlandı, inlemeleri etrafımda yankılanarak ben haykırıncaya kadar devam etti.

"Baba, evet!"

Ağızına boşalırken saçlarını tuttum, kalçalarım orgazm dalgasını sürerken kendiliğinden sarsılıyor ve itiyordu. Nefes nefese, geriye düştüm, vücudum zayıf ve titriyordu. Amadeo oturdu, ağızındaki spermimi gösterdi ve yuttu.

"Siktir," diye mırıldandım.

Bu çok ateşliydi.

Elini uzattı ve parmaklarını saçlarıma soktu. "Bir daha benden kaçma. Anladın mı, Altı? Bu sefer affedeceğim. Bir dahaki sefere bu kadar nazik olmayacağım."

Titredim. "Evet, baba."

Dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Seni özledim."

Kalbim yeniden hızla çarpmaya başladı. *Beni* özlemiş miydi? Öpüşürken ona sıkıca sarıldım ve taşmak üzere olan duygularımı bastırmaya çalıştım.

Amadeo beni hiç beklemediğim şekillerde değiştiriyordu.

Yirminci Bölüm

Amadeo

GÜNEŞ doğduğunda ben çoktan uyanmıştım. Aklım hâlâ olan biten her şeyde, yapmam ve çözmem gereken her şeydeydi. Gözlerimi kapatmaya çalıştığımda düşüncelerim hızlanıyor ve sakinleşemiyordum.

Six yanımda hareket etti ve düşüncelerim ona kaydı. Önceki gece üzerimize örttüğüm kalın battaniyenin altında çıplaktı. Parmaklarımı sırtında yukarı aşağı gezdirerek tenini okşadım. Onu yorduğumu biliyordum, ama Six'le birlikte olmak zihnimi sakinleştiren tek şeydi. Önceki gece onu cezalandırabilirdim, ama bunu yapamadım. Onu sadece kendime yakın tutmak istedim.

Uzun zamandır kimseyi yatağıma yatırmamıştım, ama Six bana aitmiş gibi geliyordu. Burnumu yumuşak ipeksi saçlarına gömdüm ve kokusunu içime çektim. Kokusu beni sardığında, kendimi daha çok kendim gibi hissettim. Daha canlı, daha uyanık. Her şeyde daha fazla. Six, bana mantıklı gelmeyen bir şekilde sihirliydi, ama ondan uzak olmak istemiyordum. *Asla.*

Mesanem beklemeyi reddettiğinde yavaşça yataktan kalktım. Yüzünün hatlarına ve nefes verirken dudaklarını büzüşmesine hayranlıkla baktım. Tüm kavgalarına, yaramazlıklarına ve deliliğine rağmen, içten içe yumuşaktı. Kimsenin göremediği yerlerde, benim gibi bir adama ihtiyacı olan biriydi. Onu sevip, koruyup, bir mücevher gibi değer verecek bir babaya.

Artık daha fazla erteleyemeyince, banyoya gidip ihtiyacımı giderdim. Ellerimi yıkadıktan sonra yatak odama geri döndüm ve önceki gece giydiği kapüşonlu sweatshirt'ü yerden aldım. Onu elime alıp kokladım ve kokumun ona ne kadar az sinmiş olduğunu fark ettim. Kolonya şişemi aldım ve hafifçe sıktım, sadece o kokuyu alıp, başka bir yerde olsam bile onun yanında olduğumu anlayacak kadar.

Kapüşonlu sweatshirt'ü sandalyenin arkasına astım ve yatağa geri döndüm, yanına uzandım ve yüzümü boynunun arkasına gömdüm. Six inledi, kıcını benim sikime sürttü ve hafifçe iç geçirdi.

"Sabahın bu saatinde sertleşmek zorunda mısın?" diye mırıldandı.

"Neredeyse öğlen oldu ve bu benim suçum değil. Bu doğal bir şey."

"Sapıklar için belki doğal olabilir." Yana döndü, bulanık gözleriyle bana baktı.

"Merhaba."

"Merhaba."

Bir an için ona ne söyleyeceğimi bilemedim. Bunun yerine, ona bakarak yüzünün her santimini inceledim ve sonra parmaklarımı uzatıp cildini okşadım. Parmaklarımın altında sıcaktı ve günün geri kalanında ona böyle dokunmak istedim. Taşınmak, iş, organizasyonumda yaşanan dramalar umurumda değildi, sadece bir süre *onun* tadını çıkarmak istedim.

"Neredeyse düşündüm ki..." Sözümlü yarım bıraktım, düşüncemi bastırıp boğazımı yuttum. "Boş ver."

"Söyle bana," dedi Six.

"Neredeyse uyanınca bir şekilde yine gitmiş olacağını düşündüm."

Six kaşlarını çatı. "Dün gece sana hiçbir yere gitmeyeceğimi söyledim. Hala ödemem gereken bir borcum var ve bundan kurtulmaya çalışırsam beni bulacağını biliyorum." Başını salladı. "Ayrıca, zaten gidebileceğim bir yer yoktu. Bütün gece beni vücuduna sıkıca sarıldın."

Bu doğrudu. Uyurken kollarımdan kayıp gideceğinden korktuğum için onu bana sıkıca sarıldım.

"Evet, kaçtın."

"Sen de bir ay boyunca ortadan kayboldun," diye tersledi. "O zaman ikimiz de geçmişî gündeme getirmeyelim mi?"

Sinirlenmem gerektiğini biliyordum, ama gülümsedim. "Gitmemin seni bu kadar etkileyeceğini düşünmemiştim. Her zaman benden nefret ediyormuş gibi davranıyorsun."

"Bazen bunu nefret ediyormuş gibi davranıyorsun," diye fısıldadı. "Bazen," diye uzaklara .

"Bazen, sevmiyorum."

Kalbim sıkıştı. Six genellikle o kadar kapalı biriydi ki, beni her zaman nefret etmediğini söylediğini duymak, sanki beni sevdiğini söylüyormuş gibi hissettirdi. Ve belki de seviyordu. Parlak gözleri benimkilere baktı ve orada daha önce görmediğim bir şey gördüm.

Parmaklarımla yanaklarını, çenesini okşadım ve avucumu göğsüne koydum. Six geri çekilmedi. Aksine, bana daha da yakın olmak istercesine öne doğru eğildi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu. "Gittiğim için kızgın olduğumu biliyorum."

"Evet," dedim yavaşça, sözlerimi ölçerek. "Ama senin söz konusu olduğunda, affedebileceğim anlar olabilir."

Six'in yüzünde bir gülümseme belirdi. "Ne? Sen mi? Seni kaçıran ve yerine geçen uzaylı kim?"

Yüzüne bir yastık dayadım ve ona kükredim. Söylediklerimden dolayı kendimi utandırmak Six'e kalmıştı. *Ergen bir kız gibi konuşuyordum. Kahretsin.* Bu çocuk beni hiç beklemediğim şekillerde etkiliyordu.

"Neden gittiğini bana söyleyecek misin?" Six gülmeyi bıraktıktan sonra sordu ve bana yaklaştı. Bunu kasten mi yoksa içgüdüsel olarak mı yaptı, bilmiyordum. Ama hoşuma gitmişti.

"Birkaç şeyin karışımıydı," itiraf ettim. "Sanki sana zarar verecekmişim gibi davrandın. Yani gerçekten zarar verecekmişim gibi."

Kaşlarını çattı. "Biliyorum. Özür dilerim. Ama bunu kasten yapmadım, sadece içgüdüsel."

"Biliyorum," diye iç geçirdim. "Ama... benimle ilgili ilk içgüdünün korkmak olduğunu bilmek yine de berbat bir duygu. Seni şaplaklayabilirim, ama asla, asla sana kötü davranmam. Ben öyle bir insan değilim. Katil olabilirim, ama pislik değilim."

Six kaşlarını kaldırdı. "Bundan emin misin?"

Yastığı tekrar yüzüne bastırdım. "Olgun bir konuşma yapmaya çalışıyorum!"

Gülerek, Six yastığı çekip aldı ve üzerime atladı. Ben yatağa düşerken, o başını göğsüme koydu ve parmaklarıyla çıplak tenimi okşadı. Bu his çok rahatlatıcıydı, beni rahat ve güvende hissettirdi. Neredeyse tekrar uykuya dalacaktım.

"O gece için özür dilerim," dedi Six yavaşça. "Seni öyle görmek beni çok sarsmıştı. Ne iş yaptığını biliyordum, ama bunu görmek bambaşka bir şeydi. Beni çok korkuttu."

Kaşlarımı çattım. "Yani şimdi benden korkuyor musun?"

Six başını kaldırdı ve bana baktı. "Korkmanı istemiyor musun? Büyük, kötü mafya patronu? İnsanları korkutmak isteyeceğini sanıyordum."

Elimi uzattım ve yanağını okşadım. "Dünya beni öyle görüyor, ama senin de beni öyle görmeni istemiyorum. Senin... daha fazlasını görmeni istiyorum."

Başını eğdi ve gözleri yüzümü tararken *onu* izledim. *Ne arıyordu?* Hareket etmedim, konuşmadım. Sessiz anımızda duygularımı döktükten sonra, ona zaman tanıdım.

"Daha fazlasını görüyorum," dedi sonunda, sesi tüy kadar hafifti. "Ama yine de kanlar içindeki ve bir adamı öldürmek üzere olan birini görmek zor. Yani o, birinin babası, kardeşi veya arkadaşı. Kimseye kimin yaşayıp kimin öleceğine karar verme hakkı kim veriyor?"

Onun sözlerini sindirirken parmaklarım sırtında dans etti. Haklıydı. Kuralları kim koydu, neyin doğru, neyin yanlış ya da ikisinin arasında olduğunu kim belirledi? Bu benim üstlenmem gereken bir roldü, ama bu, diğer insanlardan daha fazla bu kararları verme yetkisine sahip olduğum anlamına gelmiyordu.

"Tek yapabileceğim, ailem ve sevdiklerim için elimden gelenin en iyisini yapmak," dedim sonunda. "Hayır, muhtemelen adil ya da doğru kararlar almıyorum, ama biri benim hayatımı, ailemin hayatını tehdit ediyorsa, harekete geçmek zorundayım. Belki doğru değil, ama yapabileceğim tek şey bu. Anlıyor musun?"

Six hafifçe başını salladı. "Sanırım anlıyorum."

"Benim yanımda olduğun sürece her zaman bu kadar masum kalamayabilirsin," diye işaret ettim. "Hayatta kalmak için öldürmek zorunda kalabileceğin bir an gelebilir."

Six titredi. "Umarım olmaz."

"Ben de umarım," dedim yumuşak bir sesle.

Six'in benim gibi birine dönüşme ihtimali midemi bulandırdı. O berbat bir durumdaydı, ama katil değildi. Dünya, bir balonun içinde hayatta kalıp gelişebilecek daha fazla insana ihtiyaç duyuyordu. Güvende ve tatlı insanlara.

ve çevreleri n d e k i her şeyin çirkinliğini bilmek zorunda kalmadılar. Six, dünyadaki bazı kötü şeyleri görmüştü, ama en kötüsünü görmemişti.

"Başka neden ayrıldın?" diye sordu, konuyu hızla değiştirerek.

Yumuşak bir şekilde iç geçirdim. "Gel benimle duş al, sana her şeyi anlatırım."

Ayağa kalkıp elini tuttum ve Six'i banyoya götürdüm. Suyu açtım ve yeterince sıcak olduğundan emin olduktan sonra Six'i içeriye götürdüm. Bir lif aldım, üzerine vücut şampuanı döktüm ve onu yıkamaya başladım.

"Kendimi temizleyebilirim, biliyorsun," dedi.

"Hayır, senin için ben yapacağım ve bu konuyu kapatalım."

Six bana karşı çıkmadı. Bunun yerine, arkasını döndü, ellerini duşun fayanslı duvarına koydu ve kışını dışarı çıkardı. Vücudunun kıvrımlarına bakarak, önceki gece yaptığım gibi onu doldurmak istedim, ama kendimi odaklanmaya zorladım.

"Baba, söyle bana," dedi omzunun üzerinden bakarak. "Neler oluyor?"

Ben iç geçirdim. "Bir kısmını zaten duydun. Biri benim organizasyonumu içeriden parçalamaya çalışıyor ve ben bunun kim olduğunu bulmam gerekiyor. Birkaç telefon görüşmesi yaptım, araştırma yaptım ama hala bir ipucu bulamadım." Kafamı salladım. "Angelo bunun ailemden biri olabileceğini düşünüyor."

"Kahretsin," diye mırıldandı Six. "Sen ne düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Şu anda mı? Bilmiyorum. Her şeyin tesadüf olduğunu ve ailemle hiçbir ilgisi olmadığını inanmak istesem de, hiçbir ihtimali göz ardı edemem. Bu iş kolunda ailelerin birbirlerine ihanet etmesi yeni bir şey değil. Dikkatli olmalı ve neler olduğunu bulmalıyım."

Six arkasını döndü ve elini koluma koydu. "Üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle. "Bu senin için çok zor olmalı."

Six'e baktım, onun nezaketini kabullenemiyordum. Benim dünyamda böyle bir şey yoktu, ama o bana bunu gösteriyordu. Konuşmak yerine, bacağını kaldırıp duş raflarından birine koyarak onu özenle yıkadım. Ona minnettar olduğumu ifade edecek doğru kelimeleri bulamıyordum.

"Umarım bir çözüm bulursun," dedi Six sessizce. "Böylece biraz huzur bulabilirsin."

Kalbim yeniden sızladı. Yaramaz, asi Six, tanıdığım en tatlı adamdı. Benden hiçbir şey istemedi, beni asla yanlış yönlere itmedi. Aksine, içimdeki gerginliği gidermek istiyor gibiydi.

"Giyinip bir şeyler yiyelim," dedim, omuzlarıma yüklenen sayısız sorunu düşünmek istemediğim için konuyu yine değiştirdim. "Daha sonra konuşabiliriz."

Six başını salladı. "Tamam, baba."

İki basit kelime ve kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu. Six'e bunu söylemesi için zorlamam gerekmedi, doğal bir şekilde söyledi ve ben ona gülümsedim. Her zaman onun için sadece babası değil, mükemmel bir baba olduğumu hissetmesini istedim.

"*Seni seviyorum*" kelimeleri dilimde dans ediyordu, ama onları boğazıma kadar yuttum. Henüz değil. Six'e bunu söylemenin zamanı değildi. Ama yakında bir gün söyleyecektim.

Sadece onun da beni sevmesini diledim.

Yirmi Birinci Bölüm

Six

Aynaya baktım ve giydiğim kıyafeti çıkarmaya karar verdim. Yatak ve sandalyenin üzerinde yığılmış kıyafetlere bakarak, sahip olduğum her şeyi denediğimi fark ettim, ama hiçbir şey doğru gelmiyordu. Çok uğraşmış gibi görünmeyen, rahat bir şey istiyordum. Ama sade, sıkıcı veya *çok* rahat olmayan bir şey. Kaşlarımı çatarak giysilere baktım ve yığınları karıştırdıktan sonra uzun kollu, açık mavi bir gömlek seçip tekrar kollarımı geçirdim.

Hiçbir zaman bir akşam yemeği için bu kadar çok giysi seçeneği gözden geçirmemiştim. Genellikle, ilk bulduğum şeyi giyer ve yapmam gerekeni yapardım. Ama şimdi Amadeo beni bekliyordu ve neyin en iyi görüneceğine karar veremiyordum.

Sonunda bir çift kot pantolon ve düğmeli gömlek giymeye karar verdim ve bunun yeterli olacağına karar verdim. Parmaklarımla saçlarımı taradım, dağınık buklelerimi düzelttim. Yüzümde yine sakal çıkmaya başlamıştı ama tıraş olmamıştım. Bir yanım Amadeo'nun beni tutup oturtmasını ve benim için tıraş olmasını bekliyordu, böylece başımı kaldırıp beni temizlerken yüzündeki ciddi ifadeyi hayranlıkla izleyebilirdim.

Kapının çalınması beni gerçeğe geri döndürdü ve bir süredir aynaya bakmakta olduğumu fark ettim. Parmaklarımla saçlarımın arasına soktum, derin bir nefes aldım ve kendimi kapıyı açıp Amadeo'yu içeri almaya hazırladım. Elim kapı koluna dokunur dokunmaz kalbim hızla çarpmaya başladı, ama nefes almaya zorladım kendimi ve kapıyı açtım.

Kapının diğer tarafında Angelo duruyordu. Nefesimi verdim, hayal kırıklığım yüzümde okunuyordu ve biraz geri çekildim. Midem düğümlendi.

Amadeo'nun yine gittiğini mi söyleyecekti? Yalnız mı kalmıştım?

Sormaya korkuyordum.

"Amadeo bahçede seni bekliyor. Akşam yemeği için orada buluşabileceğini söylüyor."

Angelo'ya gülümsedim ve başımı salladım. "Teşekkürler." Bir an durdum. "Bu durum seni hiç rahatsız etmiyor mu? Bana bakmak ve onun tüm işlerini yapmak zorunda olmak?"

Kaşlarını kaldırdı. "Neden rahatsız olayım ki? Bu benim işim, bunun için para alıyorum. Gerçek dünyada patronum için basit işler yapsam da farkı olmazdı. Değil mi?"

Bu konuda haklıydı. Herkes bir işi olup patronunu dinlemenin nasıl bir şey olduğunu bilirdi. Kumarhanede bunu birçok kez yaptım, her hafta maaşımı alabilmemi sağlayan insanlara gülümsemeye ve samimi davranmaya elimden geleni yaptım.

"Haklısın," dedim sonunda, gömleğimin önünü düzelterek. "Haklısın. Ben kendim aşağı inebilirim."

Angelo bana gülümsedi. "Tamam. Acele etsen iyi olur. Bu gece pek sabırlı değil."

Ben de değilim.

Bir şey beni tedirgin ediyordu, başımı salladım ve sanki ayakkabılarımda kurşun varmış gibi her adımı attım. Neden kalbim gırtlığımda atıyordu? Sıkışıyordu ve ben de sanki bu, yumruyu ortadan kaldıracakmış gibi boynumu tutarak etimi sıktım, ama tabii ki ortadan kalkmadı.

Genelde birlikte yemek yediğimiz yemek odasının önünden geçip arka kapıdan dışarı çıktım. Angelo'yu takip ederken, sayısız düşünce beynimi doldurup midemi bulandırırken zihnimi sakinleştirmeye çalıştım.

Neden bu kadar endişeliyim? Alt tarafı Amadeo.

Kendime bunu hatırlatmaya çalıştım, ama tek görebildiğim Amadeo'nun arabasında beni becermesiydi. Açlıktan ölüyormuş gibi beni öpüşü. Yatakta üstüme çıktığında parmaklarını saçlarıma geçirmesi. Beni yıkarken ne kadar nazik davrandığı ve önceki geceden dolayı çok ağrımadığından emin olması.

Onun görünüşündeki canavardan çok daha fazlası vardı. Bunu fark etmeye başlamıştım ve şimdi fark ettiğim için daha fazlasını istiyordum. Amadeo'nun her anını tüketmek ve onun tüm ilgisinin merkezinde olduğumu bilmek istiyordum

olduğumu bilmek istiyordum. Onun takıntısı olmak mı? Bu tehlikeli bir uyuşturucuydu, ama ben çoktan bağımlı olmuştum.

Amadeo'yu gördüğümde tüm düşüncelerim bir anda durdu. Beyaz masa örtüsüyle kaplı küçük, yuvarlak bir masada oturuyordu. Masada mumlar yanıyor ve çiçekler, çok sayıda çiçek vardı. Ayağa kalktı ve ceketini düzelttikten sonra bana gülümsedi ve içimi sıcaklık kapladığında bayılacağımı sandım.

Bu adam da kim?

Amadeo'nun böyle bir yönü olduğunu kim bilebilirdi?

"Ben..." Kelimeler boğazımda düğümlendi, başımı salladım.

"Bunlar da ne?" Boğazını temizledi ve elini salladı. "Akşam yemeği. Otur."

Dediğini yaptım ve o nazıkçe kucağıma bir peçete koydu. "Akşam yemeği olduğunu anlıyorum ama... neden böyle...?" diye sordum, etrafımızdaki romantik dekoru işaret ederek.

"Çünkü ben öyle istedim," dedi sert bir sesle. Yanaklarında hafif bir pembe renk gördüm.

Utaniyor mu?

"Teşekkür ederim," dedim, onunla dalga geçmek yerine. "Bu gerçekten çok hoş. Daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı."

Amadeo oturdu ve bana ihtiyatla baktı. "İlk ve tek kişi olduğum için mutlu olduğumu mu söylemeliyim, yoksa kimse hayatından zaman ayırıp senin için böyle bir şey yapmadığı için kızgın mı olmalıyım, bilemiyorum."

"İkisi de." Ona gülümsedim. "İkisi de olabilirsin. Senin deli olana alışkınım."

Amadeo'nun dudaklarına tekrar gülümseme kondu. "Öyle mi? Bu biraz rahatlatıcı," dedi gülerek ve bize hizmet eden adam şarap kadehini doldurduktan sonra kadehini eline aldı. "Şeref."

Ben de kadehimi kaldırdım. "Şeref."

Tüm gerginliğim eriyip gitmeye başladı. Amadeo'nun bu kadar rahat olduğu bir anda onun yanında olmak tamamen farklı bir deneyimdi. Sanki burada onunla birlikte olmam, bu kadar yakınında oturmam ve kolonyasının havada kalan kokusunun tadını çıkarmam gerekiyormuş gibi hissettim. Gözlerim dudaklarına odaklandı ve ben...

Bana bakmadan önce içki içerken her santimetresini izledi. Hızla başka yere baktım ve bardağımı masaya koydum.

"Yani, kimse senin için böyle bir şey yapmadı mı?" dedi Amadeo, başını eğerek bana bakarken. "Hiç kimseyle çıkmadın mı?"

Kafamı salladım. "Çıktım, ama böyle değil. Yani benim için çıkmak genellikle birkaç ucuz içki, gürültülü bir kulüp ve genellikle geceyi bitirmek için çok sıradan bir seks demektir." O içinden homurdandı ve ben güldüm. "Yani hayır, genellikle lüks akşam yemekleri, şık giyinmek veya güzel geceler yapmam." Omuz silktim. "Ayrıca genellikle benim yaşımdaki erkeklerle çıkarım."

"Senin yaşıtların erkekler böyle mi? Acınası."

Başımı sallayarak peçeteyle oynadım. "Evet, ben de hiç sevmedim. Bu yüzden bir süre önce çoğunlukla bıraktım. Bir pisliğin yatağını ısıtmak için bir eşya gibi kullanılıp, daha düzgün ve daha az berbat biri ortaya çıktığında terk ediliyorsa, çıkmanın ne anlamı var ki?"

Amadeo kaşlarını çatı. "Sen berbat değilsin."

Ona gülümsedim, omuzlarım gerginlikten gevşedi, gergin olduklarını bile fark etmemiştim. "Öyleyim, ama sen daha berbat durumdasın, o yüzden bunu göremiyorsun," dedim. Elimi sallayarak, konuşmanın o kısmını bir kenara ittim. "Ama ben de hayatta kalmakla meşguldüm. Ailem aradığında onlara bakmakla meşguldüm." İç geçirdim ve ona göz kırptım. "Bekle? Bu bir randevu mu?"

Amadeo başını eğdi. "Sence ne?"

Ne düşüneceğimi bilmiyordum çünkü Amadeo kafamı allak bullak ediyordu. Sadece seks yapmamız, borcumu ödememiz gerekiyordu, ama ben yokken o çıldırıyordu. Ben de öyleydim, fark ettim. *Peki, ne yapıyoruz?*

"Bu gece, biz..."

Garson konuşmaya başlayıp önümüze tabakları koyduğunda iç geçirdim. *Beni kurtardığın için teşekkür ederim.* Ne olduğumuzu bilmiyordum ve yanlış cevap vermek de istemiyordum. Amadeo'nun bakışları üzerimdeyken, ben garsona ilgiyle dinliyormuş gibi yaparken, aslında kalbimin göğsümden çıkmasını engellemeye çalışıyordum.

Adam ortadan kaybolduğunda, başka soruya cevap vermek zorunda kalmamak için hemen yemeğimi ağzıma attım. Sonunda Amadeo'ya baktığımda, çünkü onun bakışlarından sonsuza kadar kaçamazdım, gülümsüyordu. Kafasını salladı ve o da yemeğe başladı, belli ki beni kurtarmıştı.

Teşekkür ederim.

Bazen beni benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıyormuş gibi geliyordu. Ve o küçük an için mutluydum, beni daha fazla zorlamaması gerektiğini, beni rahat bırakması gerektiğini bildiğini bilmek beni mutlu ediyordu.

"Yakında ailenizi aramak ister misiniz? Endişelenmiş olmalılar," dedi Amadeo.

Omuz silktim, midem biraz sıkıştı. "Açıkçası, sanmıyorum. Annem muhtemelen bir yerlerde içki içiyor ve kardeşlerim genellikle meşgul. Babama gelince, kim bilir? Adam ne isterse onu yapıyor." Kaşlarımı çattım. "Bu bir aile değil, birbirlerini zar zor tolere edebilen, bir yere tıklmış bir grup insan."

Ailemi düşünmek beni her zaman tedirgin ederdi. Artık neredeyse birbirimizi tanı mıyorduk ama ben hep televizyonda gördüğüm türden bir aileye *sahip olmak istemişimdir*. Ne olursa olsun birbirini savunan, birbirini seven ve önemseyen, kavga etseler bile bölümün sonunda barışan aileler. Ama benim hayatım hiç de öyle değildi. Acınası, boş ve itiraf etmek istediğimden çok daha yalnızdı.

Bir el benim elimin üzerine kondu ve Amadeo'ya baktım. Yüzünde ciddi bir ifade vardı, tehlikeli şeyler düşündüğünü gösteren bir ifade. Ama bunun altında başka bir şey daha vardı.

Endişe.

"Üzgünüm," dedi sessizce. "Bu kadar uzun süre yalnız kaldığın için."

Kalbim sıkıştı ve aptal gözlerim yandı. Amadeo'dan uzaklaşmak, ona iyi olduğumu ve kimseye ya da hiçbir şeye ihtiyacım olmadığını haykırmak istedim! Ama yalanları ağzımdan çıkaramadım, onun sesi o kadar yumuşak ve şefkatliydi ki. Bir gözyaşı yanağımdan süzüldü ve titreyerek nefes aldım.

"Kahretsin. Bana ne yapıyorsun?"

Amadeo elimi sıktı. "Senin hakkında düşündüğüm her gün kendime bu soruyu soruyorum." Masadan uzanıp nasırlı parmaklarıyla gözyaşımı sildi, sonra ayağa kalkıp yanıma geldi. Amadeo büyük avuçlarıyla yanaklarımı kavradı ve titreyen dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Ailem deli olabilir, ama burada bir ailen olur. Eğer istersen," diye fısıldadı ağzıma. "Ve bir daha asla yalnız kalmana izin vermem."

Ne demek istiyordu? Altı ayın sonunda da kalmamı mı istiyordu? Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki başım dönüyordu. *Doğruyu söylediğini nasıl bilebilirdim? Bu gerçekten kalıcı bir şey olabilir miydi?*

Öpüştüğümüz sırada endişelerimi bir kenara bıraktım. Şu anda bunun daha fazlası olabileceğini hayal etmek istedim.

Sadece bir rüya olsa bile.

Yirmi İkinci Bölüm

Altı

"Amadeo'yu görmeye gidecek misin?" diye sordu Ty.

Araba şehirde ilerlerken ben koltuğuma yaslandım ve dudaklarımda bir gülümsemeyle başımı salladım. "Evet. Bugün kumarhanede, ben de uğrayıp ne yaptığını bir bakayım dedim. Stresliyse ona bir iki kez oral seks yaparım. Borcumu ödemem lazım, biliyorsun."

Ty'ın telefonda kahkahası beni gülümsetti. "İkimiz de bunu artık borç için yapmadığını biliyoruz. Bunu çok seviyorsun."

Elimi salladım. "Sen delisin."

"Şu haline bak! Üç ay oldu ve o sana benim numaramı telefonunda tutmana izin verdi, evden çıkabiliyorsun, kendi şoförün var lan! Bence kendine yalan söylemeyi bırakmanın zamanı geldi dostum. O adam senden hoşlanıyor ve sen de bundan hoşlanıyorsun!"

Arka aynada kendimi sırtarken yakaladım ve hemen yüzümden silmeye çalıştım, ama başaramadım. Ty haklıydı. Amadeo o kadar büyük ve kötü olmadığında, onunla birlikte olmak hoştu. Hatta nazikti. Belki de korkutucu görünüşü geçiciydi ve asıl gerçek kişiliği buydu. Emin değildim, ama hayat kesinlikle daha rahat hale gelmişti ve dürüst olmak gerekirse, daha kolaydı.

"Beni dinliyor musun?" Ty iç geçirdi.

Hayır, hiç dinlemiyordum.

"Evet, dinliyorum," dedim ve koltuğumda dikleştım. Kumarhane görünür hale gelmişti ve ayağımı hızla vururken her yanımda elektriklenmiş gibi hissettim. "Amadeo'nun iş yerindeyim, seni sonra ararım."

"Hayır, aramayacaksın," diye güldü. "Ama sorun değil. Git erkek arkadaşınla takıl."

"O benim erkek arkadaşım değil..."

"Sen ne dersen o," diye sözümü kesti Ty, yüzüm kızarıırken kahkahası daha da yükseldi. "Görüşürüz dostum."

Ty telefonu kapattı ve ben telefonu bakarak başımı salladım, sonra cebime geri koydum. O deliydi, ama haklıydı. Ben Amadeo için neydim? Ve üç ay sonra ne yapacaktık?

Bu sorular hakkında düşünürken midem düğümleniyordu, bu yüzden şimdilik bu konuyu bir kenara bıraktım. Geleceği ve kaçınılmaz olarak tekrar yalnız kalacağımı düşünmek midemi bulandırıyordu. Eskisi gibi yaşamaya geri dönemezdim. O zamanlar kendimi iyi olduğuma ikna etmiştim. Ama hepsi yalandı.

Kumarhanede yürürken, Angelo'nun Amadeo'ya giden yolu kapatan güvenlik görevlilerini geçirmemi bekledim. Ona yaklaştıkça kalbim daha hızlı atıyordu.

Bu adam beni tamamen altüst etti.

Ofisinin kapısının önünde durdum ve o aptal sırtış, yarım saniyeden fazla gitmek bilmedi. Bir kez daha derin nefes aldıktan sonra, kapıyı çaldım ve kolu tuttum.

"Merhaba, baba!" diye seslendim ve içeri girer girmez donakaldım.

Amadeo'nun karşısındaki kanepede başka bir adam oturuyordu. Kızıl saçlı, sakallı ve çok ilginç mavi-gri gözleri vardı. Amadeo ile yaşıt gibi görünüyordu, benden çok daha yaşlı ve olgun. Birdenbire midem sıkıştı ve Amadeo'ya bakarken kaşlarımı çattım.

"Bu kim?" diye sordum.

Amadeo başını salladı. "Dışarıda beni bekle." Ona

şaşkın şaşkın baktım. "Neden?"

O içini çekti. "Bir kez olsun, sadece bir kez, dediğimi yapıp dışarıda bekler misin?"

Yüzüm kızardı, utanç omurgamdan yukarı doğru yayıldı. *Neden bana bu adamın kim olduğunu söylemek istemiyor?* Garipti. Şüpheliydi. Birlikte miydiler? Amadeo işe geldiğinde gördüğü kişi bu muydu? Ben onun evinde oturmuş, onun dönüp beni sikmesini beklerken, o kolunda böyle bir adamla mıydı?

Amadeo'dan kızıl saçlı adama döndüm. "Sen kimsin?"

Evet, durup ofisten çıkmalıydım, ama yapamadım. Vücudumun her hücresi bana devam etmemi ve bu adamın kim olduğunu bulmamı haykırıyordu. Neden Amadeo'nun kanepesinde bu kadar rahat görünüyordu? Ve neden bu kadar yakışıklıydı?

Kendimi baştan aşağı onunla karşılaştırdım ve sonunda, kendimde ciddi eksiklikler olduğunu düşündüm. Bu da öfkemi yeniden alevlendirdi. O adamın suratına bir yumruk atarsam başım ne kadar belaya girerdi?

"Ben Amadeo'nun arkadaşıyım," dedi adam, kalın İrlanda aksanı sesini süsleyerek her kelimeyi akıcı bir seks haline getiriyordu. "Peki siz kimsiniz?"

Kim olduğumu bile bilmiyor.

Bu yüzüme atılmış bir tokat gibiydi. Bu yabancı ne sıklıkla gelip Amadeo ile konuşuyor, kapalı veya kilitli ofisinde oturuyordu? Birlikte mi yatıyorlardı? Amadeo ona bana söylediği tüm tatlı sözleri mi söylüyordu? Kalbim hızla çarpmaya başladı ve Amadeo'ya öfkeyle baktım.

"Bir arkadaş mı? Hiç arkadaşından bahsetmemiştin." "Altı, şimdi değil," diye homurdandı. "Seni uyarıyorum."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Ne konusunda uyarıyorsun? Erkek arkadaşın buradayken seni ziyarete gelmemi istemediğin için mi? Yoksa onun benimle yattığını bilmesini istemediğin için mi?"

Amadeo hızla ayağa kalktı ve ben içgüdüsel olarak geri adım attım. Ama onun uzun boyu ve karanlık bakışları beni sinirlendirse de, içimdeki fırtınayı durdurmaya ve sakinleştirmeye yetmedi.

"Dışarı," diye bağırdı. "Hemen!"

Onun arkadaşına döndüm. "Onun umursadığı adamla tanışmak ne güzel."

Amadeo kolumu tuttu ve daha fazla konuşmadan beni dışarı çıkardı. Ofisinin kapısını çarptı ve sekreteri onun yüzüne bir bakış attıktan sonra hızla uzaklaştı. Beni döndürdüğünde, bana öfkeyle baktı.

"Senin sorunun ne?" diye bağırdı Amadeo.

"Sen benim sorunumsun," diye bağırdım ve kolumu onun elinden çekip çıkardım. "O da kim? Neden onu saklıyorsun?"

"Hiçbir şeyi saklamıyorum, ama meşgulüm. Evine git."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Senin sorunun ne? O gerçekten senin erkek arkadaşın mı? Yoksa sonunda senden kurtulduğumda sana baba diye seslenecek adam mı?"

Amadeo aramızdaki mesafeyi kapattı ve gömleğimden beni öne doğru çekti. "Six..."

"Beni başından savamazsın," dedim ve onun elinden kurtulmaya çalıştım, ama o beni bırakmadı. "Çekil üstümden!"

Amadeo'nun yüzü benim alanıma girdi. "Bu benim işim, benim hayatımla uğraşıyorsun. Anlıyor musun? Sana dışarıda bekle dediğimde tek yapman gereken başını sallayıp lanet kapıdan çıkmak. Anlıyor musun?"

Ona öfkeyle baktım. "Ben senin bağırıp emir verebileceğin küçük işçilerinden biri *değilim*."

"Hayır. Sen benden çalan ukala birisin. Sen benim yatağımdaki sıcak bedenisin, daha fazlası değil. Lanet olası sınırlarını aşma!"

Tüm öfkem bir anda bedenimden uçup gitti. Ağzım açık kaldı, ama artık söyleyecek hiçbir sözüm yoktu. *Sen benim yatağımdaki sıcak bedenimden başka bir şey değilsin*. Öfkeyle dolu yüzüne bakarken bu sözler kafamda tekrar tekrar yankılandı. Çenesi titriyordu ve gözleri alev alev yanıyordu.

"Ne yapacaksın?" diye sordum, sesim istediğimden daha fazla titriyordu. "Beni yine kilitleyecek misin? Beni yine o tuhaf zindanına mı koyacaksın?"

Amadeo beni duvara itti, elini başımın yanına koydu ve bana öfkeyle baktı. "Benden bunu mu istiyorsun? Oraya geri dönmek mi istiyorsun? Bunu hemen ayarlayabilirim."

Amadeo'ya baktım, ama ne diyeceğimi bilemedim. Beni gerçekten o pis odaya geri atacak mıydı? Ciddi olup olmadığını anlamak için gözlerine baktım, ama tek görebildiğim kararlılığıydı. Beni tekrar hapse atacaktı ve bunu yapabilirdi, benim ise bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Siktir git," diye tükürdüm.

Ellerimi göğsüne dayadım ve ciğerlerimdeki hava sıkışırken kumarhaneden fırladım. Oradan çıkmalı ve ondan uzaklaşmalıyım, yoksa...

Ne yapacağımı biliyordum. Mafya patronuna saldırmak oldukça kötü bir fikirdi, ama bir saniye daha onun önünde durursam, tam da bunu yapacaktım.

Onun benimle gerçekten bir şey yapmak istediğini düşünecek kadar aptal olduğuma inanamıyorum. Benim neyim var böyle?

Angelo'nun benimle konuştuğunu duydum, ama sesi sanki su altından geliyor gibiydi. Ona baktığımda bile onu net göremedim.

"Beni eve götür."

"Evet, efendim."

Arabaya bindim ve dümdüz önüne baktım. Ev. Ne zaman Amadeo'nun evini ciddi ciddi evim gibi düşünmeye başladım? Ne zaman onu gerçekten birlikte olabileceğim bir erkek olarak görmeye başladım? Ne zaman ona baba demek bana tanıdık gelmeye başladı? Bir dakika önce bu adamdan nefret ediyordum, bir dakika sonra?

Göğsümü dolduran ve nefes almamı zorlaştıran acı, ona karşı daha derin bir şey hissettiğimi fark etmemi sağladı. Sürekli inkar etmeye çalıştığım bir şey. Ama onun bu yönünü gördükten sonra, Amadeo Bianchi'ye karşı ne hissettiğimden emin olamadım.

Ondan uzaklaşmam gerekiyordu.

Bu bir gerçeklik kontrolüydü. Amadeo bir canavardı ve beni aksine ikna etmeye çalışsa da, onun kim olduğunu ve ne olduğunu görebiliyordum. Orada sadece kötülük varken, onun içindeki iyiliği görmeye çalışarak etrafında kalmayacaktım.

Üç ay. Ona olan borcum bu kadar. Kaçarsam beni bulacaktır. Cezamı çekip hayatımdan çıkmasını beklesem daha iyi.

Başlangıçta, Amadeo ile altı ay geçirmek, hapiste altı ay geçirmekten daha iyi olur diye düşünmüştüm, ama şimdi bunu ciddi olarak sorgulamaya başlamıştım. O benim kafamdaydı, en kötü şekilde kalbime girmeye çalışıyordu ve ben ondan kurtulmak istiyordum.

Şimdi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Amadeo

Altı'nın arkasından baktım, ama peşinden gitmedim. Yüzündeki ifade beni durdurdu. Onu incittiğimi biliyordum ve şu anda peşinden gidersem, savunmaya geçecek ve büyük bir kavgaya çıkacaktı.

Ya da bu noktada daha büyük bir kavgaya.

Duvara yaslanarak, burnumun köprüsünü sıkıştırdım ve derin bir nefes verdim. *Bir gün beni öldürecek.* Gözlerimi tekrar açtığımda, Darla masanın arkasında oturmuş, gözlerini bana dikmişti.

"Ne?" diye sordum, sesimde yorgunluk belirliyordu.

Omuz silkti ve şifresini yazdı. "Biraz duydum..." "Ve?" diye sordum, bu konuyu konuşmak zorunda kalınca sinirim on katına çıktı.

"Biraz sert davrandığınızı düşünmüyor musun?" diye sordu, başını hafifçe eğerek bana bakarken. "Six seni görmek için buraya kadar geldi. Ve onu içeri girerken gördüğümde çok mutluydu. Belki onunla konuşmalısın."

Kafamı salladım. "Şu anda önemli bir toplantının ortasındayım. Yapamam."

Darla başını salladı ve sandalyesinde döndü. Hiçbir şey söylemedi, ama omuzlarının duruşundan ve iç çekişinden benimle aynı fikirde olmadığını anlayabiliyordum. Duvardan uzaklaştım.

"Ne?" diye sordum.

Omuz silkti. "Benden tavsiye istemediniz, efendim."

"Şimdi istiyorum," diye homurdandım. "Söyle hadi."

Darla bana döndü ve başını salladı. "Tek söyleyebileceğim, eğer değer verdiğim biri üzgün olsaydı, önce onu düşünürdüm, toplantıyı sonra."

"Evet, ama bu seninle ilgili değil. Son baktığımda, senin her hareketine bağlı bir organizasyon, çalışanlar ve ailen yoktu. Six dramatik davranmak istediğinde kaçamam."

"Dramatik mi davranıyordu?" diye meydan okudu. "Bana öyle gelmedi." Darla arkasını döndü ve yazmaya devam etti. "Toplantınıza karışmayacağım efendim. Birazdan kahve getireceğim."

Darla'ya bir dakika daha baktım ve ona siktirip gitmesini söylemek istedim, ama yapamadım. *Herkesi* korumak zorunda olduğumu anlamıyordu. Herkesi güvende tutmak, adımı ve onların hayatlarını korumak zorunda olduğumu anlamıyordu.

Ama o da haksız değildi. Onu önemsiyorum ve onu kaybetmek istemiyorum.

Dudaklarımı ısırđım, ilk kez kendimden emin değildim. Zor kararlar almaya ve benim dışımda herkes için en iyisini yapmaya alışkındım. Ama Six'i kaybedersem...

Bu düşünce yumruklarımı sıkıştırdı. Tırnaklarım etime batarken ellerimde iğne batması gibi bir acı hissettim. *Onu kaybetmeyi düşünemem.* Bu konuyu düşünmeye çalışmak bile beni vahşileştirip yoluma çıkan herkesi öldürmek istememe neden oluyordu.

Gabriele'nin sözlerini hatırladım, Six'e aşık olursam kendimi kaybedeceğimi söylediği sözlerini. Elbette haklıydı. O çocuğa olan takıntım çok derindi ve şu anda bile onu yakalayıp, bana doğru çekip, ona bir piç olduğumu, ama onu sadece sikmek için bir delik olarak görmediğimi söylemek istiyordum. Eğer bunu isteseydim, bolca bulabilirdim. Kendini bana atan erkek ve kadınlar bolca vardı, ama ben hiçbirini istemiyordum.

Six'i istiyordum.

"Amadeo." Topuklarımı döndürdüm, yüzümde olduğunu bildiğim çelişkili ifadeyi gizledim ve Conor'a dönerek bir kez daha maskemı taktım. "Toplantıya devam ediyor muyuz?"

"Evet, tabii ki. Ama çabuk olalım, halletmem gereken işler var."

O sıırıttı. "Görüyorum. Buradan kaçan, kıskanç, siyah saçlı bir adam."

İnledim ve onun yanından geçerek ofisime girdim. "Bunu konuşmayalım. Neden buradasın, Conor? Tüm formaliteleri atlayabiliriz."

Kapıyı kapattım ve bu sefer kilidi de attım, çünkü o bunu yapmamıştı. "Otur."

Conor tekrar oturdu ve başını salladı. "Tıpkı senin gibi, son zamanlarda iş yerlerime birkaç kez hırsız girdi. Eşyalar kayboluyor, yangınlar çıkıyor, bu durum başımı ağrıtmaya başladı. Belki senin sorununla bir ilgisi vardır diye düşündüm."

Kaşlarımı çattım. "Sence ikimizi de alt etmek isteyen biri mi var?"

"Evet. Ve bence bunu senin adamlarının yaptığını bana inandırmaya çalışıyorlar. Güvenlik kamerasında adamlarının gül ve kafatası dövmelelerini gördüm. Babam olsaydım, buraya gelip seni dövmeye çalışırdım, ama ben babam değilim. Zaten konuştuk ve bana yalan söylemeyeceğinden ve sebepsiz yere bir savaş başlatmayacağından eminim."

"Aynen öyle." Karşısına oturdum ve parmaklarımı birbirine geçirdim. "İkimizin de istediği veya ihtiyaç duyduğu son şey bir savaş. Zaten polisin radarına girdik, korumamız gereken işlerimiz ve ailelerimiz var. İnan bana, bunların hiçbirine zarar vermek istemiyorum."

Conor, doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamak için yüzümü inceledi. Ama yalan söylemek için hiçbir nedenim yoktu. Tıpkı onun babasından daha üstün olduğunu hissettiği gibi, ben de babamın yaptıklarının hepsini takip etmiyordum. Şiddet ve suçun yaygın ve açık olduğu zamanlar geride kalmıştı. Teknoloji daha gelişmişti, polisler daha donanımlıydı. İşlerimizi daha akıllı ve daha az kaba kuvvet kullanarak yürütmek zorundaydık. Bu koşullarda örgütlerimizin gelişebilmesinin tek yolu buydu.

Sonunda Conor başını salladı. "Sana inanıyorum. İkimizin de ortak hedefleri var, bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyoruz." Kapı açıldı ve Darla kahveyle içeri girerken anahtarını cebine koydu. Her birimizin önüne bir fincan koyduktan sonra geldiği gibi hızla ortadan kayboldu. O gittikten sonra Conor fincanını aldı ve kaşlarını çattı. "Ama bu, birisinin kasten aramızda sorun çıkardığı sorununu ortadan kaldırmıyor. Bunu da kabul edemeyiz."

"Hayır, kabul edemeyiz," diye onayladım.

"Kim olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

Kafamı salladım. Şu anda, ona benim saflarımda anlaşmazlıktan daha fazlası olduğunu söylemek istemiyordum. Aile olabilir, bana bunu yapan biri olabilir

bana bunu yapan biri olabileceğini söylemek istemiyordum. Kendi ailem üzerinde kontrolüm olmadığını ona söylemek, benim gibi birinin yapabileceği bir şey değildi. Kontrol, ego ve soğukkanlılık yayıyorduk, yoksa çevremizdekilerin güvenini ve inancını kaybederdik. Bu hassas bir dengedi ve korumayı göze alamayacağımız bir dengedi.

Dünya her an bizi parçalamaya hazırды.

"Amadeo," dedi Conor, dikkatimi tekrar kendisine çekerek. "Bunu mümkün olduğunca çabuk çözmemiz gerekiyor."

"Biliyorum," diye başımı salladım. "İnan bana, biliyorum."

Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Biri açıkça ikimizin de yakınında çalışıyordu ya da en azından adamlarımızı tanıyordu. Bu da onları ayıklayıp, sorun çıkararı bulmayı zorlaştırıyordu.

Bunun için vaktim yok.

Aklım hemen Six'e gitti. Şu anda oğlumun yanında olmalı, ağzımdan çıkanları geri almalı ve onu sakinleştirmeye çalışmalıydım. Six her zaman pervasızdı ve ona bağırdığım için çılgınca bir şey yapabiliirdi.

Telefonumu çıkarıp Angelo'ya bir mesaj attım. Six'e daha fazla koruma görevlisi yerleştirmesini ve evden kaçıp çılgınca bir şey yapmaya kalkışmamasını sağlamasını istedim. Zaten bir kez kaçmıştı. Benden tekrar kaçacağı düşüncesi midemi bulandırdı.

O gitmeyecekti. İkimiz de biliyoruz ki onu bulup yatak odama kilitleyeceğim. Oğlumu kaybedemem.

"Amadeo," Conor içini çekti. "Cidden, git erkek arkadaşını bul ve onunla konuş." Ben itiraz etmeye başladığımda elini kaldırdı. "Dikkatin dağınık olduğunda bana, bu organizasyona ve kendine hiçbir faydan yok. Beni tanıyorsun. En iyilerle mücadele etmek ve her seferinde seni yenmek istiyorum. Sen onun hakkında hayal kurarken bunu yapamam."

"Hayal kurmuyorum," diye homurdandım. "Beni aşık bir liseli kız gibi gösteriyorsun."

"Öyle değil misin?" Conor sırtıttı. "Kendine bir bak. Normalde sürekli çalışırsın, ama şu anda ne kadar dalgın olduğunu görebiliyorum. Ve sürekli

telefonuna bakmaya devam etmen, onun için daha da çok özlem duyduğunu düşündürüyor."

Ona orta parmak gösterdim. "Özlemiyorum."

Parmağım hala havadayken, Six aklıma geldi. *Kahretsin! Six beni ona dönüştürüyor!* En son ne zaman birine parmak göstermişim? Onun çocukça davranışları bir şekilde beynimin derinliklerine işlemişti ve ben onları çekici buluyordum. Six vahşi, çılgın ve iyi günlerinde dağınıktı, ama o *benim* oğlumdu ve onu incitmek istemiyordum, tabii avucumla onun tombul kıcına vurmak dışında.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Conor ayağa kalktı ve sıırttı. "Bir şey bulduğunda beni ara, ben de aynı şeyi yapacağım. O zamana kadar ben de ne bulabileceğime bakayım."

Ben de ayağa kalktım ve başımı salladım. "Muhtemelen en iyisi bu. Şu anda bir şeyi çözecek değiliz. Hala daha fazla araştırmamız gerekiyor."

"Aynen öyle." Elini uzattı. "Bu işi çözeceğiz." "Başka seçeneğimiz var mı?"

Elini sıktım ve Conor gülümsedi, sonra arkasını dönüp gitti. O gittikten sonra telefonumu çıkardım ve Six'in adına baktım. Adını tıkladım ve telefonu kulağıma dayadım. Her zil sesi çenemi sıkıştırıyordu ve volta atmaya başladım. Sesli mesaja düştüğünde tekrar aradım ve bekledim, ama yine cevap yoktu.

"Siktir," diye küfrettim ve telefonumu pantolonuma geri koydum. "Umarım çılgınca bir şey yapmıyoursundur."

Ceketimi ve anahtarlarımı alıp ofisimden koşarak çıktım. Darla bana bakıp nazıkçe gülümsediğinde durdum. Sanki ne yaptığımı çok iyi biliyormuş gibi.

"Toplantım bittiği için gidiyorum," diye tersledim, neden onunla tartıştığımı bile bilmeden.

"Elbette, efendim," dedi, gülümsemesi genişledi. "Çok kısa bir toplantıydı."

Gözlerimi ona dikerek baktım. "Seni kovacağım."

"Hayır," dedi bilgisayarının başına dönerek, "kovmayacaksınız."

Darla yıldırım hızıyla yazmaya devam etti ve ben ona baktım. *Bu kadın şeytan.* Ben kapıya doğru yürümeye başladığımda bana parmaklarını salladı ve ben başımı salladım. Yerini biliyordu ve görünüşe göre buna tamamen güveniyordu. Ve bunun için onu suçlayamazdım. Darla paha biçilmezdi.

Arabamın direksiyonuna geçtim ve sıkıca tuttum. Umarım Six beni görmezden geliyordu ve kaçmamıştı.

Onu tekrar kilitleyeceğimi söylediğime inanamıyorum.

Beni o kadar çok zorladı ki sinirlerim bozuldu, ama bunu sürdüremezdim. Onu hayatımda tutmak istiyorsam yapamazdım. Birlikte geçireceğimiz üç ayımız daha vardı. Six'e, olması gereken yerde olduğunu ikna etmek için kalan tek zamanım buydu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Amadeo

Eve dönüş yolu sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyordu. Gereğinden fazla hız yaptım, ama umurumda değildi. Eğer durdurulup hapse atılacaksam, olsun, çünkü Six'e ulaşmak için hızımı kesmeyecektim.

Kapıdan girer girmez merdivenleri koşarak çıktım ve Six'in odasına gittim. Aniden durdum ve boğazımı yuttum. Hiçbir gardiyan onun kaybolduğunu bildirmemişti ve ben de gelirken telefonumu kontrol etmiş ve onun odada dolaştığını görmüştüm. Oradaydı, o halde neden bu kadar gergindim?

Bu his de ne böyle?

Six beni delirtiyordu. Onun hangi özelliği, tüm sertliğimi bir kenara bırakıp yumuşak davranmak istememe neden oluyordu? Kapıyı çaldım, kalbim güm güm atarken onun kapıyı açmasını bekledim. Ama karşılık olarak sadece sessizlikle karşılaştım.

Cebimden telefonumu çıkardım ve kamerayı kontrol ettim. Six yatakta oturmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapıya huysuz bir çocuk gibi bakıyordu. İçimdeki tüm içgüdüler onu kucağıma yatırıp, beni dışlamayı bırakana kadar kışına şaplak atmak istiyordu, ama şu anda en iyi çözüm bu değildi.

Nefes al ve çılgınca bir şey yapma.

Tekrar kapıyı çaldım, ama o hala kıpırdamayınca sinirim daha da arttı. Six elini kaldırıp kapıya orta parmağını gösterdi. Çenem titredi.

Tamam, bu bardağı taşıran son damlaydı.

"Six, bu kapıyı sen açabilirsin ya da ben senin için açabilirim."

Kafasını salladı ve bir sandalyeyi kapıya sürükledi. Six'in sürekli konuşmamasına alışkın değildim. Sessizliği bana yanlış geliyordu ve sandalyeyi kapı kolunun altına sıkıştırdığında tüylerim diken diken oldu.

"Kendini akıllı sanabilirsin, ama bu kapıyı kıracağım. Six!" "Siktir git!"

Hayır, benden bu kadar. Topuklarımı döndürdüm, merdivenlerden aşağı indim ve arka kulübeye çıktım. Karanlık, tozlu alan aletlerle doluydu, ama ihtiyacım olan şey uzak duvara yaslanmış duruyordu. Sağlam bir balta. Onu aldım ve omzuma astım, eve adımımı attığımda içime tuhaf bir sükunet çöktü.

Six'in kapısına geri döndüm ve kapı kolunu denedim, ama hala kilitliydi. Telefonumu çıkardım ve Six'in zarar görme tehlikesi olmadığından emin oldum. Yatağında yatıyordu, sırtı kapıya dönüktü. Telefonu cebime geri koydum, baltayı aldım ve salladım.

Çat!

Balta kapıya saplandı ve onu çıkarmak için sertçe çekmek zorunda kaldım. Çekildiğinde, bir delik ortaya çıktı. Delikten baktım ve Six'in ağzı açık bir şekilde kapıya bakarken gördüm.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

"Sana kapıyı açmanı söyledim," omuz silktim. "Beni buna sen zorluyorsun." "Seni hiçbir şeye zorlamıyorum!"

Omuz silktim, geri çekildim ve tekrar salladım. Ona kapıyı açması için uyarıştım. Bana kalırsa bu fazlasıyla adildi.

Bıçak kapıyı kesti, ben kapıyı keserken havada uçuşan tahta parçaları vardı. Gözüme tahta parçası kaçabilirdi, ama şu anda bu bile umurumda değildi. Oğlumu istiyordum ve onu alacaktım.

Yarattığım delikten içeri uzandım ve kapıyı açıp kilidi açmadan önce sandalyeyi itip uzaklaştırdım. Six geri çekildi, yüzü kızarmış ve yumrukları sıkılmıştı. Yüzünde hafif bir endişe vardı, ama her zamanki gibi cesur davranıyor ve korktuğunu belli etmemeye çalışıyordu.

"Sen delinin tekisin," diye bağırdı Six.

Arkamdaki kapıyı kapattım ve baltayı yere bıraktım. "Dinle, hadi..."

Tam o sırada arkamı döndüm ve kafama doğru bir şeyin uçtuğunu gördüm. Sola eğilerek kaçtım ve Six'in telefonu duvara çarptı. Sakinliğim bozuldu.

"Yeter artık!" diye bağırdım ve Six'in yanına gidip onu yatağına attım. O çırpınırken üstüne çıktım. "Hai perso la testa,

cazzo! O lanet şeyle beni öldürebilirdin!"

"Siktir git!" diye homurdandı Six. "Küçük erkek arkadaşınla randevun olduğunu sanıyordum."

"Kıskanç bir çocuk gibi davranıyorsun. Yirmi dört saat boyunca aklımda kim var, kime hala takıntılı olduğumu hatırlatmam mı gerekiyor?"

Six dizini karnıma bastırdı ve ben homurdandım, ama bileklerini yakaladım ve yatağa çarptım. "Evet, tabii! Ve o baltayla beni öldürebilirdin, evet, gerçekten umursuyorsun."

"Hayır, önce kameradan seni izledim. Seni asla tehlikeye atmazdım." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Burada kamera olmadığını söylemiştin!"

"Biliyorum." Başımı eğip dudaklarımı kulağına değdirdiğimde dudaklarım gülümsemeye kıvrıldı. "Yalan söyledim. Six, seni her zaman izliyorum."

Altımda titredi ve onun tepkisiyle sanki canlı teller derimin altında dans ediyor gibi hissettim. Sert vücudunun sıcaklığı benimkine bastırınca, onu gün boyu ve yarın da kucaklamak istedim.

Six bana evimi hatırlatıyordu.

"Sen bir pisliksin," diye homurdandı Six, benden tekrar kurtulmaya çalışarak.

Oturup üzerine çıktım ve onu yere bastırdım. Birkaç kez üstünlük sağladı ve beni şaşırttı, çaresizce beni üzerinden atmaya çalıştı. Daha fazla zaman kaybetmek istemediğimden kravatımı çıkardım ve bileklerini tuttum. Hızla bileklerini birbirine bağladım ve yatağa bastırdım, sonra yanaklarını tutup gözlerine baktım.

"Az önce sana sinirlendim ve bu benim hatamdı. O saçmalıkları söylemen, zaten stresli olduğum bir anda yanlış düğmelere basmış oldu. Ama sen benim oğlum olduğunu biliyorsun, değil mi? Seni asla bırakmam."

Six kaşlarını çatı. "Gerçekten çok saçma şeyler söyledin."

"Biliyorum. Sinirli bir yapıya sahibim, ama son zamanlarda daha da kötüleşti. Günün sonunda beni sakinleştiren tek kişi sensin. O toplantı önemliydi. Sana Conor'dan bahsetmişim, ama bana inanmak istemedin. Nedense bana bağırarak istedikler." Kaşlarımı çatı. "Neden?"

Benden gözlerini kaçırdı. "Bilmiyorum."

"Seni istediğimi söylediğimde bana inanmıyor musun?"

Six omuz silkti. Kapının kilitli olmasından nefret ettiğim gibi, bana bakmamasından da nefret ediyordum. Six'in beni reddetmesi benim için kabul edilemezdi. Onunla ilgili her şeyi, içini dışını bilmek için bana karşı açık olması gerekiyordu.

"Six, seni istiyorum," diye ısrar ettim. "Beni anlıyor musun?" "Bilmiyorum."

O tekrar saklanmaya çalışmadan önce eğildim ve yüzünü inceledim. Önceden orada olan öfke gitmişti ve şimdi dudaklarını büküyordu. Elimi göğsünden aşağıya doğru kaydırđım, parmaklarım uyluklarının arasında hareket ediyordu. Birini sıkıca sıktım ve o kalçalarını salladıktan sonra tekrar hareketsiz kaldı.

"Babacığın seni rahatlatmasını ister misin?" Six titredi. "Ben..."

"Biliyorsun," dedim sertçe, sıkıca tutarken o inledi. "Ya durum hakkında konuşuruz ya da sana ne kadar üzgün olduğumu gösteririm."

Sonunda gözleri yaşlı bir şekilde bana baktı. "Göster bana," diye fısıldadı.

Eğildim ve dudaklarını sertçe öptüm. Six bana yaslandı, göğsü vücuduma bastırarak inledi. Six'in kelimeler istemediğini çabucak anladım. Önceden bunun, kelimeler hakkında düşünmek istemediği için olduğunu sanmıştım, ama bu da biraz doğruydu, ama daha fazlası da vardı. Kelimeler boş olabilir, ama eylemler? Görmek inanmaktır.

Başımı sallayarak Six'in boynunu öptüm. Nefesi kesildi ve titreyerek nefes aldı. Boynundan köprücük kemiğine kadar izini takip ettim, kokusunu içime çektim.

"Hâlâ babana kızgın mısın?"

"Evet," diye mırıldandı. "Ne yaptığını biliyorsun."

Ona hafifçe gülümsedim. Kızgın olduğu için değil, benim babası olmadığımı söylemediği için. Artık beni itip kakmıyordu. Hatta bacaklarını açtı ve bana daha yakın olma ihtiyacını hissedebiliyordum.

"Gerçekten biriyle görüşeceğimi mi sanıyorsun? Ne zaman vaktim olacak ki, evlat? Hep peşimdesin."

Six bana baktı. "Öyle olmak zorundayım, sen bir pisliksin."

Ona dilimi çaktım. "Bu hiç hoş değildi." "Sen pek hoş değilsin," diye somurtarak dedi.

Kıkırdadım ve bacaklarının arasına yerleşmeden önce göğsünü öptüm. "Değil miyim? Hadi bunu test edelim."

"Ne yapıyorsun... oh. Kahretsin," diye küfretti, kalçaları yataktan kalkarken.

Onun tadını alarak boyunu yaladım. Six içini çekti, başı yastığa yaslanırken bağlı bilekleri karnının üzerinde duruyordu. Onu keşfetmek için zaman ayırdım, ağzıma giren ve çıkan her bir parça sıcak, sert eti içime çektim.

"Baba," diye inledi, parmakları saçlarımı kavradı. "Hâlâ sana kızgıyım," dedi, sözleri neredeyse bir fısıltıydı.

"Kızgın olmaya devam edebilirsin," dedim, ona bakarak. "Ama benim olmaktan vazgeçemezsin." Parmaklarım uyluklarına gömüldü ve Six nefesini tuttu. "Beni anlıyor musun?"

Six bana baktı, göz bebekleri büyüdü ve sonra dudağını ısırdı. "Başka kimseyle yatma."

Ona göz kırptım. "İstemiyor musun?"

"Hayır," dedi, ses tonu tehlikeli bir hal aldı. "Biz... her ne yapıyorsak, bunu benden başka kimseyle yapmanı istemiyorum."

"Kibarca iste," dedim, tırnaklarımı derisinin üzerinde gezdirerek yumuşak dudaklarından bir inilti kopardım. "Hadi bebeğim, babacığın kibarca iste."

Six inledi. "Lütfen, babacığım. Senin oğlundan başka kimseyle yatma."

Sikim zonkluyordu. *Siktir*. Six'in yüzündeki muhtaç bakış, yalvarışının ardındaki çaresizlik, onun gerçekten ciddi olduğunu biliyordum. Six, benim sadece onunla birlikte olmamı istiyordu. Oğlumu o kadar sıkı tuttum ki, yarın parmak izlerimin şeklinde morluklar olacağından emindim, ama onu bırakmak istemiyordum.

"Yapmayacağım," dedim. "Sadece sen. Ben sadece seni istiyorum, Six."

Hızla vücudunda yukarı doğru ilerledim ve dudaklarını sert bir öpücükle ele geçirdim. Ağzıma karşı çıkardığı yumuşak inilti kulaklarıma müzik gibiydi. Parmaklarımı saçlarına soktum, onu okşadım ve tadına baktım. Aşık olduğum çocuk.

Birbirimizden uzaklaştığımızda, gözleri buğulanmıştı. Vücudunda aşağı kayarak, penisini bir kez daha ağzıma aldım. Ancak bu sefer kendimi tutmadım. Ağzımı penisinin uzunluğu boyunca kaydurdım ve başımı yukarı aşağı sallayarak, o altımda inerken penisini emip yaladım.

Six çılgınca kıvranıyordu, vücudu geriliyor, gevşiyor ve tekrar geriliyordu, ona verdiğim zevki yaşarken. Bacakları daha da açıldı ve parmaklarımı testislerinin üzerinde gezdirdim, sonra onlarla oynadım, nazikçe sıktım ve inlemelerini artırdım. Oğlumun vücudunu tanımaya başlamıştım ve bu gerçeği kullanıp onun aklını kaçırmasını seviyordum.

"Baba, gelmek üzereyim," diye inledi, kalçalarını kaldırıp sikini boğazımın derinliklerine itti. "Lütfen."

O gün yaşadıklarından sonra onu kızdırmak istemiyordum. Bu yüzden hızımı artırdım ve ayak parmakları kıvrıldı. Elleri gerildi ve kasıldı, safir kravatım hala bileklerine dolanmıştı. Bir süre ona bakmak istedim, ama daha çok oğlumun boşalmasını istedim.

Birkaç saniye sonra çığlık attı ve tohumlarını dilimin üzerine döktü, nefesi sadece hırıltıdan ibaretti. Yukarı çıktım ve hiçbir damlasını israf etmemek için her damlayı yuttum. Herkes benim oğlumu tatmak için şanslı olurdu ve bundan sonra bu ayrıcalığa sahip olan tek kişi bendim. Zamanımız dolduğunda bile Six'i bırakmayı reddedecektim.

"Baba?" diye sordu Six.

"Evet?" Yanına tırmandım ve bileklerini çözdüm, hafifçe ovuşturduktan sonra birinin içini öptüm.

"Beni gerçekten o odaya tekrar kilitler misin?"

Ona baktım ve gözlerinde endişe gördüm. *Kahretsin, onu korkutmuştum.* Elimi uzattım ve terli alnındaki saçları silkeledim, sonra başımı salladım.

"Hayır, sana bir daha asla öyle bir şey yapmam. Yapamam."

Eskiden bu çok kolay olurdu. Six'i kilitleyip cezalandırmayı birçok kez düşündüm, ama onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, bunun imkansız olduğunu o kadar çok anlıyordum. Onu çok seviyordum ve ona zarar vermek istemiyordum.

"Seni buraya kilitlemeyeceğime söz veremem," diye mırıldandım. "Zaten bir kez kaçtın."

Six derin bir nefes aldı ve güldü. "Bunu sonsuza kadar unutmayacaksın, değil mi?"

"Evet," dedim, yanına uzanıp dudaklarını öptüm, sonra alt dudağını biraz çekip tekrar bıraktım. "Çünkü kaybetmeye dayanamayacağım tek şey sensin."

Bana baktı, gözleri büyüdü ve sonra başını salladı. Başını sallamadan önce adem elmasının yukarı aşağı hareket ettiğini izledim. Dilinde ne varsa yuttu ve bunun yerine başını göğsüme gömdü.

"Beni sarıl," diye mırıldandı.

"Ne kadar istersen," dedim, başımın üstüne öpücük kondurarak.

"Bekle," dedi, geri çekilip bana bakarak. "Seks yapmak istemiyor musun?"

Her zaman onunla seks yapmak istemiştim. Penisim hala sertleşmiş durumdaydı ve Six'in sıcak, ipeksi kıcının içinde olmak için can atıyordu. Ama o benim onu kucaklamamı istiyordu ve bu daha önemliydi.

"Şimdi olmaz," dedim ve onu bana daha sıkı sarıldım. "Bir süre burada uzanalım. Tamam mı?"

"Tamam, baba." Göğsüme burnunu sürttü ve bir dakika sessiz kaldı. "Bu arada bana yeni bir kapı borçlusun."

Kapıya baktım. "Ve yeni bir telefon."

"O da var," diye güldü ve elini gömleğimin etrafında sıkıca sıktı. "Ya da senin odana taşınabilirim."

Yüzüm ağrıyacak kadar çok güldüm. "Bu seçenek çok daha hoşuma gitti."

Yirmi Beşinci Bölüm

Amadeo

"YENİ OYUNCAĞIN NEREDE?" Gabriele evimdeki ofisime girip oturduğunda sordu.

"Bir arkadaşımın dışarıda." Telefonumu masaya bıraktım ve ona baktım. "Ve o benim oyuncağım değil."

"O zaman ne?"

Gabriele'ye sert bir bakış attım. "Çık dışarı."

Kardeşim gülerek başını salladı. "Sakin ol. Saygısızlık etmek istemiyorum, sadece ikinizin şu anda ne durumda olduğunu anlamaya çalışıyorum. O hep senin etrafında, sen onun peşinde dolaşıyorsun, şimdi de ona arkadaşlarıyla dışarı çıkma özgürlüğü mü veriyorsun? Yine kaçmayacağını mı sanıyorsun?"

"Hayır."

Bu kelimeyi söylerken sesimde hiç tereddüt yoktu, çünkü artık bu konuda endişelenmeme gerek yoktu. Six ve ben sonunda bir tür anlaşmaya varmıştık: O bensiz olmak istemiyordu, ben de onsuz olmak istemiyordum. Artık onu bodrumda kilitlemek ya da her yerde peşinden takip etmek yoktu. Elbette, içinde bulunduğum durum nedeniyle ona göz kulak olan korumalarım vardı, ama Six pratikte özgür bir adamdı.

Ve her gece bana, eve geri dönüyordu. "Vay canına,"

dedi Gabriele ıslıkla. "Ona güveniyorsun."

"Güveniyorum," dedim ve bilgisayarına dönüp yazmaya başladım. "Bana kişisel işlerim hakkında konuşmak için mi geldin yoksa bir şey mi istiyordun?"

"Nonna nerede olduğunu ve neden akşam yemeğine gelmediğini bilmek istiyor. Diğer herkes taciz edildi, şimdi de senin nerede olduğunu öğrenmek için bana baskı yapıyor." Gabriele boğazını temizledi. "Ve biliyor musun? Ben de seni ortalıkta görmedim. Neler oluyor?"

"Çalışıyordum," dedim, ona bakmayı reddederek.

"Çalışmak mı?"

"Evet, hepimizin cebine para koyan şey." "Ve asıl neden bu mu?" diye sordu Gabriele.

Sonunda ona baktım. Gabriele sanki içimi okuyabiliyormuş gibi görünüyordu. Benim bir şeyler sakladığımı biliyordu ve aslında haklıydı. Neler olup bittiğini, kime güvenebileceğimi bilmiyordum. Kardeşlerimin ve kuzenlerimin güvenli bir liman olduğuna inanmak istiyordum, ama bu dünya aldatma ve sadakatsizlikle tanınıyordu. Etrafımda olup bitenlere göz yumarak Six'in hayatını tehlikeye atamazdım.

"Her şey yolunda," dedim sonunda. "Belki bu pazar uğrayıp aileyle yemek yerim. Nonna'nın yemeklerini özledim."

Gabriele gözlerimi aradıktan sonra hafifçe başını salladı. "Tamam, ona haber veririm." Ayağa kalktı ve elini cebine attı. "Bu arada, ara sıra telefonuna cevap vermeye çalış. Sorunlarla uğraşan tek kişi sen değilsin."

"Biliyorum." Suçluluk duygusu sırtımı kapladı ve iç geçirdim. "Seni ararım."

O başını salladı. "Teşekkürler."

Gabriele gitti ve ben bir süre daha monitöre baktım. *Kahretsin, işler karmaşıklıyor.* Karşı karşıya olduğumuz kişi, tüm planlarımı bozuyordu. Kim olduğunu öğrendiğimde, her birinin kemiklerini tek tek kırardım.

Derin bir nefes aldım ve çalan telefonumu aldım. Six'i görür görmez gülümsedim.

Six: Kontrol ediyorum baba. Hala restorandayız, ama Ty'ın babası izin verdi, biraz parkta yürüyüşe çıkabiliriz. Sorun olur mu?

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissettim. Six izin istiyordu. *Six.* O, tanıdığım en inatçı çocuktı, ama onu anlamaya başlamıştım. Kimseye huzur vermezdi, ama bana? Vermeye başlamıştı. Artık saçma sapan şakalar, kavgalar ve beni görmezden gelmeler yoktu. Six yumuşuyordu ve beni de yumuşak kalpli biri haline getiriyordu.

Amadeo: Evet, ama korumalarınla kal, tamam mı? Six: Evet, baba!

Kalbim bir an durdu. Evet, baba. İki küçük kelime ve Six'ten her duyduğumda mantıklı düşünmeyi unutuyordum. İyi, kibar, itaatkar ve tatlı bir çocuk olma potansiyeli vardı, ama o yaramaz tavrını asla kaybetmeyeceğinden emindim. Ve ben de kaybetmesini istemiyordum.

Telefonum tekrar titrediğinde, Six'ten başka bir mesaj bekliyordum. Bunun yerine, daha önce hiç görmediğim bir numara ve indirilen bir resim mesajı vardı. Mesajı açtım ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Six, arkadaşı Ty ile birlikte restoranın dışında duruyordu. İkisi gülüyorlardı, birinin onları izlediğinden habersizdiler. Resmin altında bir mesaj geldi.

Bilinmeyen: Onu yakında yakalayacağım ve beni durduramayacaksın.

Omurgamdan bir titreme geçti ve düşünmeden harekete geçtim. Silahımı aldım ve kılıfına soktum, sonra Angelo'nun numarasını çevirdim.

"Six'i hemen eve getir. Ty'ı eve başka biri götürsün." "Peki, patron."

Telefonu kapattım ve birkaç dakika sonra aşağı indiğimde telefon çaldı. Kulağıma dayadığım anda Six küfür etmeye başladı.

"Ne oluyor lan? Gidebileceğimi söylemiştin!"

"Sakin ol. Bir şey çıktı ve eve gelmen gerekiyor. Hemen."

Sessizleşti. "Ne oldu?"

"Telefonda konuşmak istemediğim bir şey var, ama senin burada, benimle olmanı istiyorum." "Yola çıktık."

"Dikkatli olun."

"Sen de," dedi Six. "Eğer ölürsen çok kızarım."

Gülümsedim. "Bunu aklımda tutacağım, bebeğim."

Telefonu kapattıktan sonra, Dario'yu aradım ve ona numarayı vererek takip ettirmesini istedim. Bunun bir mesaj uygulaması veya kullan-at telefon olarak geri gelme ihtimalinin farkındaydım, ama denemek zorundaydım. Biri benimle alay ediyor, her sabah yataktan kalkmam için bir nedenim olduğunu tehdit ediyordu. Ve ben buna tahammül edemezdim.

"EVDEYİM!" Six, kapıdan içeri koşarak kollarımın arasına atladı. "Ne oldu? Sesin korkmuş gibiydi. İyi misin?"

Korkmuş muydum? Farkında bile değildim. Ama midemin düğümlendiğini ve alnımda soğuk terlerin belirdiğini düşündüğümde, belirtileri fark ettim. Oğlumu kaybetmekten çok korkuyordum.

Yanağını okşadım. "İyiym, güven bana." Geri çekilip onu baştan aşağı süzdüm. "Olan biten her şeyden dolayı kendini savunabileceğinden emin olmam lazım. Spor salonuna gidelim, sana birkaç hareket göstereyim."

Kaşlarını kaldırdı. "Ben dövüşmeyi biliyorum." "Öyle mi?" diye sordum.

Six güldü. "Tabii ki. Calix iki yıl önce bana gösterdi. Aptalca şeyler yüzünden dayak yemekten bıktım."

"Hmm. Tamam, o zaman göster bana."

Elini tuttum ve Six itiraz etmedi. Onu evin içinden geçerek spor salonuna götürdüm ve arkamızdan kapıyı kapattım. Onu gözümün önünde tutmak, beni öncekinden çok daha rahat hissettiriyordu.

Six'in elini bıraktım ve matları işaret ettim. "Git onları ser." "Evet, baba," dedi ve matları almaya gitti.

Acaba bunun farkında mı? Artık bunu otomatik olarak söylüyor gibi.

Six matları sürükledi ve ben de ceketimi çıkarmadan önce onu yerleştirmesine yardım ettim. Kollarımı sıvadım ve Six'in bakışlarını ve neredeyse salya akıtan halini fark ettim. Gülümsayarak parmaklarımı şıklatım ve dikkatini çektim.

"Odaklan, bebeğim."

"Biraz zor," diye mırıldandı, şortunun içinden penisini düzeltirken.

Kıkırdadım. "Bunu sonra hallederim. Şu anda, neler yapabileceğini görmek istiyorum."

Six başını salladı. "Tamam, ama seni incitirsem kızma."

Bu sefer dudaklarımdan yüksek bir kahkaha patladı. "Sanırım seninle başa çıkabilirim."

Omuz silkti. "Sen nasıl istersen."

Six gömleğini başından çıkardı ve bir kenara attı. Ben kaşlarımı kaldırdım, o da bana sırttı, kahverengi gözlerinde yaramaz bir ışıltı vardı. *O bakış ne anlama geliyor?* Minderlerin üzerine geçti ve yumruklarını kaldırdı.

"Tamam, beni engelleyebilecek misin, bir bakalım," dedim ve ben de yumruklarımı kaldırdım. "Hazır mısın?"

"Hazırım."

Six etrafımda daireler çizdi, ben de ona aynısını yaptım. Hâlâ sırtıyordu, ama bu ciddi bir durumdu. Bana bir şey olursa onun güvende olacağından emin olmam gerekiyordu. Six'i yanıma alıp yirmi dört saat boyunca yanımda tutmak istesem de, bunun mümkün olmadığını biliyordum. Her şey olabilirdi ve ben buna hazırlıklı olmalıydım, Six de öyle.

Bana doğru hareket etti ve içgüdülerim devreye girdi. Six'in koluna yumruk attım ve o tısladığında hemen durdum.

"Kahretsin, sen iyi mısın?"

Yere fırlatıldığımda ve sırtım matın üzerine çarptığında dünyam altüst oldu. Nefesim kesildi ve Six üzerime tırmanırken şok içinde ona baktım. Bileklerimi yere bastırdı ve sırttı.

"O yumruk oldukça sertti, ama daha kötüsünü de gördüm," diye gülerek, bacaklarını benim iki yanıma sıkıştırdı. "Peki, artık kendime bakabileceğimi düşünüyor musun?"

"Ama seni incittiğimi sanıyordum," diye çıkabildim.

Six omuz silkti. "Evet, senin öyle düşünmeni istedim. Darbeyi almak daha kolay ve böylece rakibin gardını daha çabuk indiriyor. Bu da benim saldırmamı kolaylaştırıyor." Eğilip dudaklarını benimkilere bastırdı

dudaklarına bastırdı. "Seni yere serdiğimdeki yüzündeki ifadeyi görmeliydin. Yani, ne olduğunu *hiç* anlamamıştın."

O güldü ve ben gözlerimi ondan ayıramadım. Six... çok güzeldi. Başını geriye eğişi, omuzları sallandığında saçlarının hareket edişi, her şey muhteşemdi. Oturdum ve onu kollarıma çekip sıkıca sarıldım.

Six, gülümseyebilmemin sebebiydi. Beni bir insan gibi hissettiren oydu. Ona takıntılı olabilirdim, ama bu seksten çok daha fazlasıydı. Six, yıllardır hissetmediğim bir şekilde beni canlı hissettiriyordu. Onu kaybedemezdim. Sevdiğim adamı benden almaya çalışan olursa, dünyayı yakıp kül ederdim.

"Nefes alamıyorum," dedi Six hırıltılı bir sesle. "Özür dilerim." Geri çekildim ve o bana baktı.

"Ne?" diye sordu Six. "O bakış ne?"

"Seni seviyorum" kelimeleri dilimdeydi, ama yine de söyleyemedim. Henüz değil. Bunlar benim kolayca söylediğim şeyler değildi. Aslında, hiç söylememiştim. Aileme, evet. Ama yattığım birine? Asla. Hiç kimse buna değmemişti.

Six'le tanışana kadar.

"İyi misin?" diye sordu, başını eğip kaşlarını çatarak elini uzatıp yanağıma dokundu. "Seni o kadar da incitmedim, değil mi?"

Onun endişesi kalbimi ısıttı. "Hayır, ben iyiyim bebeğim."

"İyi." Gülümsedi ve başparmağıyla cildimi okşadı. "Çok yaşlı olduğunu biliyorum, ama kalçanı kırmanı falan istemem."

O gülerek beni mindere attı. "Bunun ne kadar önemsiz olduğunu sana göstereyim, evlat."

Bacaklarını belime doladı. "Oh, bana yeni bir şey mi öğreteceksin, ihtiyar? Hadi bakalım." Çenemi ısırdı ve kıkırdadı. "Ama seni geçip nefesin kesildiğinde şikayet etme."

"Yeter."

Six'i yakaladım ve onu karnının üstüne ittim. Çıkardığı çığlık ve ardından gelen kahkahası, her santimimden ateş geçirdi. Benim oğlum. O benim için dünyalar kadar değerliydi.

Ve kimse onu benden alamayacaktı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Six

Amadeo'nun bana verdiği silahın ağırlığı cildimde ağır bir yük gibi hissediliyordu. Ceketimin içine saklamıştım ama herkesin görebileceğini hissediyordum. İki düzine kadar nakavtın ardından kendimi savunmayı bilmeme rağmen, silahı yanımda taşımam gerektiğini ısrarla söylemişti.

"Bunu arabada bırakamayacağıma emin misin?" diye mırıldandım, arabanın arka koltuğunda onun yanında kıvranarak. "Seninleyim. Buna ihtiyaım yok."

"Ne zaman ihtiyaın olacağını bilemezsin, bu yüzden hayır, arabada bırakamazsın." Elini bacağıma koydu ve sıktı. "Sana nasıl kullanılacağını öğrettim ve sen dünyanın en kötü nişancısı değilsin. Bir şey olmaz."

"Senin için söylemesi kolay," diye mırıldandım. "Sen bu tür şeylere alışkınsın."

Amadeo güldü. "yle, ama sen benimlesin, bu yüzden sen de alışmalısın."

"Harika," diye homurdandım.

Elini sıkıca tuttu. "Somurtmayı kes."

"Hoşuna gidiyor," diye mırıldandım, pencereden dışarı bakarak. "Nereye gidiyoruz?" "Söyledim ya, yemeğe."

Arkamı dönüp ona baktım. "Bu yüzden mi bu kadar şık giyinmek zorunda kaldım?"

Amadeo, koyu mavi bir pantolon ve onun pewter dediği, ne haltsa o, bir ceket giymem için ısrar etmişti. Ceketin altında beyaz bir düğmeli gömlek vardı ve bana ceketin cebine koymam için bir mendil ve bileğime takmam için bir saat vermişti. İlk başta bana ödünç verdiğini sanmıştım, ama saatin arkasını çevirdiğimde arkasına benim baş harflerimin kazınmış olduğunu fark ettim.

M.W. (Six'in soyadının geçip geçmediğini kontrol edin)

Bunu benim için getirmişti. Hala bunun hakkında ne hissettiğimi bilmiyordum.

"Neredeyse vardık," dedi elimi tutarken. "En iyi davranışını sergilemeni istiyorum."

"Ya öyle davranmazsam?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak.

"Eğer öyle davranmazsan, seni bir yere sürükleyip ağlayana kadar kıçını kırbaçlarım," dedi, sesinde bir hırıltı vardı ve boğazımı tutup sıktı. "Beni anladın mı, evlat?"

"Söylediklerini duyamıyorum. Tüm kanım sikime gitti."

Amadeo gülererek boğazımı bıraktı ve beni öptü. "Babana karşı uslu ol."

"Evet, babacığım. Ne zaman uslu değilim ki?"

"Sık sık," dedi araba durduğunda. "Çok, çok sık." Ona sırıttım.

"Ama yine de beni yanında tutuyorsun."

"Anlaşılmaz bir nedenden dolayı," diye mırıldandı arabadan inerken.

O arabanın etrafında dolaşırken içimden gülümsedim. Bir an için onu Angelo ile konuşurken izledim ve kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki nefes almakta zorlandım. Amadeo ile birlikte olmak beni uzun zamandır olmadığım birine dönüştürüyordu. Uzun zaman önce ölmüş olan şeyleri özlememi sağlıyordu. Tek yaptığım ailem için yaşamak, onlara bakmak, ihtiyaçları olan her şeyi onlara vermektir. Ama kendime gelince, sürekli kendimi ihmal ediyordum, çünkü ben önemli değildim.

Ama Amadeo'nun yanında, onun tüm dünyasıymışım gibi hissediyordum. Ve bu, daha fazlasını istememe neden oluyordu. Yalnız, sarhoş geceler, bitmek bilmeyen gürültülü partiler, hiçbir anlamı olmayan rastgele, hızlı seksler; beni çalan ve hayatın daha fazlasını olduğunu görmemi sağlayan adamlarla kıyaslanamazlardı.

"Geliyor musun?" diye sordu Amadeo kapımı açarken.

Boğazımı temizledim. "E-evet, geliyorum baba."

"Sadece Amadeo," dedi, yüzü hafifçe kızardı.

Ona göz kırptım. "Sana baba demememi mi söylüyorsun?" diye şüpheyile sordum. "Neler oluyor? Neredeyiz?"

O içini çekti. "Görürsün."

Amadeo elimi tuttu ve ben itiraz etmedim, ama ona baba dememi istememesinden hoşlanmadım. Başta bundan nefret etmişim, ama şimdi bana tanıdık geliyordu. Güvenli. *Onun bunu benden almasını sevmiyorum. Yalnız kaldığımızda ona bu konuyu söyleyeceğim.*

Amadeo'nun evinden bile daha büyük bir evin kapısına yaklaştık. Bir adam hafifçe eğilerek bizi içeri aldı. Amadeo onun yanından hızla geçti ve ben kaşlarımı çattım.

"Akşam yemeğine gideceğimizi sanıyordum," diye fısıldadım.

"Yürüyoruz. Ailem her pazar burada akşam yemeği yer."

"Amadeo! Six!" Rayna, mermer zeminde topukları tıklayarak koridorda koşarken sıırttı. Amadeo'ya sarıldı ve Amadeo da ona sarıldı. "Geldiğine inanamıyorum." Bana baktı. "Neden öyle bir surat yapıyor?"

Amadeo'nun buranın ailesinin evi olduğunu söylediği için ağzım hala kapalı değildi. *Ailesi.* Ağzımdaki tüm tükürük kurudu ve birdenbire yutkunmak imkansız hale geldi. Amadeo'nun ailesiyle tanışmak üzereydim.

Ve bana hiçbir şey söylememişti.

Onu öldüreceğim.

"Senin geleceğini de bilmiyordu, değil mi?" Rayna, kollarını göğsünde kavuşturarak sordu. "Ama..."

"Eğer kimseye bir şey söyleseydim, bu olmazdı," diye homurdandı. "Ya böyle olacaktı ya da hiç gelmeyecektim."

Kafasını salladı. "Sen delisin." Saçlarını omzunun üzerinden attı. "Hadi gel, herkes yemek odasında. Biz mutfaktaydık ama Nic sürekli parmağını sosa batırıyordu ve Nonna onu sosa boğmak üzereydi."

"Nic'e yakışır bir şey," diye iç geçirdi ve bana baktı. "İyi misin?" Parmağını çeneme bastırdı ve açık ağzımı kapattı. "Nefes al, Six."

"Ailen," diye hırıltıyla söyledim. "Ne oluyor lan!"

Amadeo omuz silkti. "Sadece akşam yemeği."

Bunu rahat bir şekilde söyledi, ama yüzündeki ifade hiç de rahat değildi. Adam benim kadar kararsız görünüyordu ve bu, onun yüzünde görmeye alışık olduğum bir ifade değildi. Elini sıktım ve o beni yemek odasına götürdü, ben ise kaçmayı düşünüyordum.

"Hey!" diye bağırdı bir adam, deli gibi el sallarken kulaklarından kulaklarına kadar sırtıyordu. "Ama burada!" Bize doğru koşarak geldi ve beni baştan aşağı süzerken ısıık çaldı. "Vay canına, seks yapman gerektiğini söylediğimde, bu adamın olacağını düşünmemiştim! Çok seksi."

Amadeo beni bıraktı ve adamı yakaladı, hareketleri bulanık bir görüntüden ibaretti. Onu masaya çarptı ve adam homurdandı, ama karşı koymadı. Bunun yerine, Amadeo kkrerken ve avuçlarını masaya koyarken güldü.

"Sakin ol, Cuzzo. Sadece dalga geçiyorum!"

"Geri ekil Nic," dedi Amadeo ve adamın kıına dizini vurdu. "Yoksa Nonna'nın seni bir kez ve sonsuza kadar boğmasını saçlarım."

"Sakinleşir misiniz siz ikiniz? Nic, otur," başka bir adam i çekerek ayağa kalktı. Amadeo'ya biraz benziyordu, ama şakaklarında griler vardı. Bana baktığında gülümsedi. "zgnm, onlar barbarlar. Ben Dario ve bu da kardeşim Nic." Masadakilere eliyle işaret etti. "Rayna ve Gabriele ile tanıştın, büyük ve düşünceli olan da Riccardo."

Riccardo bana başını salladı, ama sessiz kalan tek kişi oydu. Ben de başımı salladım ve Amadeo'nun koluna dokundum. Hâlâ kendisine kuzen diyen adamı bırakmamıştı.

"şey, Da- Amadeo. Oturabilir miyiz?" Onların meraklı bakışları altında bilinaltımda hissederek mırıldandım.

Amadeo sonunda adamı bıraktı ve benim için bir sandalye çekti. "Otur."

Ona baktım ve kaşımı kaldırdım. İkimiz de köpek gibi muamele görmekten hoşlanmadığımı biliyorduk. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve söyleneni hemen yapmadığımda etrafımızdaki ailesinin topluca nefesini tuttuğunu duydum. Amadeo elimi tutup pene kadar ikimiz birbirimize baktık.

"Gel, yanıma otur," dedi biraz daha yumuşak bir sesle.

Hemen direnmeyi bıraktım ve oturdum. "Teşekkürler."

"Şu haline bak," diye fısıldadı Rayna, hafifçe dirseğıme vurarak. "Koca, kötü kurdu evcilleştirdin."

"Rayna, sana vurmayacağımı sanma," diye iç geçirdi Amadeo.

Rayna ona kirpiklerini kırttı. "Asla vurmazsın, ağabey."

"Doğru, vurmaz," diye güldü Gabriele. "Rayna ona sayamayacağım kadar çok tokat attı ama o ona dokunmayı reddediyor."

Amadeo koltuğunda kıpırdanmaya başladı. "Kadınlar korkunç," diye mırıldandı. "Eğer bunu deneseydim, annem ve Nonna beni dövdükten sonra babam da dövme devam ederdi."

"Onlar en iyiler," diye iç geçirdi Rayna. "Huzur içinde yatsın."

Hepsi otomatik pilota sanki haç işareti yaptılar. Ona ne olduğunu sormak istedim, ama bu sefer sessiz kalmam gerektiğini biliyordum. Hepsi biraz üzgün görünüyordu, sonra konuşma yeniden başladı.

Amadeo bana baktı ve elimi tuttu. "Öldürüldü," dedi bana sessizce.

Ona göz kırptım. "Çok üzgünüm."

"Birkaç yıl önceydi. Önemli değil."

Elini sıktım. "Önemli değil değil," dedim, o önemsizmiş gibi davranmaya çalışırken vücudumda bir sıcaklık yayıldı. "Senin için çok zor olmuş olmalı. Babam bir pislik, ama o ölmedi. Böyle bir şeyi yaşamayı hayal bile edemiyorum."

Amadeo yüzümü inceledi, sonra başımı okşadı ve beni öptü. Gözlerimi kapatmadan önce göz kırptım ve ona karşılık verdim. Kalbim onun için acıyordu. Amadeo'yu yeterince tanıyordum, muhtemelen bununla hiç başa çıkmamış olduğunu biliyordum, başa çıkmışsa da bunu tek başına yapmıştı. Her şeyi ve herkesi o hallediyordu. Peki ona kim bakıyordu?

Ben bakacağım. Onu güvende tutacağım.

"Bu kim?"

Bir kadın odaya girerken kıkırdadı. Rayna'nın tıpatıp aynısıydı ama sarışındı. Bana gülümsedi ve hemen ondan sıcaklık hissettim.

"Bu benim annem. Anne, bu Six," dedi Amadeo ayağa kalkarken ve ben de onunla birlikte ayağa fırladım.

Masayı dolaşıp bana sarıldı. "Hoş geldin, Altı! Bana Isabella diyebilirsin." Geri çekilip beni baştan aşağı süzdü. "Oğlum daha önce hiç kimseyi eve getirmedi. Vay canına, çok yakışıklı bir gençsin."

"Öyle," dedi yaşlı bir kadın kapıdan bize gülümseyerek.

"Oh, bu benim annem, Nonna Anna. Aslında, rahmetli kocamın annesi, ama ben de onu kendi annem gibi görüyorum," dedi Isabella ve beni kadına doğru götürdü. "Bu Six."

"Six?" Kadın ince kaşlarını kaldırdı. "Gerçek adın ne?"

"Ben... pek sevmiyorum," dedim sessizce. "Herkes beni bebekliğimden beri Six diye çağırıyor. Ben altıncı çocuktum. Annem hep 'altıncı nerede?' diye bağıırdı. Ve bu isim bana yapıştı. Çok konuşuyorum, lanet olsun. Kötü sözler söylemek istemedim. Lanet olsun. Yani."

Vur beni.

Kadın güldü ve elimi okşadı. "Endişelenmene gerek yok Altı. Seni ısırmayız." Gümüş rengi saçlarını kulağının arkasına koydu ve siyah elbisesini düzeltti. "Akşam yemeği neredeyse hazır. Gelip sohbet ederken bana yardım etmeye ne dersin? Sadece ikimiz? Isabella, biraz daha şarap doldur."

"Tabii ki, anne."

Omzumun üzerinden Amadeo'nun yardımını bekledim, ama o omuz silkti. *Babamın ailesindeki kadınlara karşı ne kadar korkak olduğunu kim bilebilirdi ki?* Nonna Anna mutfakta dans eder gibi yumuşak hareketlerle dolaşırken ben kenarda durdum. En az yetmiş ya da seksen yaşında olması gereken bir kadın için, altmış yaşından fazla görünmüyordu ve otuz yaşında gibi hareket ediyordu. Hayranlık duydum.

"Orada öyle durma," dedi fırına doğru başını sallayarak. "Tatlıyı çıkar. Akşam yemeği bittiğinde soğumuş olur." Tatlıyı çıkarırken beni izledi. "Aferin. Ee, Altı," dedi büyük bir tencerede sosu karıştırırken ocağa dönerek, "sen ve torunum birlikte misiniz?"

Kendi tükürüğümle boğulmak üzereydim. "Şey... Bilmiyorum. Hanımefendi," diye ekledim çabucak, terbiyemi hatırlamaya çalışarak.

Omzunun üzerinden bana baktı. "Seni buraya getirdiğine göre öyle olmalı. Amadeo ile kimse bu kapıdan içeri adım atmadı. Bir kez bile."

"Hiç mi?" diye sordum. "Lise ya da üniversitede bile mi?"

Kadın başını salladı. "Hiçbir zaman. Her zaman onun hayatı boyunca bekar kalacağını düşünmüştüm. Yani, o otuz yedi yaşında! Ama şimdi senin gibi hoş bir çocuğu eve getiriyor." Bana gülümsedi. "Bu bana onun yalnız kalmayacağına dair umut veriyor."

Yüzüm kızardı. "Bunu bilemem," dedim sessizce. "Yakında benden bıkacak."

"Öyle olsaydı, seni davet etmezdi."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordum, içimde umut yeşerdi. "Her zaman ayak bağı olduğumu hissediyorum."

"Zavallı şey." Yanıma gelip yanağımı okşadı. "Burada kimse sana böyle hissettirmeyecek." Nonna Anna gülümsedi ve elini salladı. "Yiyecekleri getirmeme yardım etmeye başla. Pazar günü mutfakta ücretli yardım almadığım tek gün, ama hepsini taşımak için bir ele ihtiyacım var."

"Evet, hanımefendi."

Onun arkasından gittim, ellerimde kaseleri dengeleyerek dikkatlice masanın üzerine koydum. Kafamı kaldırdığımda Amadeo bana o kadar yoğun bir şekilde bakıyordu ki, vücudumu bir sıcaklık kapladı. Keşke onun kafasının içine girip tam olarak ne düşündüğünü bilebilseydim.

Beni ne kadar önemsiyorsun Amadeo Bianchi?

Yirmi Yedinci Bölüm

Altı

"BABA, GİDEBİLİR MİYİM? LÜTFEN?"

Amadeo ölüyormuş gibi inledi ve yatakta yuvarlandı. Benim anlayamayacağım kadar çok büyük kelimeler içeren bir kitaba dalmıştı. Elbette bana açıklamaya çalışmıştı, ama ben yine de anlamamıştım. Yine de doğru yerlerde başımı sallayıp doğru şeyleri söyledim. Bu onu mutlu etti.

Onun gülümsemesini seviyorum.

Kolunu sallayarak, ben de ona inleyerek cevap verdim. "Lütfen? Bunu istemiyor musun?"

"Sana ne yapmak istediğini sorduğumda, cevabın kavga etmek olacağını düşünmemiştim," diye homurdandı. "Normal bir hobi bulamıyor musun?"

Ben öfkelen dim. Benim için hiçbir şey yapmadığımı fark ettiğini söyleyen oydu. Elbette, ben de herkes gibi filmleri ve dizi maratonlarını severdim, ama asıl yapmak istediğim şey dövüşmekti. Calix bir süredir bana MMA eğitimi veriyordu ve ben sadece işe odaklanabilmek için bu eğitimi bırakmıştım. Ama şimdi kendime zaman ayırmaya başladığımda, aileme bakmak için ne kadar çok şeyi bastırdığımı fark ettim.

Kendim olmaya hazırdım.

"Tamam," dedim, uzanıp ondan uzaklaştım. "Boş ver."

Yastığıma gülümsememi sakladım, onun yatakta hareket ettiğini duydum. Bana sarılırken ve beni kendine doğru çekerken vücut şampuanının kokusu burnumu doldurdu. Amadeo homurdandı, o ilkel ses penisimi uyandırdı.

"Bu tavırla benden uzaklaşma," diye bağırdı. "Dön arkanı." "Hayır," diye homurdandım. "Siktir git."

Kendimi hazırladım ve tahmin ettiğim gibi, Amadeo beni yakaladı ve yatağa yapıştırdı. Üstüme çıktı, kitabını çoktan unutmuş, bacaklarını bacaklarımın üzerine atmıştı.

vücudunu ve bana dik dik baktı. Dudaklarımı ısırarak masumiyet numarası yapıp ona baktım. Üzerimdeyken vahşi görünüyordu, sanki beni ısırıp her yerimi izlerle dolduracaktı gibi. Ve ben bunu seviyordum.

"Baba, lütfen," diye yalvardım, sesimi yumuşatarak, çünkü bu onu her zaman yumuşatırdı. "Antrenman yapmak ve dövüşmek istiyorum. Bu, iyi olduğum ve zevk aldığım tek şey. Gidebilir miyim?"

"O adam da orada olacak," dedi, benden başka yere bakarak. "Adı ne?"

"Calix," dedim nazikçe, elleri bileklerimi sıktığında kıvrandım. "Öyle değil ve sen de biliyorsun. O da Ty gibi bir arkadaş. Ty'ı seviyorsun," diye işaret ettim.

Ty ile bir kez tanışmıştı ve onu tehdit olarak görmemişti. Muhtemelen Ty çılgın ve deli dolu biriydi, ama onu sıkı kontrol altında tutan bir babası vardı, bu yüzden belaya bulaşmazdı. Amadeo bu yönlerini seviyordu ve bu sayede onunla takılmama izin veriyordu. Ama Calix? O başka bir hikayeydi.

"Neden onu sevmiyorsun?" diye sordum.

"Sana dokundu," diye homurdandı. "Kimse ona sana pis ellerini sürmesini söylemedi."

İç geçirdim. "Normal insanlar diğer insanlara dokunur," dedim nazikçe. "Bu insani bir şey." "O zaman ben insan değilim, çünkü senin kimseye dokunmanı istemiyorum."

Evet, bu tam da babamdı. Kurtulmaya çalıştım ama görünüşe göre bu gece beni bırakacak havada değildi. Vazgeçip yastığa yaslandım ve ona baktım.

"Ben de kimseye dokunmak istemiyorum," diye onu teselli ettim. "Ama dövüşürken insanlara dokunmak zorundayım..."

"Sen benimsin!" diye homurdandı.

Doğru, onun deli olduğunu sürekli unutuyordum. Bazen Amadeo sakin ve mantıklı davranırdı ve ben de onun herkes gibi olduğunu düşünürdüm. Ta ki şu anki gibi, bana takıntılı olduğunu ve bana yanlış bakan birini bile öldürebileceğini hatırladığım anlara kadar.

"Ben seninim," diye kabul ettim. "İkimiz de bunu biliyoruz. Bunun doğru olmadığını söylemiyorum." Yüzü biraz gevşedi ve ben bacaklarımı onun etrafına dolayabildim. "Ama kendim için bir şey yapmak istiyorum. Bu, geceleri hala seninle yatakta olmayacağım anlamına gelmez."

Amadeo bunu düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Bu doğru."

Ona gülümsedim. "O zaman gitmeme izin ver! Hadi, Calix bugün spor salonunda olacak, onunla tekrar antrenman yapmam konusunda konuşabilirim."

"Orada olacağını nereden biliyorsun?" diye sordu Amadeo. "Arkamdan onunla mı konuştun?"

"Hayır, tabii ki hayır," dedim gözlerimi devirerek. "Ama hafta içi aynı rutini takip ediyor, bu yüzden birkaç saat sonra nerede olacağını bilmek zor değil. Gidip onunla konuşabiliriz. Belki bana koçluk yapar. Onunla güvende olurum," diye ekledim, yüzünde yine o sert ifade belirdi, çenesi o kadar sıkıydı ki dişleri kırılacak sandım. "Calix benim için bir kardeş gibidir."

Amadeo içini çekti. "Seni bırakmazsam, somurtup sinir krizi geçirecek misin?"

"Evet," dedim ve ona sırtıtarak baktım. "Ve bir hafta boyunca benimle sevişmene izin vermeyeceğim."

Gözlerini devirdi. "İkimiz de bunun olmayacağını biliyoruz." Sonunda, oturdu ve parmaklarını ipeksi saçlarının arasına geçirdi. "Tamam, gidip bir bakabiliriz ama hiçbir şey için söz vermiyorum. Anladın mı?"

"Evet, baba," dedim, oturup onu yere yatırıp öpmeden önce. "Teşekkür ederim!"

Amadeo'nun zengin kahkahası beni baştan aşağı ısıttı. Bir süre daha yatakta birlikte kaldık, sonra nihayet yataktan kalkıp güne başladık. Amadeo öğle yemeği yiyip kahve içtikten sonra nihayet çıkabileceğimizi ısrarla söyledi.

"Hadi, onu kaçırmak istemiyorum," dedim ve arabaya doğru koştum.

"Geliyorum, geliyorum," diye homurdandı. "Seni mutlu görmekten hoşlandığımı için şanslısın."

"Mutlu olduğumu görmekten hoşlanıyor musun?" diye sordum, yolcu koltuğuna otururken. Amadeo bana sert bir bakış attı. "Sessiz ol yoksa evde kalırız."

"Tamam, baba."

Huysuz gibi davranmaya çalışırken çok tatlıydı. *Onu gerçekten tatlı mı buluyordum? Bu adam bana ne yaptı böyle?*

Spor salonuna giderken arabada neredeyse yerinde duramıyordum. Her sokağa girdiğimizde heyecanım daha da artıyordu.

"Bebeğim, sakinleşmezsen patlayacaksın."

Derin bir nefes aldım. "Üzgünüm, ama elimde değil. Küçükken kavga etmeme hiç izin verilmezdi. Ailem bunun acımasız ve kaba bir şey olduğunu söylerdi." Gözlerimi devirdim. "Ama bir süredir bunu çok istiyordum. İyi bir kavganın verdiği heyecan gibisi yok."

Amadeo başparmağını benimkine sürttü. "Madem bu kadar iyi dövüşebiliyorsun, neden seni kaçırdığımda benimle dövüşmedin? Deneyebilirdin."

"Sen korkunç bir psikopattın ve beni vurup işini bitireceğinden emindim." Dudaklarımı ısırdım. "Belki bir parçam, küçük bir parçam, seni çekici buluyordu ve sana bakmaktan kendimi alamıyordum, ama sen yine de deliydin."

"Öyle miydin?"

Güldüm. "Öylesin. Sen delisin." Amadeo

sırıttı. "İşte böyle."

Ona başımı salladım ama omzuna yaslandım. Ne kadar deli olsa da, Amadeo bana güvenli bir yer gibi gelmeye başlamıştı. Beni sadece "Altı" olarak değil, bir insan olarak görüyordu. Ve ben hayatımdaki herhangi birinden bunu istiyordum.

Hayır, bunu ondan istiyorum. Sadece ondan.

Spor salonuna vardığımızda, kapıdan fırladım. Amadeo beni çağırdı ama ben içeri daldım ve Gabriele'ye çarptım. O, bana gülerek homurdandı ve yanını ovuşturdu.

"Ne halt ediyorsun sen, evlat?"

"Üzgünüm," diye mırıldandım. "Calix'i görmeye geldim."

"Ben de," dedi ve ringe doğru başını salladı. "Orada."

"Six, beklemen gerekiyordu," diye homurdandı Amadeo, yanıma gelip elini omzuma koyarken. "Bir dahaki sefere dinle."

Sert bir ses. Şaka yapmıyor.

"Biliyorum, heyecanlandım," dedim ve kızgın kalmaması için ona gülümsedim.

O iç geçirdi. "Anlıyorum, ama yine de dinlemelisin." Amadeo başını kaldırıp Gabriele'yi sanki ilk kez fark etmiş gibi baktı. "Burada ne işin var?"

"Çalışıyorum," dedi Gabriele, ellerini ceplerine sokarak. "Nic de arkada işini yapıyor. Ben de buralarda kalıp, başını belaya sokmadığından emin olayım dedim."

"Bu iyi bir fikir," dedi Amadeo, ben onun kollarından kurtulup yürümeye başlarken. "Six, dikkatli ol."

"Evet, baba," dedim, bunu ne kadar yüksek sesle söylediğimi fark edince yanaklarım kızardı. Amadeo bana açıkça beyin yıkamıştı çünkü bu günlerde bu sözler otomatik olarak ağızımdan çıkıyordu. "Calix'e merhaba diyeceğim."

O itiraz etmeden ringe doğru koştum. Calix bana baktı ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Six, burada ne yapıyorsun?" Ringin iplerine yaslandı ve Amadeo'ya doğru başını salladı. "Senin bekçi köpeğin, benimle konuştuğunu görürse yine çıldırmayacak mı?"

Kıkırdadım ve onunla konuşmak için ringe çıktım. "Hayır, artık sakın. Ama ona öyle dediğini duymasın." Calix'in antrenman yaptığı adama baktım ve o başını salladı, ben de aynı şekilde karşılık verdim. "Evet, antrenmana geri dönmek istiyorum."

Calix kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Geçen sefer başladığımızda ortadan kayboldun."

"Evet, biliyorum," parmaklarımin ucundaki malzemeye oynarken mırıldandım.

"Ama bu sefer ciddiym. Beni eğitmeni istiyorum."

Gözleri beni baştan aşağı süzerken, kararsız görünüyordu. "Eğlence için mi, yoksa ciddi olarak mı?"

Omuz silktilim. "Her zaman dövüşmek istemişimdir, bunu biliyorsun. Senin yaptığını gerçekten yapabileceğimi düşünüyor muyum? Pek sayılmaz, ama denemek istiyorum."

"Onu eğitin," Amadeo'nun derin sesi kulağımın yanında gürledi ve tüylerim diken diken oldu. "Al."

Amadeo, Calix'in eline bir tomar para sıkıştırdı. Amadeo'ya bakmadan önce paraya baktım. Amadeo bir anlığına bana baktı, sonra gözleriyle arkadaşına parayı reddetmesi için meydan okudu. Ama onun reddetmeyeceğini biliyordum. Calix hala dövüşlerde yükselmeye çalışıyordu ve paraya ihtiyacı vardı.

"Senin parana ihtiyacım yok," dedi Calix, parayı Amadeo'ya geri uzatarak. "Six benim arkadaşım. Ona yardım edeceğim çünkü istiyorum."

"Al şunu," dedi Amadeo, parayı geri almayı reddederek. "Ona bedavaya yardım etmen takdire şayan, ama bu senin de işin, değil mi? Sen antrenörsün? O zaman ona antrenman yaptır. Bu, onun almak istediği dersleri karşılamaya yetecektir."

"Dinle..."

"Hadi ama Calix," dedim, ellerimi birleştirerek. "Bana öğret!"

Bana göz kırptı ve kahkahayı patlattı. "Sana sevimli davranmanın işe yarayacağını kim söyledi? Tanrım, dostum." Başını salladı. "Tamam, antrenman yapabilirsin. Ama erkek arkadaşın bana para ödedi diye seni zorlamaktan çekinmeyeceğim."

"Bunu beklemiyordum," dedim gülümseyerek. "Ne zaman başlayabilirim?"

"Uygun kıyafetler ve ekipmanlar al, istediğin zaman başlayabilirsin. Bu sefer sana numaramı vereyim mi, böylece ne zaman burada olduğumu bilirsin?"

Calix benimle konuşuyordu, ama gözleri Amadeo'ya dikilmişti. Boğulacak kadar yoğun bir gerginlik anının ardından Amadeo başını salladı ve ben telefonumu çıkardım. Calix numarasını girip telefonu bana geri verdi.

"Yarın burada olabilir misin?"

Başımı salladım. "Ne zaman isterseniz, koç!"

Yine güldü, başını sallarken uzun saçları sallandı. "Sen tam bir salaksın. Yarın. Öğlen. Geç kalma yoksa canını yakarım."

Ona gülümsedim. "Öğlen."

Döndükten sonra, Gabriele'nin Calix'e baktığını fark ettim. O başka yere baktı ve gözlerimiz buluştu. Kaşlarımı kaldırdım ve o bana çarpık bir gülümseme attı

ve sonra yüzünü tekrar ifadesiz hale getirdi. Hepsi bunu yapabilmeleri çok ürkütücüydü.

"Sevimli davranmak sana yakışıyor," diye fısıldadı Amadeo spor salonundan çıkarken kulağıma. "En azından bana. Ama bir daha başka bir erkeğe karşı bu kadar sevimli davranma. Onun ellerini koparmamak için kendimi zor tuttum."

İnledim. "Beş saniye normal olabilir misin?"

"Hayır," dedi kısaca.

Ben iç geçirdim. "Tamam, baba. Sadece senin için sevimli olacağım."

Arabaya bindik ve Amadeo yola çıkmadan önce beni uzun ve sert bir şekilde öptü. Şehir merkezine doğru yola çıktı ve eve dönmeyeceğimizi biliyordum. Amadeo ihtiyacım olan her şeyi alacaktı ve yalan söyleyemezdim. Buna bayılıyordum.

"Hadi ama, Six, dikkatini ver! Daha sert tekmelemezsene, canına okuyacaklar!"

Calix kenardan bana bağırırken ter yüzümden akıyordu. Calix kadar kötü huylu birini daha önce sadece Amadeo'da görmüştüm. İkisi birlikte normal bir insanı korkutacak kadar ürkütücüler, ama nedense biri beni sertleştirirken diğeri beni motive ediyordu.

Calix bir aydır beni eğitiyordu ama ben hala spor salonundaki diğer çocuklara kıyasla berbat durumdaydım. Hepsi benden daha hızlı, daha iri ve daha sert vuruyorlardı. Bazı temel hareketleri biliyordum ve ara sıra bir iki takedown yapabiliyordum ama çok paslanmışım.

"Ara ver!" Calix bana doğru yürürken seslendi ve su şişemi uzattı. "Su iç."

Onu aldım ve nefes nefese kalmadan önce biraz su içtim. "Formumun iyi olduğunu sanıyordum."

"O, fahişelik yapıp para çalmak için uzun bir tatile çıkmadan önceydi," dedi, ağzı bir gülümsemeye çekildi. "Çalışmaya devam et dostum."

Sandığın kadar kötü değilsin. Bu işler başlangıçta zordur." "Bir daha söyle," diye mırıldandım.

Eve her döndüğümde vücudum ağrıyordu. Amadeo, döndüğümde iyi bir masaj yaptırabilmem için bir masöz tutmakta ısrar etti. Bu biraz abartılıydı, ama o benim babamdı. Ne isterse yapacaktı.

Kapı açıldığında Amadeo'yu beklerken, Gabriele ve Nic içeri girdi. İkisi de merhaba dedikten sonra Nic arka tarafa kayboldu ve Gabriele uzak duvara yaslandı. Spor salonuna göz gezdirdikten sonra gözleri Calix'e kaydı.

"Onlar burada ne arıyor?" diye Calix'e sordum.

O başını salladı. "Hiçbir fikrim yok, ama iyi bir şey olmadığını biliyorum. Mafyanın buralarda dolaşması asla iyi bir şey değildir."

Kaşlarımı çattım. "O kadar da kötü değiller."

Calix beni baştan aşağı süzdü. "Bunu söylüyorsun çünkü onlardan biriyle çıkıyorsun. Hayallerini yıkmak istemem ama hepsi pislik, Six. Belki seninki şu anda sana iyi davranıyor, ama onların normal insanlar gibi duyguları yok dostum. Seni gördükleri anda öldürürler. Arkanda dikkatli ol. Her zaman."

"Amadeo öyle değil," diye itiraz ettim. "O iyi bir adam."

"Sen ne dersen de," diye omuz silkti. "Bu benim hayatım değil. Sadece dikkatli olmanı söylüyorum."

Başımı salladım, ama onunla tartışmadım. Gabriele'ye tekrar baktığımda, adamın gözlerinin Calix'e kayıp sonra tekrar spor salonunu taramaya başladığını gördüm. Omurgamdan bir ürperti geçti. Ne yapıyorsa, muhtemelen yasa dışıydı ve beni ilgilendirmiyordu.

"İşe dön, Altı," diye seslendi Calix. "Hadi gidelim!" "Geliyorum!"

Ring'e geri döndüm ve kendimi hazırladım. Calix'in sesi kulağımda, dövüşe odaklanmak cennetteymiş gibi hissettiriyordu. Dünyanın geri kalanı yok olmuştu, sadece ben, ring ve kazanma arzusu vardı. Rakibimi yakaladım ve onu fırlatmak üzereydim ki, gözümün ucuyla bir hareket fark ettim.

göz. Amadeo her zamanki gibi kendinden emin bir şekilde kapıdan içeri girdi ve ben ona gülümsedim.

Sonra birdenbire yere yapıştırıldım.

Tüm nefesim kesildi ve ölüyordum. Ne kadar nefes almaya çalışırsam çalışayım, panik göğsümü doldururken hiçbir şey olmuyordu.

"Nefes al, Six," dedi Calix yanıma gelerek. "Hadi, bir şeyin yok. Derin nefes al, karnını dışarı çıkar. Berbat hissettiğini biliyorum, ama ne kadar paniklersen o kadar kötü olur."

Dudaklarımdan çıkan inilti korkunçtu, ama nefes almaya zorladım kendimi. Ciğerlerim hava ile dolduğunda, nefes verdim ve titredim. Calix beni oturttu ve etrafımdaki kargaşayı duyarken birkaç nefes daha aldım. Bir bakış attığımda, Amadeo spor salonundan dışarı sürükleniyordu. Yüzündeki ifade, öfke ve tehlikeyle dolu çarpık bir maskeden ibaretti. Midem düğümlendi.

"Bırak beni Nic! Çekil üstümden! Sen, buraya gel pislik!"

Beni yere çarpan adam, Sam, altını ıslatacak gibi görünüyordu. Amadeo dışarı sürüklenene kadar ona bakakaldı.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldandı Sam.

Calix'in yardımıyla ayağa kalktım. "Onu sakinleştireceğim. Üzgünüm, aşırı koruyucu biri."

Sam kafasını kaşıdı. "Üzgünüm, seni öyle yere atmak istememiştim. Dikkatini verdiğini sanmıştım."

Kafamı salladım. "Benim hatamdı, dikkatim dağıldı. Alınma."

Sam, u z attığım elimi sıktı. "Eve git ve sırtına buz koy. Çok kötü bir morluk olacak."

İnleyerek başımı salladım. "İnan bana, şimdiden hissedebiliyorum. Gitsem iyi olacak."

Calix el salladı ve ben kapıya doğru yöneldim. Duş almayı, üstümü değiştirmeyi ve diğer saçmalıkları unut. Önce Amadeo'yu kontrol etmeliyim. Dışarı çıktım ve batan güneş gözlerimi kamaştırdı, bir saniye boyunca kör oldum, sonra etrafa bakındım ve Gabriele'yi gördüm.

"Amadeo nerede?"

O içini çekti. "Nic onu bir yere sürükledi." Gabriele başını salladı. "Amadeo'nun uzun zamandır böyle olduğunu görmemiştim. O her zaman çok sakın biridir ama herkesin önünde o adamı vurmaya hazırды."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Silahını mı çekti?"

"Evet, ama ben ondan aldım," dedi yüzünü eliyle silerek. "Amadeo hepimiz arasında en sakın olanıydı. Ünlü Bianchi öfkesi olsa bile, kendini en iyi kontrol edebilen oydu. Ama şimdi?" Kafasını salladı ve bana dikkatle baktı. "Amadeo seni gerçekten seviyor olmalı."

Ona baktım. *Amadeo beni seviyor mu?*

"Sen delisin," diye patladım, Gabriele bana kaşlarını kaldırdı. "Amadeo beni sevmiyor."

O alaycı bir şekilde güldü. "Gerçekten mi? Çünkü ben onu sadece ailemizden biri için bu kadar vahşileştigini gördüm. Ailemiz dışından kimse için değil."

Amadeo beni seviyor mu?

Bunun doğru olabileceği düşüncesi midemde garip bir his uyandırdı. Ya öyleyse? Böylesine tehlikeli, vahşi, çılgın bir adam beni seviyor mu? Bu hem heyecan verici hem de korkutucuydu. Amadeo gibi sevmek, başka hiçbir şeye benzemiyordu.

"Sence kardeşlerinden veya kuzenlerinden biri onu ihanet ediyor mu?" Gabriele'ye sordum, beynim patlamadan önce konuyu değiştirmek için ne olursa olsun.

Gabriele donakaldı. "Amadeo öyle mi düşünüyor?" Omuz silktim. "Ne düşüneceğini bilmiyor."

Biraz daha dik durdu. "Hiçbirimiz geçmişteki hataları tekrar edecek kadar aptal değiliz. Ona bunu söyle." Amadeo adımı çağırınca döndük ve bize doğru yürüdü. "Onu eve götür ve sadakatimizin kime olduğunu bildiğinden emin ol. Amadeo'ya asla zarar vermeyiz. O, geri kalanımızın altında ezileceği bir yükü üstlendi." Uzaklaşmaya başladığımda Gabriele beni geri çekti. "Ona güzel bir bardak viski doldur ve bir kitap ver. O iyi olacak."

Amadeo yaklaşır yaklaşmaz Gabriele beni bıraktı. Amadeo beni kollarına alıp sıkıca sarılmadan önce tek kelime bile edemedim.

ve ter koktuğumu söylemek istedim ama canı istediği kadar beni bırakmayacağını biliyordum, bu yüzden sabrettim ve ihtiyacı olanı almasına izin verdim.

Beni.

"Onu öldüreceğim," diye homurdandı Amadeo. "O piç kurusu alçakça bir darbe indirdi. Onun icabına baktıktan sonra..."

"Hayır," dedim ve geri çekilip elini tuttum. "Hadi baba. Eve gidelim."

"Altı."

Kafamı salladım. "O istememişti. Dikkatim dağıldı. Ayrıca, bunu yapmama izin vereceksen, bazen yaralanabileceğimi anlamalısın. Bu işin doğası bu, tamam mı? Hadi, gel. Beni eve götür. Sırtım çok ağrıyor." Tereddüt ettiğinde, elini sıktım. "Lütfen, baba. Sıcak bir duş ve buz torbası iyi gelir."

Bu işe yaradı. Spor salonuna bakmayı bıraktı ve elimi tuttu, sonra da arkasını döndü. Amadeo beni yolcu koltuğuna oturttu ve itirazlarıma rağmen emniyet kemerimi bağladı, sonra da doğrulup Gabriele'ye döndü.

"Nic birkaç gün benden uzak dursun," dedi soğukkanlılıkla. "Yoksa burnunu kırarım."

"Anladım," dedi Gabriele. "Ona söylerim. Şu anda nerede?"

"Muhtemelen hala sokakta kusuyordur. Onu diyaframından yumrukladım." Kapımı kapattı. "Çekil."

Gabriele kenara çekildi ve Amadeo arabayı dolaştı. Gabriele'ye baktım ve o başını salladı, ben de ona karşılık verdim. Nedense, Amadeo'yla uğraşanların onlar olmadığına inandım. Görünüşe göre, iş ciddiye binince kimse patron olmanın yükünü üstlenmek istemiyordu.

O zaman kim yapıyor?

Eve giderken sessiz kaldım, zihnim dakikada bir mil hızla çalışıyordu. Amadeo da bir kez olsun hiçbir şey söylemedi, ama ara sıra gözlerinin beni delip geçtiğini hissettim. *Endişeli.*

Eve vardığımızda ve o beni arabadan indirirken, "Ben iyiyim," dedim. "Muhtemelen morarmışımıdır ama hepsi bu kadar."

Kaşlarını çattı. "Seni dövüşmeye hiç izin vermemeliydim."

Elini tuttum. "Ama ben kavga etmeyi seviyorum. Hatırladın mı? Bazen acıtıyor ama ben zevk alıyorum. Hiç bu kadar özgür hissetmemiştim."

Amadeo elimi sıktı ve beni içeriye götürdü. "Biliyorum. Sana duş hazırlayayım."

Başımı sallayarak, beni yukarı çıkmasına izin verdim. O duşu açarken, Amadeo'ya bir içki doldurdum ve o banyodan çıkıp bana doğru yürüdü, içkiyi ona uzattım. Bir yudum aldı, gözleri üzerimdeydi.

"Gabriele'nin ya da ailenin diğer üyelerinin olanlarla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

"Hmm," dedi sessizce. "Neden olmasın?"

Omuz silktim. "İçimden öyle geliyor. Gabriele yalan söylemiyordu," dedim ve elimi göğsüne koydum. "Bence hepsi senin yaptığın işi asla yapamayacaklarını biliyorlar. Zor ve yorucu bir iş ve hiçbiri buna hazır değil. Gabriele de bunu açıkça söyledi."

Amadeo yüzümü inceledi. "Bana yardım etmeye mi çalışıyorsun?"

Bir kez daha omuz silktim. "Neden olmasın? Son zamanlarda sen de bana yardım ediyorsun."

O benim uzaklaşmamı engelledi ve Amadeo'nun dudakları benim dudaklarıma yapıştı. Ağzında hala viski tadı vardı ve ben ona yaslandım. Beni sıkıca tuttu, eli beni sanki tek bir kişi olabiliyormuşuz gibi kendine doğru çekti. Nefes almak için başını kaldırdığında artık dayanamadım.

Bilmem gerekiyordu.

"Beni seviyor musun?"

Amadeo'nun gözleri büyüdü ve ağzını açtı. İtirafını beklerken midem düğümlendi ve sıkıştı. Amadeo'nun sevgisine sahip olmak nasıl bir şey olurdu? *Tehlikeli ama mükemmel*. Gömleğine tutunarak, kalbim kulaklarımda duyulacak kadar hızlı atarken cevabını bekledim.

"Bilmiyorum," dedi Amadeo.

Ona bakarken umudumun paramparça olduğunu hissettim. *Bilmiyor muydu? Bu ne anlama geliyordu?* Beni sevip sevmediğini bilmiyor muydu?

"Oh," dedim ve ondan uzaklaştım.

"Bu karmaşık bir durum, Six," dedi bana doğru yaklaşırken.

"O kadar karmaşık değil," diye karşılık verdim ve başımı salladım. "Kendi odamda düş alacağım."

"Six."

Bana dokundu, ama ben kolumu çekip uzaklaştırdım. Gözlerim yaşlarla doldu ve yanağımdan akan bir damlayı sildim. *Kahretsin. Ne zaman bu kadar önem vermeye başladım?* Her zaman oradaydı, ona olan aşkımın fısıltısı ve onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak ediyordum.

"Bana dokunma," dedim, ona bakmayı reddederek. "Yalnız kalmam lazım."

Sessizliği kabul olarak algıladım ve oradan ayrıldım. Amadeo tek başına kalabilirdi. Bana karşı ne hissettiğini anlayamıyorsa, beni hak etmiyordu.

Sonsuza kadar onun oyuncağı olmayacaktım.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Amadeo

Telefonumu kontrol ettim ama Six hala bana mesaj atmamıştı. Genelde sabah ona mesaj attığımda en azından yolda olduğunu söylerdi. Ama şu ana kadar hiçbir şey almamıştım. Kamera uygulamasına geçtim ve siyah bir ekranla karşılaştım.

"Siktir," diye mırıldandım.

Six odasındaki kamerayı bulmuştu.

Ona alan tanımaya çalıştım, gerçekten. Ama üç gün boyunca görmezden gelinmek beni yıpratmıştı. Bardağımı aldım ve biraz su içtikten sonra masaya sertçe vurdum. Bardağı kırıldı, su masanın üzerine döküldü ve ben homurdandım.

"Siktir!"

Sabrımın sonuna gelmiştim. Gabriele, Rayna, hatta annem bile bana zaman tanımamı söylüyorlardı, ama ben hiç sabırlı bir adam olmamıştım. Bir adam masayı temizlemek için içeri girerken, ben dışarı çıkıp yukarı çıktım, kalbim göğsümde çarpıyordu. Six üç gecedir yatağında değildi ve ben deliye dönmüştüm.

Onu sevdiğimi söylemeliydim.

Ama yapamadım. Kelimeler dilime yapışmış gibiydi ve aptalca ağızımdan döküldü. Ama Six söz konusu olduğunda, kaybolmuştum. O, şimdiye kadar tanıştığım hiç kimseye benzemiyordu. Üç gün önce, ona yanlış davrandığı için birini neredeyse öldürüyordu ve Nic bile öfkemi atlatamadı. İkimiz de o üç tehlikeli kelimeyi söylememişken ona karşı böyle davranıyorsam, söyledikten sonra nasıl olurum? Kontrolümü tamamen kaybeder miydim? Aileme, organizasyonuma, işlerime ne olurdu? Six'e olan takıntımı beslerken hepsi çöker miydi?

Farkına varmadan kapısının önündeydim. Kapıyı çaldım ve bir süre orada durduktan sonra daha sert çaldım.

"Six, beni yine baltayı almaya zorlama!"

Kapı açıldı ve Six orada durmuş bana bakıyordu. "Ne?"

Kaşlarımı çattım. "Ne kadar süre burada kalacaksın? Bugün spor salonuna gideceğini sanıyordum?"

Six omuz silkti. "Fark etmez."

Sinirimi bastırdım. "Günler oldu. Benimle yemeğe çıkmıyorsun, benimle konuşmuyorsun. Ne oluyor?"

"Hiçbir şey."

"Six..."

Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldıktan sonra gözlerini açıp bana baktı. "Eskisi gibi olalım."

Kalbim durdu. "Bu ne demek lan?"

"Eski anlaşmamıza geri döneceğiz. Sen beni sik, borcumdan para düş, ve süre dolduğunda, yollarımızı ayıralım."

Göğsümde bıçaklanmış gibi bir acı hissettim. Elimi uzatıp o yeri ovma ve acıyı dindirmek istedim, ama tek yapabildiğim Six'e bakmak oldu. Bir yanımda, alıştığım o yaramaz gülümsemeyi takınmasını ya da gülerek beni sadece işkence ettiğini söylemesini bekliyordu. Ama bunların hiçbiri olmadı.

"Six, benim istediğim şeyin bu olduğunu düşünemezsin."

Koyu renkli gözleri benimkilere baktı. "Umurumda değil. Benim istediğim bu. Zaman neredeyse doldu, bu yüzden yapmamız gerekeni yapıp bu işi halletmeliyiz." Gömleğinin kenarını tutup cildine doğru çekti. "Şimdi başlasak iyi olur."

Ben homurdandım ve gömleğini geri aşağı çektim. Hiç bu kadar tiksinişmemiştim. Beni öyle mi sanıyordu? Evet, Six'i istiyordum ve her zaman istemiştim. Ama böyle değil.

"Neyin var senin?"

"Bir şeyim yok," dedi, kaşlarını çatarak. "Bugünkü işimi bitirmek istiyorum, böylece tekrar yalnız kalabilirim."

Boğazım yanmaya başladı ve Six'i sarsmak istedim. Topuklarını döndü ve odasına girdi, ama ben hemen arkasındaydım. Kapıyı kapattım ve çok uzaklaşmadan kolunu tutup onu döndürdüm.

"Dur!" diye bağırdım. "Geçen gün aptalca bir şey söyledim ve sen bunun için beni cezalandırıyorsun, ama ben-ben..."

Siktir! Neden bu kelimeleri söyleyemiyorum? Çok basitti. Seni seviyorum. Neden söyleyemiyorum?

Korku kalbimi kavradı ve sıktı. Omurgamdan buz gibi bir his geçti ve Six'e bakarken donakaldım. Korkmak benim için normal bir şey değildi. Silahlı biriyle yüzleşebilir ya da bagajımda bir ceset varken polislerle terlemeden konuşabilirdim. Ama şimdi, Six'in yorgun bakışlarıyla karşı karşıya kaldığımda, omurgamdan korku geçiyordu.

Ama onu bırakamazdım da. "Six,
buraya gel."

Benden uzaklaşıp yatağa doğru yürüdü. Six, sanki benden çok uzaktaymış gibi sakın bir ifadeyle oturdu.

"Durur muyuz?" diye iç geçirdi. "Hadi sevişelim ve bu günü bitirelim."

Aramızdaki mesafeyi aştım ve onu yatağa itekledim. Geriye düşerken dudaklarından bir çığlık çıktı ve ben onun bileklerini yatağa sabitledim.

"İstedğin bu mu?" diye sordum. "Seni sikip sonra da rahat bırakacak bir canavar mı istiyorsun? Bunu yapabilirim, Six!"

"Tamam," dedi sakın bir sesle. "Sorun değil. Sana istediğin her şeyi vermek için buradayım."

Hayal kırıklığı vücudumu sardı, çığlık atmak istedim. Six'i incitmeden önce onu bıraktım ve geri çekildim. Aramıza mesafe koymazsam, kendimi kaybedecektim. Sanki tamamen farklı bir insan gibi davranıyordu. Bu adam, hayır, bu adamın kabuğu, benim Six'im *değildi*. Onu iyi tanıyordum ve bu, onun yerine düşmüş bir sahtekardı.

"Bu saçmalıktan bıktım," diye bağırdım.

"Bu saçmalık mı?" Six, yataktan fırlayarak yumruklarını sıkıca yumruklayarak hemen karşılık verdi. "Sadece benden bıktığını söyle, Amadeo. Neden sana

geri ödeyeyim, ben de seni rahat bırakayım?" "İstediğin bu mu?" diye sordum.

"Ne istediğim önemli değil ve kavga etmekten bıktım usandım. Ya beni sık ya da beni rahat bırak."

Alaycı bir şekilde sııttım. "Her şeye cevabın bu. Ben seninle konuşup neyin yanlış olduğunu anlamak istediğimde, sen benim sikimle iletişim kurmamı tercih ediyorsun. Değil mi? Çünkü gerçeklerle ya da onların çirkinliğiyle yüzleşmek istemiyorsun. Ve seni rahatsız eden şeyleri konuşmak istemiyorsun. Hayır, kafanı lanet olası kuma gömmeyi ve benim sikim içinde olduğu sürece her şey yolundaymış gibi davranmayı tercih ediyorsun!"

Six bana baktı. "Sana yumruk atmadan önce defol git buradan."

"Vur bakalım," dedim ve ona doğru adım attım. "Hadi, tam buraya." Çenemi işaret ettim. "Vur ve kendini aş!"

"Siktir git," dedi Six. "Benden uzak dur." "Sorun değil!"

Odadan fırladım, arkamdan kapıyı o kadar sert kapattım ki ses koridorlarda yankılandı. Yeni tamir edilmiş kapı şüpheli bir çatlama sesi çıkardı ama umurumda değildi. Kapıyı değiştirmek için birini aramam gerekiyordu ama Six odama taşındığından beri bu konuya hiç odaklanmamıştım. Şimdi, tamir edildiği yerdeki çatlaklara bakıyordum ve tek görebildiğim Six'in parmaklarının arasından kayıp gitmesiydi.

Yine tek başıma yatağında uyumak en kötü işkenceydi.

Six ile karşılaştıktan sonra kendimi zorla odama girip orada kalmaya zorlamıştım, ama etrafımdaki her şeyi yok etmek yerine kendimi uyumaya zorlamak zordu. *Kaç tane içki içmiştim?* Komodinin üzerinde cam bardak duruyordu ve neredeyse boştu. Başım zonkluyordu ve bu benim cevabımdı. Telefonumu kontrol ettim.

Kahretsin.

Bir şekilde saat on olmuştu. Saatlerce kendimle baş başa kalmıştım, kulaklarım sessizlikle doluydu. Ama beynim gürültüyle doluydu. Six'i düşünmeden edemiyordum ve her telefonumu çıkarıp kamerayı kontrol ettiğimde, onun beni engellemek için bir şey yaptığını hatırlıyordum. Onu göremiyordum, nasıl olduğunu bilmiyordum. Ve giderek sabırsızlanıyordum.

Onu görmem gerekiyordu.

Yataktan kalkıp, eşofman altı ve tişörtsüz olarak koridorda yürüdüm. Nasıl görüldüğüm umurumda değildi. Six'i gördüğüm sürece, tek önemli olan buydu. Onun odasının kapı kolunu tuttum ve kapı açıldığında kaşlarımı çattım. Kavgamızdan sonra kapıyı kilitleyeceğini düşünmüştüm.

"Six?"

Onun odasına adım attığımda omurgamdan bir ürperti geçti. *Muhtemelen banyoda ya da balkondadır.* Banyoya girdim ama boşdu. Balkona doğru yürürken adımlarım daha da hızlandı. Kapıları açtım ama Six yoktu.

Gitmişti.

İçimde, odaya girdiğim andan itibaren bunu biliyordum. Six bir kez kaçmıştı, neden tekrar kaçmasın ki?

İçimden bir sıcaklık yükseldi ve patladı. Terastan bir sandalye aldım ve çift kapıya vurdum. Camlar parçalandı ve aşağıdaki kata yağmur gibi yağdı, ama bu yeterli değildi.

Daha fazlası. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Yavaş yavaş zihnim boşaldı ve kendimi bir film izliyormuş gibi izledim. Kırdığım, parçaladığım veya attığım her şey ateşe sadece yakıt ekledi, onu söndürmedi. Sonunda, nefes nefese, dağınıklık ve kaosla çevrili odanın ortasında duruyordum.

"Patron?"

Omzumun üzerinden Angelo'ya baktım. Yüzünde endişe vardı, ama onun ya da başka birinin acıma duygusuna ihtiyacım yoktu.

"Altı'yı bul," dedim, elimdeki kanı sweatshirt'üme silerken. "Hemen." "Peki, patron."

Angelo ortadan kayboldu ve ben odama geri döndüm. Telefonum Six'in yastığının üzerinde aynı yerde duruyordu ve ben onun numarasını aramadan önce telefonu aldım. Bir parçam, telefonun uzaktan çaldığını duymak için çabalarken, onun bir yerlerde olduğunu umut ediyordu. Ama onun gittiğini biliyordum.

"Lütfen mesaj bırakın..."

Telefonu kapattım ve tekrar aradım. Ve tekrar. Ve tekrar. Her cevap alamadığımda umutsuzluğum arttı, ta ki bağırıp telefonumu odanın diğer ucuna fırlatana kadar. Yatağıma tutunup sıkıca sarıldım, odamı da mahvetmemek için kendimi zor tuttum.

Six eve geldiğinde uyuyacak bir yere ihtiyacı olacak ve odamı mahvedersem ona bunu sağlayamayacağım. Kendini topla.

Kendimi sakinleştirmeye zorladım ve benim için çalışan herkese bir mesaj gönderdim.

Amadeo: Six eve dönene kadar kimse uyumayacak. Hemen işe koyulun.

Onlar cevap verirken telefonun sesini görmezden geldim. Tek okumak istediğim şey, birinin onu bulduğu ve eve sağ salim döneceği mesajıydı.

"Çılgın pislik," diye mırıldandım. "Seni korumaya çalıştığımı hatırlamıyor musun?"

Hâlâ oğluma zarar vermek isteyen biri vardı ve bunun olmasına izin veremezdim. Eşofmanımı takım elbiseyle değiştirdim ve parmaklarımı saçlarımın arasına geçirdim. Bu gece kimse yatmayacaktı. Ne ben, ne adamlarım, kimse.

Six eve dönecekti ve döndüğünde kafamı kıcımdan çıkaracak ve onu ne kadar sevdiğimi söyleyecektim. Çünkü gerçek şu ki, oğlum olmadan yaşayamazdım.

Six'e ihtiyacım vardı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Six

Anahtarı kapı deliğine sokup çevirdim. Bayat sigara dumanı burnumu doldurdu ve eski püskü motel odasına adımımı attığımda öksürdüm. Halı ve battaniyede şüpheli lekeler vardı ama zaten uyumayacaktım.

Çaldığım sırt çantasını küçük masanın üzerine koydum ve sandalyeyi kontrol ettikten sonra oturdum. Depresif küçük odaya göz gezdirdiğimde midem düğümlendi. *Başladığım yere geri döndüm, ha?*

Hayır, bu beni rahatsız etmemeliydi. Diğer insanların burun kıvırdığı yerlerde yaşamaya alışkındım. Ama nedense, sanki böcekler cildimde geziniyormuş gibi kaşınıyordum. Ayağa kalktım ve kendimi geride bıraktığım evi düşünmemek için zorlayarak odada bir ileri bir geri yürümeye başladım.

"Bu iyi," diye mırıldandım kendi kendime. "Ben iyiyim."

Odanın karşısındaki saate baktım. Telefonumu unutmuştum. Eminim şimdiye kadar evin önündeki çalılıklarda bulmuşlardır. Otobüslerin bir sonraki seferine kadar beklemek ve Atlanta'dan bir an önce uzaklaşmak dışında yapabileceğim pek bir şey yoktu. Yakalayabileceğim bir otobüs daha vardı, 1:15 otobüsü. Florida'ya geri dönemezdim, ama her yerde hayatta kalabilirdim.

Düşünmeden koltuğumdan kalktım ve motelin telefonunu aldım. Parmaklarım otomatik pilotta numarayı çevirdi ve telefon çalarken nefesimi tuttum. Annemin boğazını temizlediğini duyduğum tanıdık sesinden önce bir tıkırtı duyuldu.

"Alo?"

"Merhaba anne."

Annem iç geçirdi. "Ah, Leonidas."

İnledim. Tanrım, o lanet ismi ne kadar da nefret ediyordum. Amadeo'nun başından beri ismimi bildiğini biliyordum, ama bana hiç o isimle hitap etmemişti. Uzun zamandır

Six ya da Baby olarak biliniyordum ve şimdi yine Leonidas olmuştum. Titredim. "Sadece Six, anne," diye yüzüncü kez hatırlattım.

"Lütfen Leo. Zorluk çıkarma." Daha derin bir nefes aldı. "Neredesin? Aylardır senden haber yok."

"Meşguldüm," dedim, kalçamı terk edilmiş şifonyere dayayarak. "Çalışmak falan."

"Çalışırken kendi aileni hatırlayamıyor musun?" diye homurdandı. "Birkaç hafta önce sana deli gibi aradım ama telefonun kapalıydı. Bu kadar çok çalışıyorsan, paranın nerede?"

Cebimde. Ve babamın cebinde. Ve kardeşlerimin cebinde. Herkes payını alıyor ama ben almıyorum.

"Üzgünüm," diye mırıldandım ve yüzümü ellerimle sildim. Bu gece annemle tartışmak istemiyoordum. "Sadece herkesi kontrol ediyordum."

"Biz iyiyiz, tabii ki iyiyiz," dedi ve burnunu havaya kaldırdığını neredeyse görebiliyordum. "Tabii ki, burada biraz yardıma ihtiyacımız var..."

İşte başlıyoruz.

Neden eve telefon edince bir şeylerin farklı olacağını düşündüğümü bilmiyordum. *Rahatlamak, beni özleyen sesleri duymak istiyordum.* Ama ailem öyle değildi. Sıcakkanlı, misafirperver ya da anlayışlı değillerdi. Hayır, soğuk ve kapalıydılar.

"Yerleşince ne yapabileceğime bakacağım," dedim, göğsüm ağrıyla onu ovuştururken. "Dinle, gitmem gerek ama yakında ararım."

"Her zaman böyle dersin canım," diye iç geçirdi annem. "Hadi git, yine kaç."

Telefonu avucum ağrıyana kadar sıkıca tuttum. Ses tonu, ben sadece teselli edilmeyi isterken onu rahatsız ediyordum gibi geliyordu. Ama onun tek düşünebildiği kendisiydi. Hepsı böyleydi. Ne zaman öğrenecektim?

"Hoşça kal anne," dedim sıkıca. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum canım. Daha sık ara."

"Tabii, haklısın," diye mırıldandım, o telefonu kapattığında. "Hemen yaparım."

Telefonu kapatıp aynaya baktığımda, eski duvarın tekrar yerine oturduğunu hissettim. Kendimi uzaklaştırmak, tüm bunlarla uğraşmaktan daha kolaydı. Amadeo ve onun belirsizliğiyle, yalnızlığımla ya da tekrar kaçtığım ve bunun hayatımın geri kalanında gerçekliğim olacağı gerçeğiyle uğraşmaktan daha kolaydı.

Gözlerim yaşardı ve öfkeyle sildim. "Topla kendini, Six. Ne oluyor be?"

Yanaklarımı yanana ve kızarana kadar ovuşturdum, ama en azından gözyaşlarım kurumuştu. Amadeo, ailem ya da acınası durumum için ağlamayacaktım. Aramızdaki ilişki her zaman geçici olacaktı ve ben bunu gözden kaçırmıştım.

Bu acı benim hatam. Onu hayatıma sokmamalıydım.

"Ne bekliyordum ki?" diye mırıldandım. "Lanet olası bir mafya patronu mu? O nasıl bir şeye aşık olabilir ki?"

Gözlerimi kapattım ve açtığımda kendimi harekete geçmeye zorladım. Motel odasını kiralamamın tek nedeni, gözden uzak kalmaktı. Gereksiz yere dışarıda dolaşmak, Amadeo veya korumalarından birinin beni görmesi için en kesin yoldu. Beni o yere geri götürürlerse, bir daha oradan çıkamayacağımı biliyordum.

Amadeo'nun yüzü zihnimde belirdi ve ona geri koşturmak için tüm gücümü kullanmam gerekti. O piçi şimdiden özlemiştim. O bir orospu çocuğuydu, ama bana bakış şekli, huysuz yüzü, gülümsemesi, beni koruma şekli; bunları bırakmak zordu. Onunla birlikte, sanki sonunda biri beni olduğum gibi sevdiğini hissediyordum. Sorunlarımla birlikte.

Telefonumu attığıma memnun oldum, çünkü atmasaydım onu arayıp beni almasını söylerdim. Hayatım boyunca hep yalnızdım, ama şimdi daha boş hissediyordum. Daha üzgündüm. Amadeo ile tanışana kadar ne kadar yalnız olduğumu fark etmemiştim.

"Adi herif," diye mırıldandım. "Beni gerçekten mahvetti."

Bütün vücudum ağrıyordu. Amadeo'nun beni kollarına alıp beni sevdiğini söylemesini istiyordum. Ve beni beklettiği için göğsüne yumruk atacaktım. Ama o beni tekrar öpecekti ve ben pes edecektim çünkü tek istediğim Amadeo Bianchi'nin benim ona ihtiyaç duyduğum kadar bana ihtiyaç duymasıydı.

Çaldığım cüzdanı komodinin üzerine attım ve aynadan uzaklaştım, böylece kendimi tekrar ağlarken görmek zorunda kalmayacaktım. Bunun için ağlamanın ne anlamı vardı ki? Her şey bitmişti artık.

Ama kendime, Amadeo'nun her an kapıyı kırıp içeri girip bana bağırmaya başlayacağı umudu sürekli geri geldiğini söylese de. Pencerenin önünden geçen her ayak sesi ya da kapının önünden geçen her fısıltı sesi nefesimi kesiyordu.

Delirmiş gibi davranıyorum. Kes şunu!

Yumruğumu kafama vurdum ve yüzüme su serpmek için banyoya gittim. Aylarca babam diye seslendiğim adamı düşününce serinlik hiçbir işe yaramadı, ama bunun için hiçbir şeyin yardımcı olmayacağından emindim. Bunun yerine, saat otobüs durağına gitme zamanının geldiğini gösterene kadar odada volta attım. Cüzdanı odada bıraktım ve kalan parayı cebime attım, sonra çantamı kapıp pencereden dışarı baktım.

Park etmiş arabalar vardı, ama dışarıda neredeyse kimse yoktu. Uzak köşede birkaç fahişe, kesinlikle uyuşturucu satan birkaç adam vardı, ama Amadeo yoktu. Angelo da yoktu.

Angelo'yu düşündüğümde içim sızladı. *Amadeo onu öldürebilirdi.* Bu düşünce beni olduğum yerde dondu ve geceye bakmaya devam ettim.

Siktir. Angelo'yu tamamen unuttuğum. Amadeo'nun hayatına girdiğimden beri bana göz kulak oluyordu ve şimdi ben onu mahvediyordum. Midem düğümlendi ve elimi üzerine koydum. *Geri dönmeliyim. Onun öldürülmesinin sebebinin ben olduğumu bilerek yaşayamam.*

Ama ya çok geç kalmışsam? Hemen geri dönsem bile, her şey boşuna olabilir. Hayır, geri dönemezdim. Ayrıca, Amadeo'nun yapmak istediği şeyi kimse engelleyemezdi. Angelo'yu öldürmek isterse, öldürürdü. Sadece öldürmemesini umuyordum. Angelo yanlış bir şey yapmamıştı. Evet, Amadeo öfkeli biriydi, ama o kadar acımasız değildi, değil mi?

Muhtemelen.

Kapüşonumu başıma çektim ve Amadeo'nun parfümünün kokusunu içime çektim. Koku beni bir kucaklama gibi sardı ve elimi kapüşonun üzerinde gezdirerek, Amadeo'nun avucunun göğsümden aşağı kaymasını hayal ettim.

kulağıma fısıldayarak beni tehdit etti. Vücudum ısındı ve onu arzuladım, sonra başımı sallayıp yürümeye başladım.

Onu geçmişte bırakmam gerekiyordu.

Kapıdan dışarı çıktım ve bir kez daha etrafa bakındım, sonra yürümeye devam ettim. Otobüs durağına ne kadar çabuk ulaşırsam o kadar iyi olurdu. Umarım gözden uzak bir yer bulabilir ve otobüse binmemize izin verilene kadar bekleyebilirdim. Otobüse bindiğimde kendimi çok daha iyi hissedecektim.

Kalbim boğazımda atıyordu, yutkunmam imkansızdı. Her denediğimde boğuluyormuşum gibi hissediyordum. Ayaklarım on kilo ağırlığındaydı ve Amadeo'dan ve sahip olduğumuz her şeyden uzaklaştıkça başım daha da zonkluyordu.

Otomatik pilotta yürüyordum, zihnim evde ve geride bıraktığım adamdaydı. O incinecekti. O bakışı bir kez görmüştüm ve bir daha onun bu bakışı atmasına neden olmak istemiyordum.

Ama o beni sevip sevmediğini bile bilmiyor. Ben onun için bu kadar önemliysem, neden bunu söyleyemiyor?

Her şeyden çok eylemlere ihtiyacım vardı, ama sözlere de ihtiyacım vardı. Üç küçük kelime beni onun yanında tutar, onu rahatsız eder ve desteklerdim, ta ki benden bıkip yoluna devam etmeye hazır olana kadar. Ama o bunu yapamadı ve ben de bana karşı dürüst olmaya cesareti olmayan birini bekleyemezdim.

İleride ışıklar parladı ve bir arabanın otobüs durağını geçtiğini gördüm. Evet, gitmem gereken yer orasıydı. Hızımı artırdım. Biletimi almalıydım, sonra otobüse binip uyuyabilirdim.

Lastikler gıcırdadı ve otobüs durağını geçen arabanın geri dönüp bana doğru geldiğini gördüm. Korku göğsümü sıkıştırırken vücudum titredi. Bir adım geri attım ama araba gelmeye devam etti.

Bu bir tesadüf değil. Kahretsin. Beni buldu.

Topuklarımı döndürdüm ve koşmaya başladım. Her içgüdüm bunu yapmamamı söylüyordu, ama geri dönmeyecektim. Dönemezdim. Bir sokağa saptım, köşeyi döndüm ve nefes nefese ayak seslerini dinleyerek bekledim. Tek bir ses bile çıkarmamaya çalışarak nefesimi tutarken vücudum titremeyi kesmiyordu.

Dakikalar geçti, ama hareket etmeyi reddettim. Sonunda nefesimi verdim ve yavaşça köşeyi döndüm. Boş bir sokak beni karşıladı ve rahat bir nefes aldım. Belki de yanılmıştım. Belki de kimse peşimde değildi ve ben paranoyak davranıyordum.

Sırt çantamı biraz daha sıkı tuttum ve dikkatlice ana caddeye geri döndüm. Araba yoktu, insan yoktu, hiçbir şey *yoktu*. *Deliriyorum*. Otobüs durağına döndüm ve bir şeye çarptığımda homurdandım. Geri adım attım ve tanıdık bir yüze baktım.

"Angelo? Kahretsin," diye küfrettim. "Amadeo'ya siktirip beni rahat bırakmasını söyle. Onun evine geri dönmeyeceğim."

Adam başını bana doğru eğdi. "Haklısın, gitmeyeceksin."

Kalbim yeniden hızla çarpmaya başladı. "Beni o odaya geri gönderecek mi?" diye sordum ve bir adım geri attım.

Angelo beni takip etti. "Hayır, o da öyle bir şey yapmıyor. Aslında, benim burada olduğumu bile bilmiyor," dedi gülümseyerek ve silahını çıkardı. Bana doğru gelen araba durdu ve o arabaya doğru işaret etti. "Arabaya bin, Six."

Yutkundum. "Neler oluyor?"

Adamın gülümsemesi kayboldu. "Arabaya bin lanet olası velet, yoksa seni burada vururum ve işimi bitiririm."

Şok içinde Angelo'ya baktım. Tanıdığım soğukkanlı, sakın, nazik Angelo'ya ne olmuştu? Amadeo'nun çalıştığı herkesin arasında aslında iyi bir adam gibi görünen kişiye ne olmuştu?

"Çabuk!" diye bağırdı.

Zıpladım ve arabaya doğru koştum. Amadeo'nun bana verdiği silah sırt çantamın içine, bir süveterin içine saklanmıştı. Çantamın aranmasını ve bana ait olmayan bir silah yüzünden hapse girmeyi istememiştim. Şimdi keşke en azından istasyona varana kadar silahı dışarıda tutsaydım diye düşündüm.

Angelo yanıma arabaya bindi ve ben onunla tanımadığım başka bir adamın arasına sıkıştım. Ön koltuğa baktım ve Amadeo'nun korumalarından birini gördüm, ama şoför de bir yabancıydı.

"Çenenin kapalı tut ve ellerini görebileceğim bir yerde tut," dedi Angelo elini uzatarak. "Sırt çantan."

Ona verdim ve o da onu öne attı ve adama kontrol etmesini söyledi. Adam eşyalarımı karıştırdıktan sonra silahını kaldırdı. Angelo bana kaşlarını kaldırdı.

"O lanet şeyi sakladığını biliyordum," diye güldü. "Ne yazık ki artık sana bir faydası olmayacak."

"Bu ne?" diye bağırdım. "Neden böyle davrandığını anlamıyorum..."

Angelo'nun eli yanağıma çarptı ve çenem yanarken kulağım cınladı. Yüzümü tuttum ve acı içinde inledim. *Karşı koyma. Dört kişiye karşı tek başına kalmak ölüm cezası demektir.*

"Sana lanet olası çeneni kapat dedim," diye tehdit etti Angelo, silahı uyluğuma dayayarak. "Söyleneni yaparsan bu yolculuk çok daha rahat geçecek. Eğitimli bir fahişe olmaya alışkınsın. O halinle devam et."

Midem sıkıştı ve kafamda yavaşça saymaya başladım. *Ona vurma. Ona vurma.* Korku ve aşağılanma içimi aynı derecede kapladığında öfkemi kontrol etmek imkansız geliyordu. Ama gözlerimi kapattım ve dümdüz önüne baktım.

Amadeo seni öldürecek ve bu sefer ben de seve seve izleyeceğim.

Otuzuncu Bölüm

Amadeo

Vazoyu odanın diğerk ucuna fırlattım ve porselen parçalarının ofisimin zeminine yağmur gibi yağmasını izledim. Kimse Six'i bulamıyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Arabası, kaynağı ve yakınında yaşayan kimsesi olmayan, parasız bir yirmi bir yaşındaki genç çok uzaklara gitmiş olamazdı.

"Calix'i tekrar ara," diye homurdandım, masamın kenarını sıkıca kavrayarak.

"O da onunla değil," dedi Gabriele. "Güven bana, ona birden fazla kez sordum. Kimse bize yalan söyleyecek kadar aptal değil. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Onu buraya getir, ben kendim sorarım."

"Six Calix'le birlikte değil," dedi Gabriele, Dario'ya bakarak. "O şeyden ne öğrendin?"

Dario tabletinde parmaklarını hızla kaydırarak mesaj yazıyor ve haritada gezinirken parmakları bulanık bir görüntü oluşturuyordu. Takip cihazı sayesinde telefonunu kolayca bulmuştuk, ama Six akıllı davranıp onu atmıştı. *Keşke o lanet takip cihazını derisinin altına dikseydim. Özgürlük canı cehennem.*

Six'in tek başına, çaresiz ve yalnız bir şekilde dünyayı dolaştığı düşüncesi tüylerimi diken diken etti. Benimle güvendeydi, iyi bakılıyordu. Ve her şeyden öte, o yaramaz, ağzı bozuk baş belasını deli gibi seviyordum. Ona her şeyi vermek, onu yanımda tutmak için yeterli olur diye düşünmüştüm.

Ama yanılmışım.

"Şehrin güvenlik kameralarına bakacağım," dedi Dario. "Evden çıktığında onu birkaç kamerada yakalayabildim, ama sonra ortadan kayboldu. Sanırım bu, yoğun bir şekilde izlenmeyen bir yere gittiği içindir." Gözlüklerini burnuna itti ve tabletini masaya koyduktan sonra telefonunda yazmaya başladı. "Bekle, bir şey bulmuş olabilirim ama başka bir sisteme girmem gerekiyor."

Her şey çok uzun sürüyordu. Ağır masayı tutup ters çevirirken homurdandım. Bilgisayarım çöktü, kağıtlar etrafa saçıldı ve kitaplarım yere düştü.

"Birisi onu bulsa iyi olur, yoksa vücudunun parçalarını kesmeye başlayacağım!" diye bağırdım. "*Bir şeyler* yapın." Ceketimi kapıp giydim. "Burada oturup sizlerin bir şeyler bulmasını bekleyemem. Onu bulmaya gidiyorum."

"Ben de seninle geliyorum," dedi Nic, anahtarlarını kaparak. "Zaten teknolojiyle aram pek iyi değildir. Dario'nun en son aradığı yeri arayıp bir şeyler bulabiliriz."

Bir kez olsun kuzenim gülmüyor ve şaka yapmıyordu. Onun diğer yüzünü görmek kolaydı, yüzeyin hemen altında yaşayan ama şakacı kişiliğiyle sürekli gizlenen korkutucu canavarı. Ailemi kendime en yakın tutmamın bir nedeni vardı. Ve şimdi hepimiz aynı odada Six'i umutsuzca ararken, hiçbirinin bana ihanet edemeyeceğini biliyordum.

"Riccardo, adamlarının sana ne söylediğini biliyorsun," dedim.

"Zaten yaptım," diye homurdandı, ayağa kalkıp bana telefonunu gösterdi. "Kızlarımızdan bazıları onu bir süre önce Cherry Bulvarı'nda görmüş. Otobüs durağına doğru yürüdüğünü ve yalnız olduğunu söylediler. O bölgede bir motel var."

"Adresi bana mesajla," dedim ve ona başımı salladım. "Herkesi sokağa çıkar ve onu aramalarını söyle. Bir pislik ona ulaşmaya çalışıyor ve o da siktirip gitmeye karar veriyor."

"Sen erkek gibi davranmış olsaydın gitmezdi," diye bağırdı Rayna. Ona sert bir bakış attım. "Bu ne demek oluyor?"

"Ne demek olduğunu biliyorsun. Herkes onun için endişelendiğini görebiliyor, ama eminim aptalca bir şey söylemişsindir. Ya da ona bağırmışsındır. Ya da onun duygularını incitmişsindir ve o da gitmiştir. Tanrım, Ama. Yıllardır bir duvar gibisin ve sana bunun seni düşündüğün gibi korumadığını söyleyip duruyorum. Onu bir daha görmeyeceksen, kavga ettiğiniz şey ne olursa olsun, buna değer miydi?"

Rayna'nın yanına gidip gömleğinden tuttum. "Sen bilmiyorsun..."

"Her şeyi biliyorum," diye tükürdü. "Sen bilmediğini düşünsen de *seni* tanıyorum. Hiçbirimizin tanımadığını düşünüyorsun ama yanılıyorsun. Evet, işleri sen yürütüyorsun ama hiçbirimiz sana tüm bu yükü tek başına omuzlarına almanı söylemedik." Gözleri yaşardı. "Çok aptalsın, Ama. Ya insanları hayatına al ya da onları kaybetmeye devam et."

"Hadi," dedi Nic, elini elime koyarak fısıldadı. "O haklı ve biz senin erkek arkadaşını bulmalıyız."

Rayna gözlerimin içine bakarak bir an bile bakışını kaçırmadı. Sözleri, uzun zaman önce kapattığım bir parçamı acıttı ve onun haklı olduğunu biliyordum. Dünyayı dışlayarak, onun üstünde olabilmek ve yapmam gereken tüm berbat, tehlikeli ve önemli şeyleri yapabilmek için kendimi kapatmıştım. Ama herkesi dışlamıştım ve şimdi? Bu, sevdiğim adamı kaybetmeme mal oluyordu.

Rayna'yı bıraktım. "Onu bulmak için elinden geleni yapmaya devam et," dedim, sonra ağzımı açıp tekrar kapattım.

Elime dokundu. "Biliyorum, Ama. Sorun değil, bize özür dilemene gerek yok. Asla. Anlıyoruz," dedi ve ailemin geri kalanına bakarak ekledi. "Şimdi Six'i bulalım. Hepimiz onu seviyoruz."

Hep birlikte başlarını salladılar ve bunun doğru olduğunu fark ettim. Hepsi, eve getirdiğim ve artık benim olan adamı seviyorlardı. Onlara uyum sağlamıştı. Annem ve Nonna ile yemek masasında güldüğü anı, kalbimi acı bir şekilde sıkıştırdı. O mükemmeldi.

"Adres, Riccardo."

"Tamam," dedi ve yazmaya devam etti.

"Gönderildi. Hadi, Nic."

Kuzenim arkamdan içeri girdi ve arabasına bindik. Bütün ev kaos içindeydi. Muhafızlar mülkün etrafını sardılar, insanlar telefonda ipuçlarını takip ediyorlardı, arabalar Six geri dönerse diye araziye aramak için gelip gidiyorlardı. Onu bulduklarında kaçmasına izin verecek kadar aptal kimse yoktu.

"Anahtarlar."

Nic şikayet etmeden anahtarları bana attı ve ben de Venom F5'inin direksiyonuna geçtim. Motoru çalıştırdım ve yolun aşağısına doğru hızla çıkmadan önce

Nic hızımız gittikçe artarken şikayet etmedi. 120'ye ulaştığımda bile itiraz etmedi. Bunun yerine silahını çıkardı ve kontrol etmeye başladı.

"Sence hala Atlanta'da mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Onu bulacağız," dedi başını sallayarak, şarjörü yerine takıp bana bakarak. "Onu ilk seferinde buldum, değil mi?"

Başımı sallayarak şeridi değiştirdim. Nic, Atlanta'ya dönerken arabadaydı ve Six'i ilk kez benim için yakalamıştı. Başlangıçta işi güvenli bir şekilde halledeceğine inanmamıştım, ama hızlı olduğunu ve bir hedefi olduğunda iz süren bir köpek gibi olduğunu biliyordum. Ona baktım ve yüzünde ciddi bir ifade belirlediğini gördüm. Tek bir şeye odaklanmıştı: göreve.

Motelin önüne geldik ve ben hemen resepsiyona gittim. Tezgâhın arkasındaki adam bana bir bakış attı ve sonra tekrar telefonuna döndü.

"Kimlik ve gecelik 60 dolar."

"Onu arıyorum," dedim ve telefonumu çıkarıp ona gösterdim. Altı, duvar kağıdımdı ve bana gülümsüyordu, az önce korkunç yemek seçimleriyle bana işkence etmişti. "Burada mıydı?"

Adamın gözleri bana doğru kaydı. "Bu tür bilgileri veremem."

Elimi uzattım ve adamı gömleğinden tutup tezgahın üzerine ittim. Silahımı çıkardım ve emniyetini açıp kurduktan sonra adamın şakağına dayadım.

"Tekrar deneyelim. O burada mıydı?" "E-evet."

"Hâlâ burada mı?"

Adam başını salladı. "Az önce sırt çantasıyla ayrıldığını gördüm. Şu tarafa gitti," dedi ve caddeyi işaret etti. "Farklı bir kimliği vardı."

Adamı bıraktım ve Nic'e başımı salladım. "Güvenlik kamerası var mı öğren ve onu ortadan kaldır. Ve onu gözden kaçırma." Şu anda benden uzaklaşmaya çalışan kel adam

"Oda?" "Beş."

Bana bir anahtar uzattı ve ben de onu kapıp ofisten çıkıp odaların olduğu koridora doğru yürüdüm. *Lütfen hala burada ol. Hadi, geri dön. Biliyorum yaptın. Yapmak zorundaydın.*

Eğer yapmadıysa, hiçbir cevabım yoktu ve başlangıç noktasına geri dönmüştüm. Odaya girdim ve tamamen içeri girmeden önce etrafa göz gezdirdim. Bayat sigara dumanı ve toz kokusu burnumu tıkadı, ama yine de içeri girdim ve komodinin üzerinde bir cüzdan gördüm.

Onu aldım ve içindekileri karıştırdım. Six olmadığı belli olan bir adamın fotoğrafı vardı, ama başka bir şey yoktu. Geride hiçbir şey bırakmamıştı. Çıkmaya hazırlanırken fark ettim. Yerde, masanın altına itilmiş, üzerine baş harfleri kazınmış, ona verdiğim saat vardı.

L.W

"Six," diye mırıldandım.

Avuç içimi delen keskin acıyı görmezden gelerek saati elimde sıktım. Onu çıkarmış mıydı? Yoksa çantasından ya da cebinden düşmüş müydü? Beni terk etmeye mi niyetliydi?

Saati cebime soktum, bir an durup kendime nefes almamı söyledim. Şu anda çılgına dönersem, aklımı kullanamayacağım ve onu bulmak istiyorsam aklımı kullanmam gerekecekti.

O lanet olası kelimeleri söylemeliydim. Ne kadar aptalım. Hayatımdaki en önemli kişiyi kaybetmeme izin verme. Six olmadan yaşayamam.

Odaya bir kez daha göz gezdirdim ve Six'i bulmama yardımcı olacak başka bir şey kalmadığını belirledim. Otobüs durağına yetecek kadar parası olup olmadığından emin değildim, ama umarım gerçekten gitmişse hala oradadır. Odadan çıktım ve telefonum çaldı.

"Evet?" diye cevap verdim.

"Dario bir şey buldu," dedi Gabriele. "Six'in nerede olduğunu biliyoruz. Ya da nerede olduğunu."

Neredeydi? Midem bulandı ve dengemi sağlamak için motelin duvarına tutundum.

"Peki nerede?" "Angelo

onu yakaladı."

Kaşlarımı çattım. "Angelo mu? Beni aramadı."

"Aramayacak da. Six'i kaçırdı, Ama. Videoda ses yoktu ama ona silah doğrulttu ve Six korkmuş görünüyordu."

Telefonun zil sesini dinledim ve çektikleri videonun sabit görüntüsüne baktım. Six'in gözleri kocaman ve yüzü solgundu. Telefonun ekranındaki yüzüne parmağımı gezdirdim ve boğazımdan çıkmaya çalışan ığılığı bastırdım.

Angelo'ya güvenmiştim. Ona güvenebileceğim tek kişi olduğunu düşünerek onu Six'le birçok kez yalnız bırakmışım. O benim sağ kolumdu, ailem kadar güvendiğim biriydi.

"Onun gözlerini çıplak ellerimle oyacağım," diye bağırdım, sakinliğim bir anda uçup gitti. "Nerede o?"

"Şu anda içinde bulunduğu arabayı takip etmeye çalışıyoruz, ama bu biraz zaman alacak. Hacklememiz gereken daha fazla sistem var. Tam çıkmak üzereydim, ama Conor geldi ve ona olanları anlattım. Seninle buluşup yardım etmek istiyor."

"Siktir!" diye bağırdım ve telefonu kulağıma dayadım. "Ona bu adresi ver ve Dario'nun elde ettiği her bilgiyi bana gönder. Ciddiyim, her şeyi. Doğru mu, yanlış mı, emin değil misin, umurumda değil. Onu bulmak istiyorum. Hemen!"

"Hemen hallederim," dedi Gabriele. "Conor birazdan orada olacak."

Telefonu kapattı ve ben her adımda yenilenmiş bir ateşle ofise doğru yürüdüm. Kapıyı açtığımda Nic silahını bana doğrulttu, sonra tekrar indirdi.

"Bir şey bulduk mu?"

"Hayır, ama Kelley geliyor."

"Siktir," diye küfretti Nic. "O İrlandalı piç yardım mı ediyor?" Başımı salladım. "Gidelim mi?"

"Kamerayı hallettin mi?" diye sordum.

"Hallettim, sorun yok. Ve buradaki dostumuz bu küçük karşılaşma hakkında kimseye bir şey söylemeyecek. Öyle değil mi, Roz?"

Adam o kadar şiddetle başını salladı ki, beyin kanaması geçirecek sandım. Nic açıkça onu biraz tehdit etmişti. Motel ofisini birlikte terk edip arabasına bindik.

"Onu bulacağız," dedi Nic, omzumu sıkarak. "Bunu biliyorsun." "Eğer o..."

"Öyle düşünme bile," Nic homurdandı. "Onu bulacağız ve o iyi olacak. Six hayatta kalmayı bilir."

"Angelo onu kaçırdı."

Nic'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne oluyor lan?"

"Evet. Dario'ya mesaj at ve Angelo'yu araştırmasını söyle. Herkesin geçmişi kontrol edildiğini biliyorum, ama işler değişebilir. Son birkaç yıldır ne yaptığını bilmek istiyorum."

"Tamam."

Telefonunu çıkarmasını izledim, sonra ön camdan karanlık geceye baktım. Angelo her zaman sadık olmuştu, neden birdenbire bana ihanet etsin ki?

Nedeni önemli değil. Önemli olan onu bulup çok, çok yavaş bir şekilde ödetmek. Bekle, Altı. Babacık geliyor.

Otuz Birinci Bölüm

Six

Omurgamda bir ağrı hissettim. Ağrıyı dindirmek için sandalyeden uzaklaştım, ama bu sadece bileklerime batmış iplerin daha fazla acıtmasına neden oldu. İpleri biraz gevşetmek için bükmeye çalıştım, ama hiç hareket etmediler. Sonunda, cildim yanmaya başlayınca durdum.

Etrafıma baktım. *Neredeyiz?* Angelo, birkaç dakika sürdükten sonra başımı eğmemi istemişti ve nerede olduğumu hiç bilmiyordum. Bulunduğum odada, oturduğum sandalye ve tahta ile kapatılmış bir pencereden başka bir şey yoktu.

Ne kadar zamandır buradaydım?

Geçen her saniye sonsuz gibi geliyordu. Bağlı olmaktan bıkmıştım ve kendimi sakinleştirmeye ikna etmek gittikçe zorlaşıyordu. Ağzımdaki bezi banttan çıkarmak için kıvranıyordum ama ağzımdan çıkaramıyordum.

Boğazımdan sinirli bir ses çıktı ve ağzımdaki tıkaçta titreşti.

Aptal. Ben çok aptalım.

Amadeo'nun yanından hiç ayrılmamalıydım. Beni tamamen güvende hissettiren tek kişi oydu ve ben onu ne için terk ettim? Ben istediğimde bana sevdiğini söylemediği için mi? Ne kadar aptal olduğumu fark ettim. Bir kez daha, öfkeme ve dar görüşlülüğüme yenik düşmüştüm ve bunun bedelini ödüyordum.

Nefes almaya çalıştıkça nefesim hızlandı ve başım döndü. Ne kadar uğraşırsam, nefes almak o kadar zorlaşıyordu. Kendimi kurtarmak için sandalyeyi sallarken kapı açıldı ve Angelo içeri girdi. Durup bana baktı, sonra yanıma gelip orada durdu ve ellerini ceplerine sokarak beni izledi.

"Böyle devam edersen bayılacaksın."

Hadi canım!

"Bana öyle bakma. Bu kişisel bir şey değil, Six." Elini uzattı ve bandı kopardı, ben de çığlık attım. "Amadeo'nun tüm güvenlik, silahlar ve desteğinden uzak bir yerde olması gerekiyor."

Ağzıma tıkılmış olan bezi tükürdüm ve ona öfkeyle baktım. "Ne oluyor lan? Sana bir şey mi yaptı?"

Angelo beni baştan aşağı süzdü. "Bana çok şey yaptı. Ve sen taşındığın ilk gün, lanet olası elimi kırdı. Piç kurusu," diye tükürdü. "Ona acı çektireceğim."

Ona baktım. "Ne yani? Amadeo senin duygularını incitti diye süper kötü adam mı olacaksın? Bu çok aptalca!"

Angelo'nun elinin arkası yüzüme çarptı ve dudağımın yarıldığını hissettim. Kan damlıyordu ve ona dönüp bakarken yarayı yaladım.

"Amadeo bunu görünce seni öldürecek."

O güldü. "Amadeo'nun buna fırsatı olmayacak. Onun sevdiğim adamı gözümün önünde öldürdüğü gibi, ben de onu onun gözü önünde öldüreceğim."

Ona göz kırptım. "Amadeo bunu yapmaz."

"Öyle yapardı," diye hırladı, konuşurken yüzü benimkine çok yakındı. "O lanet silahı alıp Matty'nin şakağına dayadığını gördüm, sonra da beynini dağıttı. Tereddüt etmedi, hiç rahatsız olmadı bile. Ve Matty benden çok daha uzun süredir buradaydı. Amadeo Bianchi, kendinden ve parasından başka hiçbir şeyi umursamıyor." Dikleşti. "Sen gelene kadar. Sonunda, bu adamın yararlanılabilecek bir zayıflığı var. Onu alt etmek için yardım etmemek aptallık olur."

Kafamı salladım. "Onu neden öldürdü?"

Angelo alaycı bir şekilde güldü. "Dinliyor musun, evlat? Bu adam birinci sınıf bir psikopat. Seni sevdiğini mi sanıyorsun? Bir gün kafana silah dayayacak ve sen bunu hiç fark etmeyeceksin."

Hayır, buna bir saniye bile inanmadım. Belki daha önce Amadeo'nun benim hayatımla ilgili akıl sağlığından şüphe duyardım, ama onun benim için yaptıklarını gördükten sonra değil. Benim ve hatta ailesinin yanında ne kadar yumuşak davrandığını gördüm. Amadeo'nun karanlık bir tarafı vardı, ama o bir canavar değildi ve beni öldürmeyeceğini biliyordum.

"İyi bir nedeni olmalı," dedim. "Amadeo sırf eğlence için insanları öldürmez. Matty ne yaptı?"

Angelo'nun etli yumruğu yüzüme çarptı ve sandalye geriye devrildi. Yere çarptım ve başım döndü. Angelo'nun bana doğru gelen ayak sesleri omurgamdan soğuk bir titreme geçirdi, ama ona korktuğumu göstermeyi reddettim.

Amadeo her an o kapıdan girip onun canına okuyabilirdi.

Babama güveniyordum. O çok duyarlı bir adam değildi ve çılgın olabilirdi, ama içten içe beni sevdiğini biliyordum. Beni kucaklama şekli, bana dokunma şekli, iyi olduğumdan emin olmak için benimle ilgilenme şekliyle bunu hissedebiliyordum. Amadeo, daha önce bulunduğum hiçbir yerden daha çok evim gibi geliyordu.

Angelo sandalyeyi düzeltti ve yüzüme yaklaştı. Ona bakarken yüzüne tükürmemek için tüm gücümü kullanmam gerekti. Yavaşça bileğimi çevirdim ve ipin biraz gevşediğini hissettim. Geriye bakıp ne olduğunu göremezdim, ama biraz gevşeme olmuştu.

Onu kendi ellerimle dövecektim.

Amadeo ona güvenmiş ve beni gözetlemesini istemişti. Angelo'ya derinden güvenmeseydi bunu asla yapmazdı, bunu biliyordum. Babamı ihanet etmişti. Göğsüm ateşle doldu ve Angelo'nun başına gelebilecek her türlü korkunç şeyi düşündüm. Ölümüne dair tüm korkunç fantezileri ve daha kötüsünü hak etmişti.

"Ne?" diye sordu alaycı bir şekilde. "Kızdın mı? Öfkeni bir kenara bırak ve ölmek üzere olduğunu kabul etmelisin. Hiçbir şey bunu engelleyemez," dedi ve arkasını dönerek uzaklaştı.

"Amadeo engeller," dedim, sesim titriyordu, ellerimi arkamda sıkıca yumrukluyordum. "Bana hiçbir şey olmasına izin vermez."

"Onun bir seçeneği yok, evlat," diye gülerek kapıdan çıktı. "Çenenin kapat yoksa o tıkaçları tekrar ağzına tıklarım."

Dudaklarımı sıkıca kapattım. Tekrar ağzım tıkanırsa nefes alamazdım. Dışarı çıkabilmek için elimden gelen her şeyi yapmalıydım. Amadeo içeri girip görmeden önce onu uyarmalıydım...

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Amadeo'nun öyle bir şekilde incinmesini düşünmek istemiyordum. Tabii ki ben de ölmek istemiyordum, ama ben öldüğümde o hayatının geri kalanında mutsuz olacaktı. Amadeo bunu hak etmiyordu.

Angelo'nun geri dönmeyeceğinden emin olana kadar kapıya baktım. Bileklerimi çevirerek, iplerin etime batmasıyla oluşan kazıma ve yanma hissini görmezden geldim. *Amadeo'ya geri döneceğim. Neredeyse vardım. Bizden vazgeçmeyeceğim.*

İp biraz daha gevşedi, sonra biraz daha. Ayak sesleri duyulunca durdum. Tanımadığım adamlardan biri kafasını odaya soktu. Bana baktı, ben de ona baktım, sanki beni korkutuyormuş gibi davranmasını reddettim. Aslında, sadece yanıma yaklaşmasını istemiyordum. Bileğimi kurtarmama çok az kalmıştı.

"Aptalca bir şey yapmaya kalkışma." Omuz silktim.

"Kalkışmam gerek yok."

Gözleri karardı. "Angelo, Amadeo gelmeden önce seni dövmemem gerektiğini söylediği için şanslısın, ama zamanın gelecek," dedi sırtarak.

O adama ne yaptım ki? Ben bir pisliktim, ama onu daha önce hiç görmemiştim. Anlaşılan, sadece bana zarar vermek istiyordu. Titredim ve o, sanki daha önce gördüğü en komik şey gibi güldü, sonra ortadan kayboldu ve arkasından kapıyı çarptı.

"Adi herif," diye mırıldandım.

Bileğimi kurtardım ve kızarık, yaralı cildime baktım. Etrafıma baktığımda, henüz hiçbir şey yapamayacağımı anladım. Saklanacak yer yoktu ve pencereler sıkıca kapatılmış görünüyordu. Dışarı çıkmaya çalışırsam sesim duyulurdu.

"Tek bir seçenek kaldı."

Bileğimi tekrar ipe soktum ve diğer elimle olabildiğince sıkılaştırdım. Şimdilik beklemeli ve kaçmamı sağlayacak bir dikkat dağınıklığı olması için dua etmeliydim. Kaçmak ve kaçmak en iyi yaptığım şeydi. Ve Amadeo'ya geri dönmek için bunu bir kez daha yapacaktım.

Geri dönmek istediğim her şeyi düşünerek uyanık kaldım. Amadeo, MMA, pizza, arkadaşlarım, Ama'nın ailesi, onun yatağı. Tek bir yerde oturup boşluğa bakmaktan vücudum yorulmaya başlamış olsa da, kendimi uyanık kalmaya zorladım. Hayatta kalmak istiyorsam, zamanı geldiğinde harekete geçmeye hazır olmalıydım.

Ve babamı da kurtarmak istiyorsam.

Silah seslerini duyduğumda gözlerim fal taşı gibi açıldı. İlk başta sadece birkaç tane vardı, ama sonra aralıksız olarak devam ettiler. *Amadeo*. O olmalıydı. Bileğimi çekip kurtardım ve iki elim de serbest kalana kadar ipleri yırttım. Kapıya koştum ve kolu çevirdim, ama yerinde kaldı.

"Siktir, lanet olsun," diye mırıldandım kapı koluna bakarken. Açacak bir şey yoktu, ama çok daha iyi bir şey vardı. Küçük bir delik.

Çılgınca etrafa baktım ve pencerenin altında, tahta ile kapatılmış bir çivi gördüm. Koşarak oraya gittim ve çiviye aldım, sonra geri koşarak kilidi kapıya soktum. Biraz dürtüp salladıktan sonra kilidin açıldığını hissettim ve kilidin açıldığına dair belirgin bir klik sesi duydum.

Kapıyı açıp koridora adım attığımda bir adam bana çarptı. Düşünmeden ayağımı geri çekip tekme attım. *Calix benimle gurur duyardı*. Tekmeyi sağ kroşe ile takip ettim ve adamı yere yatırdım. O çırpınıp bana tokat atarken onu boğazlayarak tutmaya devam ettim, sonra yavaşladı ve bayıldı.

"Beni ezip geçeceksin sandın, pislik?" diye mırıldandım, ayağa kalkıp onun üzerinden geçerek. "Sanırım öyle olmadı."

Koridorda silah seslerinin geldiği yöne doğru ilerledim. Köşeyi döndüğümde kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki bayılacağımı sandım.

Amadeo.

Silahını çekmiş halde odanın ortasında duruyordu, Conor da yanında. Amadeo'nun silahından bir el ateş edildi ve koridorun diğer ucunda biri çığlık attı, ardından ağır bir gürültü duyuldu. Arkasını döndü ve gözlerimiz buluştu. Ona doğru koştum ama Amadeo beni kollarına çekti.

"Altı," dedi, sesi bir iç çekiş gibiydi. "İyisin."

Sertçe başımı salladım, sesim aniden boğazımda düğümlendi. "Sen buradasın, artık iyiyim," dedim, ona sarılırken sesim çatallandı. "Eve gitmek istiyorum."

"Biliyorum, bebeğim." Geri çekildi ve yanağımlı okşadı. "Hemen gidiyoruz."

"Hayır, gitmeyeceksiniz," Angelo'nun sesi kulaklarımı doldurdu ve az önce ateş ettiğı silahının namlusunun sıcaklığını sırtımda hissettim. Cehennem gibi yakmasına rağmen dişlerimi sıktım. "Silahı bırak, Amadeo."

Amadeo'ya başımı salladım, ama o çömeldi ve silahını yere bıraktı. Conor da aynısını yaptı. Dışarıda hala silah sesleri duyuluyordu, ama görebildiğim kadarıyla küçük bir evin içi ürkütücü bir sessizlik içindeydi.

"Neden, Angelo?" diye sordu Amadeo. "Aramızda sorunlar vardı, ama neden bu kadar ileri gidiyorsun?"

Angelo'nun eli kolumu kavradı ve silahı omurgama daha sert bir şekilde dayadı. "Matty. Onu hiçbir sebep yokken öldürdün."

Amadeo düşünceli bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Matty mi? Onun seninle ne ilgisi var?"

"O benim adamımdı," diye homurdandı Angelo. "Ama sen bunu bilemezsin çünkü kendi çıkarların dışında olan hiçbir şeyi göremeyecek kadar bencil birisin. Bu yüzden iki yıl boyunca sana yakın kalıp seni nasıl yok edeceğimi planlamak çok kolay oldu."

"Matty yüzünden mi?" Amadeo alaycı bir şekilde sordu. "O lanet olası bir hain ve hırsızdı."

Angelo silahı kaldırdı ve Amadeo'ya doğrulttu. "Sen lanet bir yalancısın!"

Amadeo ona baktı. "Ne zaman yalan söyledim ki? Ben birçok şeyim, Angelo, ama yalan söylemediğimi biliyorsun. Hiç söylemedim ve asla söylemeyeceğim. Yaptığım şeyler hakkında yalan söylemek için hiçbir nedenim yok." Başını salladı. "Matty birden fazla kez hırsızlık yaparken yakalandı. Ona durumu düzeltmesi için bir şans verdim ama o, diğer kuruluşlara bilgi satmaya başlamadan önce yine aynı şeyi yaptı."

"Ne dediğini bilmiyorsun." Angelo silahı doğrulturken sesi titredi.

"Matty'nin ciddi bir uyuşturucu sorunu vardı. Onunla birlikteydin, bunu biliyorsun, değil mi? Matty'yi ortadan kaldırmak zorunda kalmadan önce ona defalarca akıl verdim. Ya o ya da bana güvenen diğer herkes, pazarlık yapma şansı yoktu." Bakışları bana kaydı. "Bana Six'i ver ve git, Angelo."

"Hayır," diye güldü, sesi çığgınca geliyordu. "Sen izlerken kafasına bir kurşun sıkacağım."

Amadeo bana baktı. "O mu yaptı?" diye sordu, parmağını yanağı ve dudağı üzerinde gezdirerek. Ben başımı salladığımda, başını yukarı aşağı salladı ve Angelo'ya, depoda sadece bir kez gördüğüm bir bakışla baktı. "Seni öldüreceğimi biliyorsun, değil mi? Bana ne yaparsan yap umurumda değil, ama ona?" Başını salladı. "Six başka bir hikaye."

Karanlığın gözlerini doldurduğunu gördüm ve Amadeo'nun çılgına dönmek üzere olduğunu anladım. Hayran olduğum o soğukkanlılık ve sakinlik bozuluyordu. Benim yüzümden.

Amadeo'nun zarar görmesine izin vermeyeceğim.

Angelo, eskisi kadar sırtıma silahı dayamıyordu, Amadeo'ya odaklanmakla meşgul olduğu için beni düşünmeye bile vakti yoktu. Hızla geri çekildim ve Angelo'yu yakaladım, sonra onu yere çarptım. Elimi bileğine doladım ve elini yere çarptım.

"Bırak şunu," diye bağırdım, silahı elinden almaya çalışarak. "Bırak şunu!"

"Seni küçük sürtük!"

Yumruğu yüzüme çarptı, ama ben de aynısını yaptım. Dudaklarından kan sızarken homurdandı ve tekrar bana saldırdı, ama ben onu bırakmadım. Angelo beni iterek silahı tutan elini kaldırmaya çalıştı. Sendeledim ve silahın ateşlendiğini duydum.

Kulaklarım çınladı ve onları kapatmak istedim, ama bunun yerine üzerine atladım. Angelo beni geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar kızdırmıştı.

"Çekil, Six."

Conor, Angelo'nun bileğine basıp ayağını bükünce ben de kenara atladım. Angelo çılgılık attı, silahı düşürdü ve ben de hareket etmeden önce onu yakaladım.

tekrar geri döndü. Kafamı kaldırdığımda midem düğümlendi. Amadeo, Angelo'ya doğru yürürken kolundan kan akıyordu.

"Bunu tek başına başaracak kadar akıllı değilsin. Gerçekte işleri kim yürütüyor?"

Angelo ona tükürdü. "Siktir git."

"Başka yere bak, Altı," dedi Amadeo silahını kaldırırken. "Kulaklarını kapat."

Onunla tartışmadım. Yapması gerekeni yaptığını bilsem de, bana başka yere bakmamı söyleyerek beni koruduğunu biliyordum. Kulaklarımı kapattım, gözlerimi kapattım ve vücudumdaki her kasımı gererek bekledim. Bir patlama sesi duyuldu ve ben titredim. Gözlerimi açtığımda Angelo tavana bakıyordu, kafasında kanayan bir delik vardı.

"Hadi," dedi Amadeo yumuşak bir sesle. "Buraya gel."

Zıpladım ve kollarına koştum. Beni kucakladı ve sıkıca sarıldı, sonra kanı hatırladım ve geri çekildim. Gömleğini kaldırdığımda, kolunda kurşun deliği gördüm.

"Siktir," diye fısıldadım.

"Sorun yok," dedi yumuşak bir sesle. "Ben iyiyim. Sen nasılsın?"

"Sen yaralandın," diye bağırdım, birden ona kızmıştım. "Vurulan sensin, neden benim için endişeleniyorsun! Ona saldırmamalıydım. Bu benim hatam. Yapmamalıydım..."

Amadeo dudaklarımı yakaladı ve uzun ve sert bir öpücük verdi. Göz kapaklarım kapandı ve ona yaslanarak kucaklamasına daha da derin bir şekilde gömüldüm. Daha önce bilmiyordum, ama Amadeo'nun öpücüğü tam da şu anda ihtiyacım olan şeydi.

"Seni seviyorum, Six," diye fısıldadı Amadeo dudaklarıma. "Sonsuza kadar benimle kal."

Geri çekildim ve ona baktım. "Ciddi misin?" diye sordum, sesim kulaklarımda çınlayan sesin içinde zar zor duyuluyordu. "Emin misin?"

Amadeo gülümsedi. "Tabii ki eminim, ukala. Sen benimsin," dedi, çenemi tutup başımı yukarı kaldırarak. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedim ona sarılırken. "Seni bir süredir seviyorum."

"Biliyorum," dedi şişmiş yanağını okşayarak. "Şimdi, bu bok çukurundan çıkalım." Elimi tuttu. "Nic?"

"Buradayım," dedi odaya girip bana sırtıtarak. "İşte burada! Umarım ölmemişsindir. Ölmüş olsaydın çok can sıkıcı olurdu."

"Nic," diye homurdandı Amadeo.

Ellerini havaya kaldırdı. "Üzgünüm, üzgünüm. Dışarıdaki herkesin icabına bakıldı. Dışarıda saydığım kadarıyla on kişi vardı ve burada da beş ya da daha fazla."

"Tüm adamlarım mı?" diye sordu Ama.

Nic başını salladı. "Hayır. Bazılarında daha önce görmediğim dövmeler vardı. Fotoğrafları Dario'ya gönderdim bile."

"İyi. Doktoru ara ve bizimle evde buluşmasını söyle. Kan kaybediyorum ve bu durum düzelmezse bayılacağımdan eminim."

Sinirlendim. "Neden bu kadar sakın konuşuyorsun? Senin neyin var lan!" Gömleğimi çıkardım ve kanamayı durdurmak için koluna sıkıca bağladım. "Sen en kötüsüsün."

Amadeo güldü. "Beni hatırlat da, vücudunu bu kadar serbestçe sergilediğin için seni daha sonra cezalandırayım." Biz evden çıkarken Conor'a baktı. "Sana borçluyum."

Conor sırtıttı. "Oh, inan bana, biliyorum." Bana göz kırptı. "İyi şanslar, Six. Ona karşı ihtiyacın olacak."

O, sanki hiçbir şey yokmuş gibi cesetlerin üzerinden geçerek uzaklaşırken onu izledim. *Artık hayatım bu muydu?* Kafamı salladım. Evet, ve bunu hiçbir şeye değişmezdim.

Dışarı çıktığımızda etrafa baktım ve bulunduğumuz evin ıssız bir yerde olduğunu fark ettim. Kaçmayı başarsam bile, kilometrelerce uzanan ormanlardan başka bir şey yoktu. Amadeo beni kurtarmaya gelmeseydi, ölmüş olurum.

Nic ve ben Amadeo'yu arka koltuğa oturduktan sonra, "Beni almaya geldiğin için teşekkür ederim," dedim. Ondan uzak kalmak istemediğim için yere oturdum. "Geleceğini biliyordum."

Amadeo hafifçe mırıldandı. "Başka seçeneğim yoktu. Sensiz ne yapardım?"

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve başımı omzuna yasladım. "Bana ihtiyacın varmı?"

"Bana ne kadar ihtiyacın olduğunu bilemezsin. Bana bak, Six." Kafamı kaldırdığımda, elini uzattı ve yanağımı okşadı. "Gençliğimden beri beni hayata bağlayan tek kişi sensin."

Aptal gözlerim yaşarmaya başladı ve ağzımı nasıl çalıştıracağımı bilemedim. Anlamaya çalışmak yerine, onu öptüm. Ağzım onun ağzına değdiğinde, o rahatladı ve dudaklarıma karşı inledi.

Amadeo'ya onun yanında olduğumu gösterecektim. Bu pozisyonu korumak için ne yapmam gerekirse gereksin.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Sonunda söylediğim için artık duramıyorum," diye güldüm.

"Durma," diye homurdandı Amadeo. "Bana her gün, her saat, her dakika söyle. Söylemekten bıkana kadar beni sevdiğini söylemeni istiyorum, sonra da biraz daha söyle."

Ona gülümsedim. "Evet, baba. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum." Dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim. "Ne kadar deli olursan ol."

İkimiz de güldük ve şehirde uçarken elini tuttum. Geldiğim arabada olduğumuzu fark ettim ve kaşlarımı kaldırdım.

"Neden buradayız? Angelo beni bu arabayla getirmişti."

Nic inledi. "Amadeo'yu taşıyabilmemiz için bebeğimi orada bıraktım." Göğsünü ovuşturdu. "O benim için önemli olan tek kız ve onu terk etmek zorunda kaldım. Bana çok para ödersen iyi olur Amadeo, ve Six, bana ne istersem borçlusun. Geri dönmeden biri onu çalabilir!"

Amadeo gözlerini devirdi. "Geri dönmene sevindim Nic. Şimdi lanet arabayı sür ve çenenin kapa."

Nic homurdanırken ben kıkırdadım. "Hey, baba?"

"Evet?" diye sordu, gözleri kapanmak istiyor gibiydi, ama buna izin veremeyeceğimi biliyordum.

"Matty gerçekten o suçları işledi mi?"

Amadeo iç geçirdi. "Evet. Ben sebepsiz yere insanları öldürmem, özellikle de benim için çalışanları. Onlara ders olsun diye zarar vermek? Evet. Onları öldürmek, hayır." Şakaklarını ovuşturdu. "Matty uyuşturucuyu bırakmak istemedi ve ben onun her şeyi mahvetmesine ve her şeyi yıkmasına izin veremezdim. Sert göründüğünü biliyorum, ama Bianchi'ler Atlanta'daki düzenin bir parçası. Eğer düşersek, birisi bizim yerimizi almaya çalışırken daha fazla sorun çıkacaktır. Her şeyi dengede tutmak zor, ama babam ve ondan önceki herkes gibi ben de bunu yapmak istiyorum."

Elini sıktım. "Anlıyorum. Sadece bilmek istedim."

O başını salladı. "Keşke Angelo da senin kadar anlayışlı olsaydı." Yüzünün duygularla dolduğunu gördüm. "Onu öldürmek istemedim."

"Biliyorum," diye fısıldadım, başımı koluna yaslayarak onu sıkıca sarıldım. "Öldürmek istemediğini biliyorum."

Amadeo eğildi ve homurdandıktan sonra dudaklarını kulağıma bastırdı. "Bu yönümü hiç kimseye göstermedim. Ama sana güveniyorum, bebeğim. Bu yönümü güvende tut."

Kalbim sıkıştı ve gözyaşlarım akmaya başladı, durduramadım. Başımı sallamaktan başka bir şey yapamadım, ama bunu neredeyse ateşli bir şekilde yaptım.

Hayatımın her günü Amadeo'yu koruyacaktım.

Otuz İkinci Bölüm

Altı

NIC, Amadeo'yu içeri taşımama yardım etti. Sırtına kadar uzanan örgülü saçları olan uzun boylu, kahverengi tenli bir kadın yatağın yanında durdu, çantasını açıp içine baktı.

"Görünüşe göre o kurşunu çıkarmak gerekecek, Bay Bianchi. Ve birkaç dikiş de." Bana baktı. "Oh, sen yenisin."

"Evet, ben Six."

"Vanessa." Bana gülümsedi ve onun varlığı beni rahatlattı. "Bana bir iyilik yapar mısın? Bir çift el daha olursa işler çok daha kolay ilerler."

Midem kasıldı. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Sana yardım ederim," dedi Amadeo homurdanırken. "Şimdilik sadece talimatları izlemeni istiyorum, tamam mı?"

Tartışmadım. Amadeo'nun iyi olduğundan emin olmak için, neye ihtiyacı olursa ona yardım edecektim. Aletleri çıkarırken bana bir şişe hap uzattı.

"Ona bunlardan iki tane ver."

"Ve viskiyi getir," dedi Amadeo.

Vanessa başını salladı. "Hayır, bunları alırken içki içemezsin."

"Vanessa, sen harika bir doktorsun ama bana o içkiyi vermezsen seni kendim vuracağım," diye homurdandı Amadeo.

Vanessa gözlerini devirdi. "Her zamanki gibi huysuzsun. Tamam, ona içkiyi ver. En fazla biraz erken bayılır."

Yataktan kalkıp çalışma odasına geçtim. Ellerim titreyerek cam sürahiyi aldım ve ona içki doldurdum. Damlalar tezgaha sıçradı ve

hızlıca sildim, sonra sürahiyi dudaklarıma götürdüm ve biraz içtim. Öksürdüm ve yatak odasına geri döndüm.

"Sen de içtin mi?" diye sordu

Amadeo. Başımı salladım. "İçmek zorundaydım."

O güldü. "Sorun değil, bebeğim. Buraya getir."

Bardağı dudaklarına bastırdım ve Amadeo, göğsüm hala yanarken viskiyi su gibi içti. Bardağı çekince, geri getirmesini işaret etti ve ben de ona biraz daha verdim. İki hapi çıkardım ve içkiyle yutmadan önce ağzına attım.

"Bunu yapmana sadece bu sefer izin veriyorum," dedim ona. "Benim için vurulduğun için kendimi kötü hissediyorum, bu yüzden ilacı alırken içmene izin veriyorum ama bir daha asla."

Amadeo bana göz kırptı. "Bana ne yapmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Evet," dedim sertçe. "Ve sen de beni dinleyeceksin. Bu bokları karıştırıp ölmeni istemiyorum."

Yüzündeki şok ifadesi yumuşak bir ifadeye dönüştü. "Bu senin endişelenmene yardımcı olacak mı?"

"Evet," diye başımı salladım. "Her gün zaten yeterince endişelendiğim için, senin için daha fazla endişelenmek istemiyorum."

Amadeo gülümsedi. "O zaman dinleyeceğim. Sadece bu seferlik."

"Teşekkür ederim," dedim ve onu öptüm. "Şimdi, bir yudum daha ve sonra bitti."

"Burada baba kim?" diye mırıldandı.

"Şu anda mı? Ben."

Amadeo bana sert bir bakış attı ve ben sııttım. Eğer bunu hatırlarsa, daha sonra bunun bedelini seve seve öderim, ama buna değer.

"Tamam, bu biraz acıtacak," dedi Vanessa bana başını sallayarak. "Ve sana ihtiyacım olacak, ellerini yıka, ben de bu eldivenleri giymene yardım edeyim."

Başımı salladım ve banyoya koştum. Amadeo'yu sağlığına kavuşturmak ilk hedefimdi. Diğer her şey bekleyebilirdi. Geri döndüğümde, yüzünde huysuz bir ifade vardı.

"Beni bir daha bu kadar uzun süre yalnız

bırakma." Gülümsedim. "Tamam, baba.

Özür dilerim."

Amadeo homurdandı ve yüzünde acı ifadesini gördüm. Vanessa eldivenleri giymeme yardım ettikten sonra, eline dokundum ve sıktım.

"Ben buradayım," dedim. "Senin yanından ayrılmayacağım. Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Amadeo, gözleri Vanessa'ya kaymadan önce.

"Hadi yapalım."

"Onu susuz bırakmayın, besleyin ve ağrı kesicilerini verin," dedi Vanessa, elimdeki şişeye başını sallayarak. "İyi olacak."

"Emin misin?" diye sordum, ön kapıda durup kaşlarımı çatarak. "Ya eğer..."

"Hayır," diye başını salladı. "En kötü senaryoları düşünmeye başlama. Bay Bianchi iyi görünüyor, durumu stabil, uyanık ve huysuz. Güven bana, bunlar iyi işaretler," diye gülerek ekledi. "İkinizden birinin bir şeye ihtiyacı olursa beni arayın." Bana başını salladı. "Kan dolaşımını sağlamak için bileklerini masaj yapmaya devam et."

"Tamam. Teşekkürler."

Vanessa'nın gülümsemesi genişledi. "Rica ederim. İyi geceler."

Kapıyı kapatıp arkamdan kilitledim. Gabriele duvara yaslanmış halde bana başını salladı, ben de aynı şekilde karşılık verdim. Her birinin faaliyetlerini ve geçmişini tek tek araştırıncaya kadar tüm korumaları göndermişlerdi. Ama Amadeo'nun ailesi bizimle birlikte evde kalmaya karar vermişti. Onların yanında kendimi çok daha iyi hissettiğimi itiraf etmeliyim.

"Altı!"

"Hâlâ uyanık mı?" Nic merdivenlerden yukarı çıkarken sordu. "Huysuz herifin bir şey yemek isteyip istemediğine bak. Ona bir şeyler hazırlarız."

"Sorarım ama sanmıyorum." Merdiven sahanlığına ulaştığımda durup Nic'e döndüm. "Bu gece ona göz kulak olduğun için teşekkürler."

Nic elini salladı. "O benim kuzenim. Onun için Atlanta'yı yakıp yıkarım."

Gülümsedim. "Bu hoşuma gitti. İyi geceler Nic."

"Başını belaya sokma," dedi. "Ona yemek konusunda sormayı unutma. Her ihtimale karşı bir şeyler hazırlayalım."

"Ona söylerim."

Merdivenlerden aşağı inerken, hemen Gabriele'nin omuzlarına kolunu attığını gördüm. Gabriele omuz silkti, onu uzaklaştırmaya çalıştı ama nafile. Tartışmalarını izleyip kıkırdadım ve başımı salladım.

"Altı!"

"Geliyorum," diye bağırdım, koridordan geçip yatak odasına girdim. "Neden bağıırıyorsun? Dinlenmen gerekiyor."

"Neden bu kadar geciktin?" diye homurdandı.

Gözlerimi devirdim. "Çok dramatiksin. En fazla beş dakika sürdü. Doktoru dışarı çıkardım ve Gabriele ve Nic ile iki saniye konuştum. Nic, aç olup olmadığını bilmek istiyor," dedim ve ağrıyan bileklerimi ovmaya başladım.

Amadeo uzanıp beni kendine çekti. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedim, şaşkın bir şekilde, sonra onun ellerime baktığını fark ettim. "Oh, bileklerim biraz ağrıyor."

"Ver şunu," dedi, sözleri hafifçe peltekleşirken, elimi sert ama nazik parmaklarıyla tutup bileğimi ovuşturdu. "İyi misin?"

Ona gülümsedim. "Harikayım," dedim, gözlerim yaşararak başka yere bakıp duygularımı bastırmaya çalıştım. "Ne oluyor? Beni ağlayan bir bebeğe çevirdin."

"Hayır," dedi başını sallayarak, "sen sadece sensin. Benim yaptığım tek şey sana aşık olmak."

Amadeo bunu o kadar doğal bir şekilde söyledi ki, tek yapabildiğim ona bakakaldı. Onun bunu söylediğini duymak, sanki bir rüyada kilitli kalmışım gibi, hala inanılmaz geliyordu. Amadeo Bianchi beni seviyor muydu? Bunu sindiremiyordum, ama aynı zamanda bu sözleri duyunca içim ısındı ve ben de onu sevdiğimi biliyordum.

"Diğer bileğin."

"Konuşman bozuk," dedim ona bakarak. "Uyumalısın." "Diğer bileğin, evlat."

Kafamı sallayarak, ona uzattım ve o da onu ovuşturmasına izin verdim. "Çok otoriterisin. Biraz daha nazik olmayı hiç düşündün mü?"

Amadeo bana baktı. "İstediğin bu mu? Daha nazik olmam mı?"

Bunu düşündüm. "Benim yanımda kendin olmanı istiyorum, hepsi bu. Senin gördüğüm her yönünü seviyorum, beni sinirlendirenleri bile."

"Söz verir misin?" diye sordu. "Bir gün kaçıp gitmeyeceksin, değil mi?"

"Hayatta olmaz," dedim ve eğilip onu öptüm. "Ayrıca, benim uzaklara gitmeme izin vermezsin zaten."

Amadeo sırıttı. "En azından bunu anlıyorsun." Elimi tuttu. "Seni asla bırakmayacağım, Six. Asla. Şimdi yatağa gir ve benimle uyu."

"Evet, baba."

Kıyafetlerimi çıkarıp boxerime kadar soyundum ve yanına uzandım. Duş yarın beklemek zorunda kalacaktı çünkü babamı bir dakika bile yalnız bırakmayacaktım. O da benim şu anda ona yakın olmaya ihtiyacım olduğu gibi, benim yanında olmama ihtiyaç duyuyordu.

"Yemek konusunda bana cevap vermedin," dedim aniden otururken.

"Aç değilim," diye mırıldandı, uzun ve derin bir esnemeyle içini çekti. "Sabah. Bana yemek dediğin o iğrenç şeylerden birini getirebilirsin."

Kıkırdadım ve yanına sokuldum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Nefes alıştı düzeldi ve uykuya daldığını anladım. Ona daha da yakınlaştım ve yüzümü onun sıcak tenine gömdüm. Yarın ona antibiyotiklerini alması, yemek yemesi ve su içmesi konusunda bağırabilirdim. Ama bu gece sadece sevdiğim adamı kucaklamak istiyordum.

Epilog

Amadeo

Üç Ay Sonra

Yemek odasındaki masaya yaslandım. Kardeşlerim, kuzenim ve ben masayı işgal etmiştik. Rayna köşede oturmuş, telefonunda bir şeyler yazarken bizi dinliyordu. Her zamanki gibi, neyin peşinde olduğunu hiç bilmiyordum ama başını kaldırıp bana sıırttı, ben de başımı salladım.

Çok fazla sırrın var.

Bir gün ona bunları soracaktım, ama Rayna'nın bana hiçbir şey söyleyeceğini sanmıyordum. Ne de olsa o bir Bianchi'ydi. Ağzımızı kapalı tutmakta çok iyiydik.

Kolumun üst kısmındaki ağrıyı ovuşturdum. Daha sonra banyo yapmam ve ağrı kesici almam gerekecekti, ama Six ikisinde de bana yardım edecek ve kendi başıma bir şey yapmaya çalışırsam bana bağıracaktı. Yüzüme yayılan gülümsemeyi çabucak sakladım. Six'in yumuşayıp bana bakmasını seviyordum.

"Sence bu Angelo'dan daha büyük bir olay mıydı?" diye sordu Gabriele.

Kendimi gerçekliğe geri döndürdüm ve Six'i düşünmeyi bıraktım. Annem ve Nonna ile mutfakta takılıyordu, onu oraya sürükleyip, yapması kolay olduğunu iddia ettikleri başka bir eski aile tarifini göstermişlerdi. *Yardım etmek istediğini* söyledi ama ben, bana öfkeyle bakarken onu sürüklemelerine izin verdim.

Daha sonra bu konuda çok huysuzlanacak.

"Ama, dikkatini ver," diye inledi Gabriele. "Ben burada işleri halletmeye çalışıyorum, sen ise erkek arkadaşın hakkında hayal kuruyorsun."

Boğazımı temizledim. "Evet, sanırım bu Angelo'dan daha büyük bir olay. Conor biraz araştırma yaptı ve aynı kişiler depolarımızı kurcalıyor gibi görünüyor. Evdeki adamlar ve birkaç gün önce yakaladığı adamın hepsinde bu dövmeler vardı."

Onlara, kafatası ve çapraz kemiklerin olduğu kağıdı gösterdim. Kafatasının üstünden bir yılan çıkmıştı, ağzı açık ve dili dışarıda, sanki tıslıyor gibiydi.

"Bu tanıdık geliyor," dedi Dario kaşlarını çatarak. "Ama nereden olduğunu hatırlayamıyorum. İnternette bir şey bulabilir miyim bir bakayım."

Parmakları ekranın üzerinde utı ve ben başımı salladım. Eğer biri bir şey bulabilirse, o da oydu. Dario gibi ben de o dövmeyi daha önce görmüş gibi hissediyordum, ama nereden hatırladığımı bulmaya çalıştığımda aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Ama Dario'nun kimlerle karşı karşıya olduğumuzu bulmak için elinden geleni yapacağına güveniyordum.

"Bunu kontrol etmek dışında her şey normal," dedim ve fotoğrafı masaya bıraktım. "Riccardo, seks ticaretimizin sıkı bir şekilde kontrol edildiğinden ve tüm çalışanların güvende olduğundan emin ol. Onları koruduğumuz için bir yüzde alıyoruz. Bunu yapamazsak onları kaybederiz."

O da başını salladı. "Anlaşıldı."

"Rayna, ne yapacaksın?"

Gülümsedi. "Kargaşa çıkaracağım, fırsatlar arayacağım. Bilirsin, her zamanki gibi, ağabey." Ayağa kalktı ve bana göz kırptı. "Senin için bir şey bulursam haber veririm."

"Başını belaya sokma."

"Hayır," diye bağırdı kapıdan çıkarken.

Kardeşlerim gülünce ben başımı salladım. Rayna her zaman Rayna olacaktı. Vahşi ve zgr. Yine de ilginç bilgiler ve yeni gelir kaynakları buldu, bu yüzden istediği kadar çılgınlık yapmasına izin verdim.

"Erkek arkadaşını kurtarmaya gitmeyecek misin?" Nic sırtarak sordu. "Buradan Nonna'nın ona emir verdiğini duyabiliyorum."

Kafamı salladım. "Hayatta olmaz. Düğün konuşmalarına srkleneceğim ve biri torunlardan bahsedecek. Kız arkadaşım yerine erkek arkadaşımla eve geldiğimde bu konuşmalardan kurtulacağımı düşünmüştüm."

"İyi şanslar," dedi Dario gülerek. "Kırk iki yaşındayım ve Nonna hala ne zaman ocuk yapacağımı soruyor. Cevap asla, ama o ısrarcı." Tabletini kaldırdı. "Yemek yiyecek miyiz, ne yapacağız?"

"Sen girip sor," dedi Gabriele. "Çünkü ben sormayacağım." "Hepiniz birer bebeksiniz. Altı!" diye seslendim. "Buraya gelin."

Nic kıkırdadı. "Sen de oraya girmedin." "Kapa çeneni."

Six içeri girdi ve bana öfkeyle baktı.

"Ne?" Kaşlarımı kaldırdım. "Tekrar dene," diye homurdandım. Gözlerini kırptı.

"Evet, baba?"

Ailemin toplu kıkırdamaları, oğluma gözlerimi kısarak bakmama neden oldu. O bana sırtıttı, yüzünde en ufak bir korku belirtisi bile yoktu. Kolunu tuttum.

"İzninizle."

"Nereye gidiyoruz?" Onu sürüklerken Six güldü. "Görürsün."

"Eve mi? Ama akşam yemeğinden önce değil, değil mi? Çünkü Nonna'nın yemekleri çok lezzetlidir ve bütün hafta boyunca canım çekti. Şimdi gidersek çok kızacak ve senin kışını tekmelemesine tamamen destek vereceğim."

"Konuşmayı kes."

Six daha yüksek sesle güldü. "İkimiz de bunun olmayacağını biliyoruz."

Henüz değil, ama Six'i susturmanın yollarını biliyordum. Onu merdivenlerden yukarı, koridorun sonundaki bir odaya götürdüm. İçeri girer girmez kilidi kapattım ve Six'i kapıya doğru ittim. O homurdandı ve konuşmak için ağzını açtı, ama ben dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım ve o bana sarılırken dilim onun ağzını keşfetti.

Parmaklarım onun vücudunda dolaşırken, çaresizce giysilerini çekiştirdim. Six bütün gün benimle dalga geçmişti ve ben oğlumun benim sikimi ağzına alıp adımın inlemesini istiyordum. Son birkaç aydır bana bakıyordu ve geceleri göğsüme uzanıp beni sikmesini, sikimi emmesini ve okşamasını seviyordum, ama artık tekrar üstte olmaya hazırdım.

Nefes almak için başımı kaldırdığımda, gözleri yarı kapalı halde "Baba" diye inledi. "Ne yapıyorsun?"

"Ne yaptığımı biliyorsun," diye cevapladım, gömleğimin düğmelerini açıp yatağa doğru döndüm. "İçeri gir."

"Kimin odasında mı?" diye sordu Six, söyleneni yapıp yatağa tırmanırken.

"Burası benim eski odam."

Six etrafına bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Çocukluğundan beri mi?"

Ayakkabılarımı çıkarıp pantolonumu aşağı indirirken başımı salladım. "Evet. Sonunda taşınıp kendi evime yerleşmeden önce uzun süre burada kaldım. Ama şu anda bunun hakkında konuşmak istemiyorum," dedim ve ona doğru yaklaşım dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim. "Belki daha sonra sana eski lise fotoğraflarımı gösteririm."

Gözleri parladı. "Siktir, bu neredeyse seks yapmayı bırakıp bunu yapalım demek için yeterince iyi." Six elini uzattı ve elini benim sikim boyunca gezdirdi. "Neredeyse."

Onu öperken güldüm. Onu sırt üstü yatırdığımda, direnmeden uzandı ama kollarını bacaklarının arasına soktu ve bacaklarını birbirine bastırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Hayır, baba," diye fısıldadı. "Bana bunu yaptıramazsın."

Boğazımdan bir hırıltı yankılandı. "Bebeğim, yanlış ağaca havlıyorsun." Sırıttı.

"Öyle mi? Artık o kadar da korkutucu değilsin, biliyorsun."

Oğlum beni gerçekten zorluyordu. Haftalarca yumuşak ve tatlı davranışlarından sonra bu bekleniyordu. Başını belaya sokmak için can atıyordu ve ben de onun kadar kötüydüm. Kolunu tutup onu karnının üstüne ittim. Elim onun sıkı kıkına indi, Six inleyince avucum ısındı. Kıkını havaya kaldırdı ve ben tekrar vurdum.

"Babacığın seni şaplaklamasını bu kadar çok mu özledin, bebeğim?" Elimini onun sıcak teninde gezdirdim ve tekrar vurdum. "Merak etme. Kaçırdığım her fırsatı telafi edeceğim."

Six omzunun üzerinden baktı, gözleri donuklaşmıştı. "Evet, baba."

Mutlu bir şekilde şaplaklarını kabul etti, yüzünü yatağa gömerek sessiz kalmaya çalışırken inlemeleri sadece yatağın yastığı tarafından bastırıldı. Ama onu kimin duyduğu umurumda değildi. Six benimdi ve onun bana ait olduğunu tüm dünyaya duyururdum.

Six'i sırt üstü yatırdım ve o, pantolonumun cebinden bir tüp kayganlaştırıcı çıkarmamı izledi. Onun yüzünden, bu günlerde her yere saklamak zorunda kalıyordum. O bana saldırmadan ya da ben ona saldırmadan önce hiçbir uyarı yoktu. Kayganlaştırıcıyı sürdüm ve bacaklarını açtım, sonra aralarına uzandım.

"Babana hayır deme," kulağına fısıldadım. "Yoksa seni cezalandırmaya devam etmek zorunda kalırım."

Six inledi. "Ya yine de hayır dersem?"

Boynunu ısırđım ve o altımda titredi. Bacakları açıldı ve ben de sikimi onun içine ittim, deliğinin sikimi ne kadar sıkı sıkığını görünce inledim. Kalçalarımı bir kez salladım ve Six tırnaklarını sırtıma geçirdi ve nefesini tuttu.

"Hayır diyeceğini sanmıştım," diye alay ettim, oturup ona bakarken. "Mücadelen nerede?"

O inledi. "Lütfen, sadece beni sik. Lütfen, baba."

Gülümsedim. "Ne uslu bir çocuk," dedim ve ona sertçe girdim, başı geriye düştü. "Babacık sana ihtiyacın olan tüm ilgiyi gösterecek, bebeğim. Sıkı tutun."

Six tam da bunu yaptı. Uzun bacaklarını belime doladı ve ben yüzümü boynunun kıvrımına gömerek kokusunu içime çektim. Ne kadar muhteşem göründüğünü görmek için yüzüne baktım; ulaşabildiğim her yerini yaladım ve ısırđım. Six her yönüyle mükemmeldi ve ona doyamıyordum.

Yumuşak inlemeleri vücudumu ateşe verdi, ama yetmedi. Hızımı artırdım, bacaklarını kaldırıp geriye doğru ittim, böylece bana tamamen açıldı.

"Baba," diye tısladı. "Ne oluyor lan?"

Kıkırdadım. "Bana göre çok sessizdin. Bu pozisyonda nasıl olacağını görelim."

"İkimiz de biliyoruz ki ben... Kahretsin! Tanrım, kahretsin!"

"İşte böyle, bebeğim," diye inledim, ona sertçe vururken. "Benim için sikini okşa. Seni tatmak için sabırsızlanıyorum."

"Siktir, böyle söylemene gerek yok," diye inledi, bacakları titriyordu. "İkimiz de bunu yapacağımı biliyoruz."

Six sikini okşarken vücutlarımız birlikte hareket etti. Sessiz inlemeler yüksek sesli inlemelere dönüştü ve ben sııttım. *Böylesi çok daha iyi.*

"Benim için boşal, bebeğim," dedim ona. "Babacığın için boşal."

Six'in daha fazla cesaretlendirilmeye ihtiyacı yoktu. Sikinden boşalırken çığlık attı ve karnını boyadı. Bacaklarını indirdim ve parmağımı onun menisine batırıp açgözlülükle yalarken ona girip çıktım. Six inledi, yüzündeki ifade çaresiz ve muhtaçtı.

"Seni seviyorum, Amadeo," diye fısıldadı. "Siktir, seni çok seviyorum."

Kalbim hızlandı ve dudaklarımı onun dudaklarına çarptım. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım, biraz geri çekildiğimde. "Sen her zaman benim olacaksın."

Six kollarını boynuma doladı. "Evet, biliyorum. Seninim," diye gülümsedi. "Her zaman sizinim."

O kadar şiddetli boşaldım ki yıldızlar gördüm. Birisi beni olduğum gibi sevmiştir ve beni değiştirmeye çalışmamıştır. Bu, asla yaşayamayacağımı düşündüğüm bir tür sihir gibiydi ve Six bana ihtiyacım olan her şeyi veriyordu.

Dünyada onun gibi kimse yoktu.

"Aşağıya geri dönmemiz gerekiyor mu?" diye sordu Six, yüzü kızararak. "Kimsenin yüzüne bakabileceğimi sanmıyorum."

Gülerek, "Ben de sizinle birlikte geleceğim," dedim.

"Hayır," diye inledi. "Arka kapıdan gizlice çıkıp eve gidelim. Lütfen," diye vurguladı.

"Orecchiette'yi kaçıracağız," dedim.

Six'in ağzı açık kaldı. "Hayır, bunun için bir süre utanç çekebilirim."

"İşte benim oğlum," dedim, eğilip dudaklarını uzun, yavaş bir öpücükle öptüm.
"Hadi yemeğe gidelim, bebeğim."

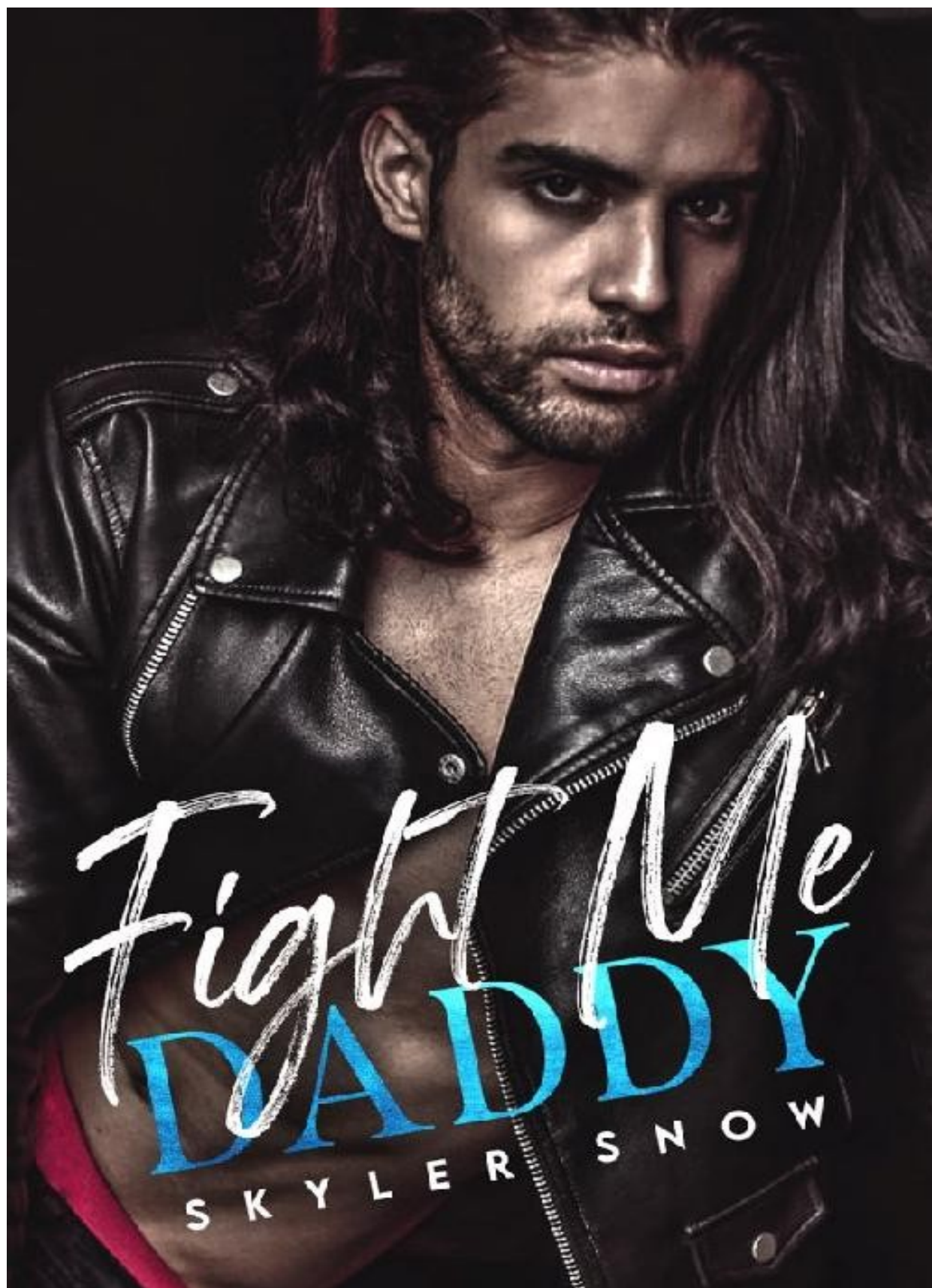
Six bana baktı ve gözlerinde sevgiyi görebiliyordum. "Evet, baba."

Break me Daddy'yi okuduğunuz için teŖekkr ederim. Amadeo ve Six, cehennemde birbirlerine uygun bir ift. Bu hikayeyle karanlık tarafımı keŖfetmek çok eğlenceliydi. Amadeo, uzun zamandır yazmak istediğim bir baba ve Six onun için mkemmek bir eŖ. Umarım onların hikayesini yazarken benim kadar keyif almıŖsınızdır.

Fight me Daddy, Gabriel ve Calix'in hikayesini sabırsızlıkla beklediğinizi umuyorum. Sert, vahŖi ve çok eğlenceli olacak.

Break me Daddy hakkındaki dŖncelerinizi diğer okuyucularla paylaŖmak için bir yorum bırakırsanız çok sevinirim.

Skyler Snow

MAFIA DADDIES SERİSİ

(Çağdaş Baba Romantizmi)

Break me Daddy

Fight me Daddy

Yazar Hakkında

Skyler Snow, kinky ve ateşli MM kitaplarının yazarıdır. Çağdaş ya da paranormal olsun, kitaplarında her zaman kaygı, kink ve her şeyi fetheden bir aşk bulacaksınız.

Skyler, genç yaşta yazmaya başladı. Şef mi yazar mı seçimiyle karşı karşıya kaldığında, yazarlık kazandı. Müzikaller, gerçek suç programları, reality TV çılgınlığı ve hafif ve eğlenceli ya da karanlık ve çarpık olsun, iyi kitaplara meraklıdır. Yazmadıkları zamanlarda rol yapma oyunları oynarken ve çocuklarıyla vakit geçirirken bulabilirsiniz.

— [Skyler Snow](#)

Daha fazla Skyler Snow

Skyler Snow'un çalışmaları hakkında güncel bilgileri almak için [haber bültenine](#) abone olun.

Facebook okuyucu grubuma katılın. Meleklerim zel tanıtımlar ve kapakların ilk görüntülerini görebilirler. Hem karanlık takma adım Wren hem de aydınlık adım Skyler bu alanı paylaşıyor. Skyler'ın sevdiği hafif ve neşeli içeriklerden Wren'in tanındığı karanlık ve ahlaksız içeriklere kadar her şey var. Kitaplar için gelin ve harika topluluk için kalın.

Facebook Grubu: [Snow'un Melekleri](#)

İçindekiler

[İçindekiler](#)

[Tam Sayfa](#)

[Görüntüsü Telif](#)

[Hakkı](#)

[Uyarı ve Tetikleyiciler](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Epilog Yazar](#)

[Notu](#)

[Bana Karşı Savaş Baba](#)

[Mafya Babaları Serisi](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Daha Fazla Skyler Snow](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

